

Bìa: Phạm Hiền

Trình bày và Layout: Phượng Các

Địa chỉ liên lạc:

Như Thương

1310 Banks Rd.

Apt. 106 Building # 3

Margate, FL 33063

USA

Email: huong6591@yahoo.com

Printed by:

Number-One Graphic & Printing

(714) 608-6596 / 530-3760

number1printing@sbcglobal.net

Điểm Tình

... Em như cô Tấm thoát thai huyền thoại nghìn năm,
về nép mình bên hạnh phúc môi thơm.

Thế có nghĩa là Chúng Mình Yêu Nhau
phải không Anh ?

Chỉ nghĩa bỗng một mà, để Anh gọi Em là Em Yêu
và Em gọi Anh là
Anh Yêu ...

Mười ngón tay chạm khẽ nốt đàn, lướt trên cung bậc,
rồi thánh thót buông tơ tình trên vóc ngọc ...

6 *Điểm tình*

Trong in vũ trụ của sương mềm, trăng khuya hãy lắng nghe lời tình tự của hai người yêu nhau – thật vụng về và cũng thật thắm sâu, có đôi hôn, nũng nịu, đắm say, đắm mê nghiêng trời đất ... biến ảo như vàng trăng treo ngoài khung cửa. Có điều gì như thể vu vơ, vô tình lắm, nhưng vẫn quay quắt đi tìm nhau, rồi im lặng ngồi bên nhau như thể nắng mưa hững hờ. Em muốn dành tất cả những dịu ngọt mà Thượng Đế ban cho Em gửi đến Anh, từ khi Em mang phận làm người đến với cõi trần gian này.

Anh Yêu Dâu, đây là những gì Em viết Để Lại Cho Chúng Mình, để Anh đọc – như tự thưở nào Anh đọc những bài thơ Em viết cho Anh.

8 *Điểm tình*

Ngay sau giây phút đầu tiên bài thơ chào đời – những đứa con lọt lòng sẽ được người mẹ trân trọng trao tay cho người tạo ra hình hài nó.

Nhắm mắt lại để tận hưởng cảm giác Yêu của Anh, Em cảm nhận được Điểm Tình trào dâng trong lòng Em. Trái tim Em hạnh phúc tột đỉnh như sóng vỗ bờ trên biển cát, như mữa trên non ngàn đổ tràn xuống đất bằng, làm rung chuyển cả đất trời, như đoá hoa trong giây phút huyền diệu đã nở cánh khoe sắc dưới ánh nắng ban mai, như dòng nước trong veo thả mình từ trên mỏm đá cao vọt vọt rồi gom lại thành dòng thác reo vui giữa núi rừng. Và nước mắt Em tràn hạnh phúc, đôi khi người ta đã khóc khi hạnh phúc chợt đến bất ngờ. Anh lặng thinh không nói gì. Vẫn Ôm Em... Và Em cũng thế... Một cảm giác ấm và dịu dàng... Trong cái thế giới lặng thinh sâu thẳm

khôn cùng ấy là lung linh muôn vạn sắc màu của ngôn ngữ đã hình thành – một ngôn ngữ ngoại lệ không có trong thế giới loài người: *Ngôn Ngữ Tinh*.

Đừng tìm kiếm ngôn ngữ ấy bất cứ nơi đâu hay trong sách vở nào, vì sách vở chỉ là sản phẩm của con người tạo ra bằng nét chữ. *Ngôn Ngữ Tinh* không có hình tượng của nét chữ. Nó là sự phối hợp của rung động và cảm nhận từ trái tim yêu trong ân tình sâu lắng: Tay nắm tay, ta hãy yêu nhau ... Đừng định nghĩa ngôn ngữ ấy vì nó thuộc về thế giới vô hạn trong thế giới hữu hạn này. Đừng phân tích nó bởi vì nó là những gì Cho Đi mà không cần phải cân bằng với những gì Nhận Lại – trong khi đời thường thì không được như thế: điều Cho Đi sẽ phải bằng những gì Nhận Lại. Đừng cố gắng đi vào những ngõ ngách của trái

tim, nó chứa đựng những mã số, ẩn tình riêng của nó mà chỉ có hai trái tim yêu nhau mới có thể giải được mã số ấy mà thôi. Điềm theo dấu chân của nó, vì những đoạn đường nó đã đi qua rất âm thầm, lặng lẽ - những lối đi quen trong trái tim làm sao ai biết được. Lối đi của những áp yêu...

Em không biết từ bao giờ Em đã bắt đầu nhận ra điều huyền diệu của cuộc sống vì cuộc sống Em trước khi gặp Anh dường như là một lỗ hổng. Em đã gom hết nỗi nhớ của triệu năm xa xưa để đợi Anh, chờ Anh để nói với Anh một chữ: Yêu Anh. Em nhớ Anh bằng ánh mắt, chứ không diễn tả được bằng ngôn ngữ loài người. Biết đâu kiếp trước Em chỉ là một loài hoa, Anh đã hái cành hoa ấy, nâng niu cắm trong thư phòng Anh. Bên Anh, bên sách vở - Em đã yêu người trong căn phòng ấy - nhưng Em không thể diễn đạt điều

Em muốn nói: Em Yêu Anh, chỉ toả hương, khoe sắc trong vạm nét ẩn tình. Khi tình yêu chạm ngõ, khi mắt Anh nhìn Em thật gần và Em bối rối, đường cong tình yêu ấy đã trở thành khát vọng và ước vọng trong lòng Em: Ước nguyện Tinh Duyên.

Em đã ngậm nắng sớm mai khi Anh mở cửa thư phòng, uống cạn những giọt nước Anh chăm sóc đoá hoa ấy, để mỗi ngày nét hoa dịu dàng đậm thắm hơn. Và vào những đêm trăng, Em nhìn Anh ngủ quên trên sách vở – đây là lúc Em được ngắm Anh, những cánh hoa mong manh Em che bóng trăng trên khuôn mặt Anh – như nỗi ghen thầm với chị Nguyệt. Ngủ đi Anh trong hương thơm ngọt ngào của từng cánh hoa Em hằng đêm. Mong đi Anh, để sắc màu trong Em sẽ đui Anh vào giấc mộng. Hồn hoa Em đã trót đan dúi với yêu

thương, Em nhận ân tình Anh như uống đầy mạch nguồn của mùa Xuân từ thuở tình khôi ấy.

Khúc dạo đầu của chuyện tình mình giống như dòng lá buông lơ lửng giữa vạt nắng chiều tà lãng mạn, làm rối cả bóng chiều còn vờng vẩn nét hoàng hôn. Đường như lòng Em cũng rối lên như thế Anh ạ, cái rối rắm ấy thật hạnh phúc. Nếu cuộc đời Em không có Anh, biết đâu Em vẫn mãi mãi là hạt cát bơ vơ. Bởi dòng sông đời muôn nhánh, bởi biển mặn mênh mông, bởi góc phố viễn phương chôn này sẽ bình thản trôi qua theo ngày tháng của cuộc đời.

Anh ngang qua mảnh đời Em và dừng chân lại một thoáng của vô thường - chỉ một thoáng thôi mà cuộc đời Em đã đổi thay chùng ấy - hạt cát khô cằn trong Em bỗng dựng khao khát giọt nước

trong lành - rồi thấm tận vào lòng Em điều vô biên mà Anh trao tặng, để Em bắt đầu biết mơ ước, biết yêu mình và yêu đời hơn.

Đường tìm đến nhau quá xa Anh nhỉ - những trăm năm vạn kiếp, nhưng như mùa Xuân thay áo hương nồng, Em chăm chút phấn son cho mắt môi thơm ngát, vì tất cả là của riêng Anh - mặt trời của Em - mặt trời thấp nắng hờn Em thuở ban đầu bằng lời yêu say đắm, phủ kín nỗi đam mê tình trong Em. Ngán vút một tiếng “Em”, Anh đã vắt cạm trái tim Em, để rồi trái tim như mù ấy đã chao nghiêng hết suốt cuộc đời còn lại.

Không biết thuở khai nguyên, ngọn núi lửa có âm thầm xoay tròn nung chảy nham thạch trong tận đáy lòng không Anh nhỉ? Ngọn lửa tình ấy có lẽ biêng biếc nét xuân thì, rồi tuôn tràn mạch sống

đắm say và Em khao khát đợi, nũng nịu chờ trong xiêm áo lụa nồn ... đợi người.... với tất cả dung nham tình nóng bỏng. Ngọn núi lửa đã gửi tặng Em cái nồng độ rục lửa thẳm sâu của nó. Em nghe như cội nguồn yêu đương vỡ tràn tâm thức, nên dấu vai đời trĩu nặng, dấu mệnh Em luân lạc giữa càn khôn, Em vẫn biết rằng trong tận cùng nơi xa xăm nào đó, Anh đã đốt cháy Em trong thẳm lặng. Và Em cảm thấy bình an trong lửa tình dung nham ấy. Hư ảo không Anh? Mong tưởng không Anh?

Em đưa tay Em cho đôi bàn tay tin cậy của Anh. Xin hãy nắm tay Em như thế này mãi mãi, như cái nắm tay ngập ngừng phút đầu gặp nhau ... ngất ngây đỉnh núi chạm cỡi mây trời thênh thang ... trăm nỗi rạo rục khi kề nhau thật gần ... Như nghiên bút viết xuống ngôn từ Yêu, ngôn từ Nhớ bằng trọn vẹn rung cảm rộn ràng, tất cả bên bờ ấy

theo trầm khúc cung vàng của tơ tình say đắm, mơ hồ như nổi tương tư rạt rào trong Em.

Anh đi bên cạnh Em, che ngang đời Em từng ô vương bóng mát. Suốt đường tìm, Em nghe từng hơi thở Anh và bút thơ Em thoát ra lời băng khuâng thật lạ. Như cung đàn nhấn dịu dàng xuống phím trầm một cung bậc, Anh ôm Em tròn hết vòng tay ân cần thay cho lời tỏ tình đầu tiên. Còn bao xa nữa của cuối quãng đường đời Em, Em không biết được điều vô thường sẽ đến, nhưng Em biết rằng Anh vẫn sẽ mãi mãi yêu Em như thuở ban đầu ấy. Vai Anh nghiêng xuống và đời Em lạc giữa dòng tình ái. Em đã thảng thốt như đêm nào chợt nghe tiếng mưa thức giấc nửa khuya ... Anh là ai và Em sẽ về đâu trong dải Thiên Hà Tinh này? Mưa từ trời cao xuống và Anh có lẽ đến từ mưa chẳng? Để giọt mát cơn mưa đã thì

thăm kể chuyện xưa, chuyện một mai cho Em nghe.

Nếu Em không gặp Anh, có lẽ đời Em sẽ như rong rêu tượng đá như mọi nẻo phù vân. Anh đã công Em qua sông, đặt Em xuống bãi cỏ êm, rồi bảo Em hãy ngắm trời mây, hãy tận hưởng - kéo chiêm bao trần gian sắp tàn thì Em lại hồi tiếc. Em đã nghe lời Anh để nghe lòng mình băng khuâng với điểm hẹn tình nhân: Đất Trời ...

Anh và Em vẫn tìm đến nhau dấu lối đi dặm nghìn kiếp vô lượng đã xóa dấu chân Anh-Em bên nhau, dấu cát bụi chùng như đã mới, dấu chiều rơi, dấu giọt nắng rụng cuối đường kiếp xưa. Chúng mình hãy đo lại dấu chân của nhau đi Anh nhé ... vẫn tròn trịa tình phải không Anh? Thoảng quanh bên lời dịu ngọt, nghe như hương hoa cũng say khúc yêu như chúng mình Anh ạ. Trái tim của

cả Anh và Em vẫn cứ mãi đại khờ quẩn quít bên nhau tựa hồ như cành mai chiết nhánh, ủ nhưa sống rồi núu kéo rễ cành chồi non. Có câu thơ tương tự nào Em viết cho Anh đâu nhỉ ... chỉ nhớ Anh thôi mà ... Ừ thì, lời Em ngọt dịu môi hồng, trái tim Anh đã xuôi dòng ngủ say.

Trong bước chân ngấp ngừng thuở ấy có bao giờ Anh chợt nghĩ rằng chuyện thần thoại một nụ hôn sẽ xanh như ước mộng. Anh lướt nhẹ môi tình để ngàn câu thơ chấp cánh thiên thần trong Em..... Có môi hôn nào làm khơi dậy trùng dương không Anh? Khi sóng đại ngàn, xin hãy giữ gìn chúng tôi những giọt tình lấp lánh trên môi thơm, xin bọt biển hãy che dấu hết những trần trụi thế gian để chúng tôi được mãi mãi ngủ vùi trong nụ hôn tình của nhau như thế. Tạ ơn Anh đã bước vào cuộc đời Em, chạm sâu tận lòng Em và cả hồn thơ

Em nữa Anh biết không, Anh Yêu Dấu. Để Em như cành lá rũ mềm tìm lại nhựa chồi non tưởng đâu đã héo khô thân xác. Cung nhạc tình ấy đọng lại một đời thơ trong Em, không còn bước chân khắp khiêng quanh đời, không còn nổi chênh vênh ọc thẳm. Nào lòng Em biết bao khi Anh đưa Em vào cõi mộng hoa thơm ngàn ấy.

Thôi, Em bắt đầu kể cho đời nghe Chuyện Chúng Mình đây Anh ạ. Đừng buồn Em ... đáng lẽ Chuyện Chúng Mình chỉ có Hai Chúng Mình biết thôi. Cho Em chia sẻ với đời cuộc tình như huyền thoại của Anh và Em, nhé Anh. Thậm chí tình ngọt ngàn bên ấy, xin mời những đôi tình nhân ngả lưng tận hưởng hương thơm ngọt ngào.

Có điều gì lắng sâu trong tận cùng tâm tưởng khi Em nhớ Anh ... dường như đắm mình

trong dấu xita kỷ niệm và cuối cùng đọng lại niềm hạnh phúc vô biên. Em muốn ôm Anh thật chặt, Anh ơi - có lẽ Anh chợt thấy trên tóc Em thấp thoáng những sợi trắng khi Anh cúi xuống hôn tóc Em - Tình yêu của Em muốn màng không Anh? Nhưng có lẽ Tình Yêu chẳng bao giờ muốn màng đâu Anh nhỉ? Đôi khi Em chợt nghĩ - Em bằng lòng gác bút với những bài thơ tình viết cho Anh bởi vì nó là tất cả Trái Tim Yêu - chỉ còn lại *Điểm Tình* là đoạn nhạc tình cuối - nó có thể là nốt lặng (một nốt nhạc mà người nghe không thể nghe hết âm vang của nó, mà chỉ có thể cảm nhận được dư âm của nó tùy theo trái tim của mỗi người).

Em sẽ bắt đầu viết hai chữ Kỷ Niệm bằng nét chữ hoa đây Anh ạ bởi vì chúng dễ thương... như sắc đỏ thắm của nụ hồng ngoài vườn, pha lẫn

màu tím tím hoặc là màu trắng như đoá quỳnh nửa đêm, là màu cầu vồng ngũ sắc trên trời, màu biển trùng dương, màu lá non của chồi cây xanh lá. Là Tất Cả những màu sắc mà trong mắt Anh và Em vạn vật đều thăng hoa như Tình Yêu.

Sáng sớm tình sương, Tình gõ cửa Tình - Anh đến và ôm Em - Em hãy còn thoang thoang hương nồng, vẫn đọng mật ngọt môi hồng đêm qua. Một ngày mới của Em bắt đầu bằng hình ảnh của Anh. Như mơ. Như ảo ảnh - nhưng Anh đã đến bằng sự hiện hữu, chứ không là bóng hình của ảo ảnh tưởng tượng. Cuộc tình của chúng mình có thật không Anh? Hay chỉ là mầm chồi yêu thương và nhung nhớ? Hay Anh chỉ là sương khói bao phủ cuộc đời Em, em hạnh phúc trong Anh và trong khói sương ấy. Em điềm nhiên bước, dấu bước chân Em dường như biến mất trong Anh.

Anh như những cảnh vật mà lúc Em vừa mở mắt thức giấc cho một ngày, chỉ khi nào Em không còn thấy được gì khi mở mắt, thì Em sẽ không còn nhìn thấy cảnh vật chung quanh mình mà thôi. Có khi ngón tay Em vô tình sờ hững gõ hàng chữ trên phím - đã gặp phải tên Anh - thế là những kỷ niệm tràn về trong Em như vỡ bờ. Tiếng mắng rong rêu ấy đã bám chặt lấy hồn Em, nay trở về như mắc xích thật gần, chúng liên kết lại những tháng ngày mà Anh và Em vì đời sống cơm áo đã tách rời kỷ niệm ra thành từng mảnh vụn vặt.

Tháng ngày vô tình đôi khi cũng vội vàng bước qua, nhưng trong lòng Em không bao giờ quên được dấu ấn của Tháng Sáu - 12 tháng 6 - ngày Em nhận lá thư đầu tiên của Anh. Đường xa thiên lý, nhưng từ đây hương tình trở hoa mượt mà.

Một cảm giác ấm lòng khi Em đọc những dòng chữ Anh viết, dấu đó không phải là một bức thư tình hò hẹn. Bức thư đã làm Em ngỡ ngàng từ những lời cầu chúc lành chân tình và dường như ẩn chứa lời mời gọi ... Thế rồi Em lén đèn nhớ và bắt đầu lạc bước. Bên trời có cánh chim rong ruổi xoải cánh chờ mộng xa vời, bỗng dưng Em mơ được như cánh chim ấy. Em sẽ chờ gì trên đôi cánh mong manh của Em ... Bên bông và phiêu lãng, Em mơ sẽ chờ bâng khuâng của lòng Em đi tìm Anh ... Và chúng mình đã gặp nhau sau những năm tháng chấp chùng của nghìn kiếp xa xăm.

Sau mỗi lần gặp nhau, Em đã hỏi Anh bao giờ Em gặp lại Anh lần nữa... Sỏi đá bên đường giữ lại dấu chân Em - nơi ấy, chốn lạ bỗng trở thành thân quen. Bao giờ gặp Em thêm lần nữa - và Anh cũng hỏi Em như thế. Nhan sắc như gấm

lụa, một mai chỉ còn lại vết thời gian, nhưng trong lòng Anh - Em ngập tràn ước vọng có nhau. Hẳn đời sẽ xuôi ngược - vẫn lặng riêng Em một góc đời tưởng như luôn có Anh... vẫn là đôi gương tìm lại hình ảnh lần đầu tiên của chúng mình. Môi tình vẫn ấm. Mắt tình vẫn đa tình. Tay tình vẫn cuống quýt đan nhau. Vòng tay Anh vẫn ôm nhẹ dáng Em Và chúng mình trong vũ điệu say men ...

Em đã hẹn với mây trời để mỗi năm sẽ đến với Anh. Những tàn phai trên khuôn mặt Em và những nét thời gian trên khuôn mặt Anh vẫn đến, lỏi đi đậm thêm chút màu rêu phủ, nhưng hai trái tim yêu vẫn riêng ríe nổi xita dịu dàng - như cảm nhận của Em đọc thư Anh lần đầu ấy.

Thư tình của Anh và Em vồn vện vài lá thư mà thôi ! Có nồng nàn, giận hờn, an ủi, chia

sẽ, nhấn gởi trong những dòng chữ thương yêu ấy. Ai mà chẳng đọc một lá thư tình 5, 10 lần... kể cả Em! Chữ nghĩa nhảy múa trong đầu và trong trái tim rộn ràng yêu của Em. Một bài học thuộc lòng ở cửa lớp có lẽ phải đọc đi đọc lại chừng 10 lần mới thuộc và rồi cũng sẽ quên khi hết làm học trò. Riêng Em, ngay lá thư đầu tiên của Anh, Em đã thuộc khi đọc đến lần thứ 3 - chắc là Anh sẽ cười Em... Thư tình dễ thuộc nhất, thế nào Anh cũng bảo Em si tình? Yêu mà không si mê thì sao được.....

Sau khi đọc xong lá thư của Anh, Em bỗng dưng muốn đi tìm Anh dấu chẳng quen Anh! Thật lạ lòng phải không Anh? Và Em đến con phố lạ. Một con phố có tên rất ngộ nghĩnh với những ngôi nhà xây theo kiểu cổ trên đồi, chung quanh là những hàng cây khăng khieu. Em làm quen với con

phố ấy khi đứng nhìn chúng từ khuôn cửa sổ. Bình yên. Con phố tĩnh lặng quá nên trông thật hiền. Đường như chúng ở trong một thế giới thần thoại nào đó như cổ tích trăm năm, nên những con đường mòn dẫn lên những ngôi nhà trên triền dốc có một nét đặc biệt lạ lùng của thế giới bí ẩn.

Khoảng không gian của Anh và Em rất riêng và rất lạ lùng. Mỗi sáng sớm trong điện thoại yêu, Anh vẫn thường bảo Em: Bím tóc chưa cô bé, đợi đấy rồi Anh dẫn bé đi chơi. Thế là Em hí hửng và hồn nhiên như một cô bé thật sự, cười khúc khích và đợi Người Yêu dẫn đi chơi – vui chi lạ. Tiếng nói của Anh quyen rũ Em không bằng những lời yêu tình tị mà bằng những điều ngây ngô trẻ con: Bím tóc chưa Cô Bé Âm thanh và ngôn ngữ tình của Anh là thế đấy, đâu có từ ngữ nào có chữ yêu đâu và cũng chẳng giống đời

thường giữa hai người yêu nhau nữa.

Một lý giải có lẽ rất mơ hồ... Anh và Em quen nhau từ kiếp trước - thế rồi kiếp này nhận ra nhau bằng tín hiệu vô hình. Chỉ biết đó là người mình muốn gặp. Mãi về sau, Em mới chợt ngẫm nghĩ ra rằng: Có lẽ Em nhận ra giọng nói của Anh. Tiếng nói của con người sẽ đi vào miên viễn và không bao giờ mất đi. Không gian và thời gian sẽ không nắm bắt được tần số của tiếng nói. Ngày Anh gặp Em, Em cảm tưởng như là Anh đã quen lắm rồi. Nhìn ánh mắt Anh mùng rở, Em chợt nói thầm với chính mình ... Anh đã bỏ Em đi và Em đi lạc, bây giờ Anh mới tìm ra được đây mà, Anh vui không? Những ngón tay tình nhân đan vào nhau - Trời sinh những điều quá dễ thương phải không Anh? Những ngón tay quấn quít nhau ngộ nghĩnh ghê. Chúng nó nói gì với nhau Anh hiểu

không? Em không hiểu chỉ thấy chúng nó thương nhau quá - thật gần, thật ấm. Ủ nhỉ - Em nghĩ rằng Em sẽ nói với Anh câu gì đó, nhưng đến khi gặp mặt Anh rồi, Em chỉ gọi tên Anh ... Còn Anh lặng thinh cười Anh cười rất hiền và bỗng dưng trong lòng Em cảm thấy thật bình an.

Trái tim Em rộn ràng làm sao... Em hình dung chắc là nó cuồng quít lắm, Anh ơi ... vì Em bỗng dưng không biết mình sẽ làm gì nữa! Những gì Em nghĩ sẽ nói với Anh bỗng dưng biến mất, để Anh đã dẫn Em đi - Cô Bé Bím Tóc đang được Anh dẫn đi chơi - Anh Kòn Em nụ hôn đầu tiên. Môi chạm đầu tiên... ờ ờ hôn em vị ngọt tình. Môi Em nhận ân tình của Anh, thật dịu dàng và êm ái. Tại sao Thượng đế lại ban cho loài người đôi môi mềm đến thế nhỉ - Dạ Ân . Để từ đây, mọi cảm xúc dâng tràn mà không ngôn từ nào diễn

tả đầy đủ và chính xác được. Thật mềm. Thật ấm. Mọi quyền rũ môi, tình quyền rũ tình và chúng nó đã bỏ quên Anh và Em ngỡ ngác ...

Mơ hay thực vậy hả Anh? Đi hết nửa vòng trái đất gặp Anh trong giây phút hạnh ngộ kỳ diệu ấy, Em thật không hiểu được. Trước lúc ấy, Anh ở đâu và Anh làm gì? Để Em phải bôn ba hết nửa đời người rồi mới được gặp lại Anh. Bên Anh, Em dùng chân lại để nghe yêu thương chảy tràn trong từng tế bào, ý nghĩ của Em. Có lẽ bây giờ Em tin vào chữ Duyên thật rồi - phải có Duyên Hội Ngộ mới gặp nhau được thế này, hay là Duyên Thơ hồi Người Em Thương Yêu? Cỏ cây thay lá bốn mùa cũng chắc sẽ có nhân duyên với mưa nắng hai mùa. Mây trên trời ắt hẳn cũng đã có duyên mới kết tụ thành gió mưa.

Thế là chiếc áo của Anh đã trở thành chiếc áo gối nhỏ nằm bên cạnh Em mỗi đêm! Nó gần Em hơn Anh vì Anh thì ở xa tít chân trời đâu đâu ... Buồn vui gì Em đều kể cho chiếc gối nghe trước khi kể lại cho Anh nghe, Em đã không giấu chiếc gối điều gì cả. Chiếc gối cũng đã giữ lại tiếng cười khúc khích của Em và cả những giọt nước mắt giận Anh. Nó thương Em lắm, nên điều gì Em gởi cho nó, nó cũng nhận hết mà chẳng hề phàn nàn Em. Có những ngày Em muốn kể chuyện cho Anh nghe nhiều lắm, nhưng rồi lại sợ bị anh phạt, nên Em đã chép lại rồi để dưới chiếc gối nhỏ ấy - kể như là Anh đọc rồi vậy!

À, Em phải kể giai thoại phạt mới được. Mỗi lần Em muốn ôm và hôn Anh suốt ngày, Anh bảo: Chộp đèn, coi chừng bị phạt bị chùi đó Em nghe xong len lén cười, nhưng ngoài miệng thì vẫn

giả bộ năn nỉ để đừng bị phạt rồi lẳng lẳng chếp vào tụi điển của Ngôn Ngữ Tinh: Coi chừng bị phạt!

Giá như ngay từ lúc ban đầu, Anh và Em ghi lại tất cả những lời Anh và Em nói chuyện, thì có lẽ ngàn ấy trang giấy sẽ đủ để trải đường đi từ Em đến nơi Anh hay nó sẽ trở thành quyển nhật ký tình ngộ nghĩnh nhất thế giới. Từ những trang nhật ký ấy, Anh đã đặt tên cho Em là: Cô Bé Nô Đơ - Hoàng Hậu - Nàng Thơ của Anh - Nô Lụa - Bé Mừng Quân - Bé Hương - Cục Cưng Bên Bên Anh. Mỗi tên đặt là một giai thoại tình. Tên gọi nào Em thích nhất ấy hả? Hoàng Hậu.

Chẳng bao giờ Anh gọi Em Yêu hết cả ... thế mà ngôn ngữ của Anh đã đi vào trái tim Em lúc nào không biết. Chuyện xưa của Cô Bé Nô

Đỏ chỉ qua một bức hình rất tình cờ - như Anh và Em gặp nhau - Em gửi Anh xem hình Em rong chơi với dòng sông và đồi. Rồi anh "khen" Em có nụ cười thật tròn và yêu đời, nếu người khác có lẽ đã khen Em có nụ cười quyến rũ rồi! Giữa trời mây bát ngát, Em hoà mình với thiên nhiên và luôn mặt rạng rỡ cười trong màu áo đỏ thật hồn nhiên. Trong mắt Em dường như lúc ấy chỉ thấy nắng, gió, mây, hoa, cỏ dại mênh mông quanh mình đùa nghịch với mái tóc dài.

Bạn bè thường hỏi Em rằng: Làm sao mà Em làm thơ nhanh và dễ dàng vậy ... Làm sao ai có thể tin được rằng Anh đã từng ra đề thơ cho Em với một chữ duy nhất và trong ngày ấy sẽ có bài thơ mới chào đời. Anh nghe Em đọc thơ rồi tìm tìm cười, thế nhưng Em lại đắm mê nụ cười ấy của Anh, để rồi lại loay hoay làm tiếp những bài thơ

tình khác ... thơ tình của Em đã được khai sinh từ những lời nói vô tình của Anh như vậy đó. Làm sao mà người đời tin được nhỉ?

Thế thì chẳng biết ai mê nụ cười của ai nhỉ? Anh hay là Em ? Đường như chúng mình bị mê hoặc nhau bởi nụ cười. Khi Anh thật già và Em cũng không còn trẻ, cuối đời, ở một góc ngã đời chắc là chúng mình chẳng còn hôn nhau như đầu xưa hôm nào nữa, mà chỉ nhìn nụ cười của nhau thôi Anh nhỉ? Chắc hẳn ngày ấy, chúng mình sẽ nhớ lại dòng tiếm thức từ quá khứ viễn khơi. Chúng mình có đợi được nhau trên quăng đường đi đến vô cùng ấy không Anh Yêu Dấu - Đời trăm nghìn trăm khúc, nhưng nụ cười Em mãi mãi là của riêng Anh kể từ giây phút phím đàn tình ngân nhẹ nốt tương phùng.

Anh ạ, chuyện tình của chúng mình dường như là cổ tích. Một sớm mai thức giấc, Em bỗng hoá thành Nàng Tiên và Anh đến yêu Em rất tình, rất nồng nàn. Không biết khi Anh 100 tuổi, trái tim Anh có còn yêu Em như thế không hay Anh sẽ quên đi những ngược xuôi quay quắt trong những lần nhớ Em?

Có bao giờ Anh chợt nghĩ rằng chúng mình sẽ thành lập một viện bảo tàng cho những Kỷ Vật Yêu không Anh? Chắc người đời sẽ bảo mình ngốc nghếch lắm. Chưa bao giờ Em quên không gian, thời gian, những hình ảnh, lời nói, khuôn mặt Anh và cả cử chỉ của Anh khi tặng quà cho Em. Nó đi vào tiềm thức của Em rất thâm sâu, nhắm mắt lại Em thấy ánh mắt Anh nhìn Em trêu mến thương yêu trong những khoảnh khắc ấy.

Anh và Em đã không cần thời gian, chỉ biết ngoài sân nắng đã lên tức là một ngày mới bắt đầu và khi bóng trăng đầu đây ngoài ngõ là đêm khuya dịu dàng sẽ đến. Dẫu mưa hay nắng, dẫu trời lạnh buốt hay ấm áp, Em cũng đều thấy chúng dễ thương cả vì Em có Anh bên cạnh thật gần.

Tình yêu như dòng thác thụt nguồn, có thế mà chúng nhấn nhá, len lỏi qua vách núi, khe đá quanh co gấp ghềnh, rừng sâu rồi đổ tràn trong tung toé sóng vỗ từ trên cao. Đất trời bỗng trở nên huyền ảo trong hình ảnh nhuộm đầy sương khói của vạn nghìn tia nước lấp lánh dưới ánh mặt trời ban mai, rồi thì thoảng dòng nước lại chảy xiết cuộn cuộn như vòng tay Anh ôm siết Em.

Đôi khi Em bất chợt lo lắng ... có bao giờ cuộc tình của chúng mình sẽ khép lại không Anh,

dẫu là điều khép lại trong vương vấn, tiếc nuối, bởi vì trong Em cái cảm giác luôn có Anh bên cạnh đã là một điều rất mặc nhiên - như Em sống với mây trời, với gió thoảng, giọt mưa hạt nắng, với vũ trụ bốn mùa và không gian quen thuộc.

Có lẽ khi Anh không còn ở bên cạnh Em nữa, thế giới trong Em sẽ hoàn toàn thay đổi để Em sẽ không còn nhận ra mình đang ở đâu nữa Anh ạ. Em không lý giải được Anh là ai, là điều gì trong cuộc đời và cuộc sống hàng ngày của Em. Những người yêu nhau thủ thỉ bên nhau đến quên ăn, quên ngủ thì vẫn chưa đủ Anh nhỉ? Em cũng vậy. Lúc nào bên tai Em cũng mơ hồ nghe tiếng nói của Anh, tiếng điện thoại Anh gọi Em. Một mai nếu Em không còn Anh, Em không biết làm sao với những ấn hiện bóng dáng Anh trong Em - chắc khi mình già, thật già thì mình sẽ quên đi hết mà

mình không biết.

Đêm dạ tiệc tình nhân trong lần gặp gỡ đầu tiên vẫn là cung đàn tình lãng mạn trong Em. Em muôn vàn cảm ơn những vòng quay tiền kiếp đã đem chúng ta đến gần nhau, cảm ơn không gian vô biên và khoảnh khắc thời gian đã là chứng nhân cho tình yêu của Anh và Em, cảm ơn Anh đã đến với Em, cho Em biết Anh và cho Em yêu Anh. Sâu thẳm trong lòng Em mãi có Anh, dù cuộc đời Em có trôi giạt vạn nẻo đường xa lạ cách mấy đi chăng nữa, vì Em biết không có ai yêu Em bằng Anh hết cả. Anh đã đem đến trái tim Em những giấc mơ huyền diệu, những bình an vô cùng và những hạnh phúc yêu tuyệt vời - Và Em đã níu chặt hết tất cả ngàn ấy điều Anh cho Em khi Em biết Em sẽ không bao giờ có nhiều bằng như thế cả.

Làm sao Em đo được sự cảm nhận, rung động của trái tim Em khi yêu Anh - yêu mà ngại ngùng không dám tỏ, chỉ len lén lặng yên nhìn Anh, nhìn Anh từng chút một trên khuôn mặt, nét mày, màu mắt, mảng tóc, nếp nhăn thời gian cuối đuôi mắt ... tất cả rồi bỗng dưng tự hỏi thăm lòng mình một câu ngớ ngẩn: Tại sao mình yêu người này đến thế? Anh có cười Em không khi Em nói: Anh cái gì cũng đáng yêu hết cả! Nếu có, thì Em cũng giống như Anh thôi, Anh luôn khen Em dễ thương và đẹp. Cho Em nói thăm bên tai Anh ... chúng mình đẹp đôi phải không Anh? Tại sao người ta lại lấy biểu tượng của Tinh Yêu là Trái Tim nhỉ? Phải chăng dòng máu luân lưu trong trái tim luôn âm áp như môi má kề nhau, như ánh mắt Anh dịu dàng nhìn Em trong mỗi lần Em đến với Anh - lúc ấy, Em chợt cảm nhận Em như là

tâm điểm vòng quay. Trong Tình Yêu Anh cho Em, Em thấy hình như Em đã quên rũ và kiêu sa hơn như những cánh hồng đỏ thắm, khi Em nghe Anh nói Anh nâng niu Em như nâng niu những cánh hoa. Cảm ơn Anh đã cho Em bước lên cung bậc của Nết Kiêu Sa ấy trong vòng tay Anh đắm đuối.

Nếu một mai Anh và Em không còn có thể gặp nhau được nữa, tin nhắn của Em mãi mãi sẽ là Em Yêu Anh, Anh biết không Anh yêu dấu? Anh không phải là phần son trang điểm Em, nhưng Anh đã điểm nét chấm phá cuộc đời Em khi Anh âu yếm ngắm Em. Vẫn là thẹn thùng, vẫn là cảm giác ngập tràn được yêu vỡ òa theo nụ cười. Thông điệp yêu thương ấy đã sưởi ấm trái tim, để bỗng dưng trái tim nhỏ bé của Em thật rộn ràng cuồn cuộn quít mỗi khi biết Anh nhìn Em.

Em yêu Anh bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng - Em cảm nhận thời gian không còn là điều cần thiết nữa, chỉ biết rằng Em Yêu Anh từng giây phút trong 24 tiếng đồng hồ của một ngày. Giả như Em quay ngược lại được vòng quay kim đồng hồ Anh ạ. Ước mơ trong Em là được yêu thương Anh, được yêu những gì thuộc về Anh. Có lẽ Anh sẽ bảo Em như măng rong rêu bám lấy chân Anh - Ư thì, Em chỉ xin được hoá thân màu rêu đại ấy....

Em biết tình yêu chẳng bao giờ cũ hay sáo mòn bởi vì nó như ống kính vạn hoa của lăng kính hạnh phúc. Dòng chảy có bao giờ đi mất biệt đâu, nó sẽ mang dòng nước đi qua nhiều kiếp của biển hồ sông suối. Tình Yêu tự nó sẽ thoát thai thành vạn điều huyền diệu mà cả Anh và Em đều không thể nào đoán trước được. Chỉ có một con đường

xuôi về ngõ tim, để trái tim chẳng bao giờ cảm thấy muộn màng khi rong chơi với thiên đàng tình yêu - chúng mình gặp nhau đã hơn nửa đời người
....

Kỷ niệm của Anh và Em chẳng bao giờ bạc đầu như tóc Em. Vẫn một màu hồng lãng mạn, vẫn tròn trịa và nằm thật ngoan trong ngực tim của Em. Có lẽ mãi đến khi trái tim Em ngủ yên thì Em sẽ không còn thấy kỷ niệm nữa Anh ạ. Mỗi năm Anh và Em thêm một tuổi nên thấp và kỷ niệm cũng thế ... mỗi ngày chồng chất đằm ấm trong trí nhớ của chúng mình. Chúng như những bóng nắng quanh quần dưới chân, như những giọt mưa khuya về lạnh thấm và chúng cũng đã từng xô ngã trái tim Em mỗi khi Em đối hồn Anh. Khi hai người yêu nhau mà giận hờn nhau, nếu một trong hai người nghĩ lại được một điều trong số

những điều dễ thương đã trao nhau thì làm sao có thể giận nhau được Anh nhỉ?

Đầu có những lúc Em đau lòng như sự chịu đựng của biển lặng, không hiểu sao vẫn quay về lại với kỷ niệm êm như lời ru của chúng mình. Nét chữ Anh viết quen thuộc, một mẫu giấy thư tình của Anh ... đã trở thành một phần đời trong Em. Tất cả như một chuỗi mắt xích níu chân Em, để Em quên đi ... rồi thả nổi hồn giận theo dòng sông ở một nơi nào đó.

Em mãi mê bước theo bước chân tình của Anh mà quên đường dài vạn dặm trần gian. Người đời bảo Em dại khờ như con sóng vỗ bờ tan theo bọt biển hay khờ khạo như chiếc lá xanh mướt rồi lại vàng tươm thay màu cho mùa sang ... Em đã dại khờ chỉ để yêu Anh và chỉ ở trong Anh.

Kỷ niệm ơi, đôi khi chỉ đơn giản như bàn tay Anh nắm, sao Em lại bối rối lạ lùng, rồi giả vờ nói một câu bằng quơ nào đó để dấu cái e thẹn con gái trong Em.

Khi đoá tình khai hương nhụy, môi tình chín ngọt, Anh đưa Em đến tuyệt đỉnh của Nụ Hôn như là tín hiệu Tình Yêu. Đường môi Anh đã viền cong hết cuộc đời Em nét vẽ bình an. Đoá hồng Anh trao toả hương và làm nhẹ nhàng đi bao nỗi quanh co trong đời Em, để Em ao ước thời gian đừng chuyển mùa, hãy dừng lại ở thời điểm mà Anh đến với Em, dừng lại như viên kẹo ngọt mà Anh cho Em sẽ không tan mất. Không biết trái tim Em đã nói điều gì khi Em yêu Anh? Có lẽ trái tim Em sẽ tràn dòng máu ấm đến mềm say ... có lẽ trái tim sẽ quên mình có rất nhiều ngăn nhỏ và đã dung chứa Anh trong tất cả mọi ngõ ngách của

con tim ... có lẽ trái tim Em quá nhỏ bé để giữ được tình Anh trao thật tràn đầy ... có lẽ trái tim Em đã một thuở hát cùng nhịp tim với trái tim Anh ...

Em chỉ biết làm thơ tình Anh đọc.... khi vừa chớm nụ yêu, khi kỷ niệm nạm ngọc hồn Em, khi mắt nhìn của Anh đi vào tâm trí Em vĩnh viễn. Em trao hết cả hồn thơ lục bát trong Em đền tạ ơn Anh, vì Em biết Em sẽ dễ tan như sương mù, như sợi tóc mong manh, như phù du kiếp người, nhưng đó là tất cả những gì Em có được của riêng Em. Từ đó Em dệt kỷ niệm thành vần thơ dấu bên cạnh đời Em là rêu phủ, thơ em vẫn mặn mà nồng nàn. Tình yêu đã gỡ cửa hồn thơ Em đi vào cõi chiêm bao đêm hồng, xao xuyến của nụ tình đã ru Em vào giấc ngủ mộng寐 hằng đêm.

Có những ngày Anh và Em nhớ nhau cuồng quít như rét mướt cuối đông, vội vàng ngồi lại thật gần với nhau, thật ấm.... Cái lạnh cuối đông như đồng loã với tình chúng mình đã tìm nhau để được ngồi gần nhau - chỉ có vậy thôi mà đã phải lặn lội vạn dặm đường để đến với nhau, Anh nhỉ? Để rồi Anh vẫy tay Em như nỗi buồn vàng khi Em rời xa Anh - trong lòng Em lúc ấy đã nghĩ rằng ... sẽ có dấu lòng ngỗng của riêng Em để Em tìm lại chốn này Anh ạ ... bởi vì nơi đây sẽ mãi mãi giữ lại sâu lắng niềm thương yêu Anh, vì chốn đăm mê này là một quãng đời thiên đường của Em, vì nơi đây sẽ còn mãi tà áo xưa của Em khi Em đến tìm Anh. Sao Em nói mãi âm vang của một cung đàn kỷ niệm cho nét tình si mê hoài vậy hả anh? Trong ấy có tiếng Anh gọi Em - chẳng bao giờ rêu phong, chẳng bao giờ tơ chùng. Em nhớ

Anh bao nhiêu lần mà vẫn thấy chưa đủ, cơ hồ Em muốn quên đi tất cả mọi âm thanh đi để chỉ nhớ tiếng Anh gọi Em ... đã bao nhiêu lần rồi mà vẫn thấy mênh mông... Mây có trôi qua chỗ Anh và Em ngồi không Anh, rồi chúng sẽ bay đi xa thôi, chỉ còn lại chúng mình nấn ná chốn này và Em đã đặt tên nơi ấy là Bến Dợi - chẳng phải là Em đã đợi Anh trong vạn kiếp rồi sao ?

Cuộc đời Em đã ngập tràn nỗi vui khi Em bắt đầu biết Em yêu Anh. Anh mắt Anh không là ánh mắt của người tình si quên cả lối về, nhưng là ánh mắt của Thương Yêu Bảo Bọc, nhưng Anh cũng đã làm Em luống cuống vì cái lãng mạn của Anh. Còn sót lại những vụng về của Em là nụ cười bên lên, để rồi Anh hôn nhẹ lên trán Em và Em tựa đầu vào vai Anh vùi vãnh. Đừng làm Em luống cuống, mắc cỡ Anh ạ, vì mai kia nếu vắng Anh,

Em làm sao còn nhìn được giây phút Anh đứng ngắm Em len lén trong im lặng nữa ... bàn tay Em chẳng biết dẫu vào đâu Rồi Anh lại bảo: Em hãy cứ hồn nhiên như mây trắng trên trời, như tia nắng ban mai ngang qua đời Anh, môi Em hãy ngoan như cánh hồng mịn màng, nở dịu dàng trong lòng Anh ngát hương ... để Anh yêu Em trong tim âm thầm lặng lẽ. Khi Em chạm đến Tình Yêu của Anh, Em cảm thấy dường như chạm đến mảnh trăng vàng chiêm bao. Em yêu Anh như thể chưa bao giờ yêu, như thể là tình yêu ban đầu và cuối cùng trong cuộc đời Em - để mai một sẽ không còn được yêu nữa.

Có những ngày Em giận hờn Anh... nỗi buồn như nhuộm tím, ước gì nước mắt đừng rơi để Anh không biết Em mềm lòng đến thế, nhưng mảnh nguyệt tà trong Em vẫn buồn xo, cố dấu những

giọt nước mắt ấy, để rồi khi đối mặt với Anh thì Em đã múm môi và ràn rụa ... Anh chẳng nói gì cả, chỉ ôm Em và thế là Em nín khóc. Đến lúc ấy, Anh mới trách nhẹ Em: Em như vậy là không được. Dĩ nhiên là Em hứa sẽ không khóc trước mặt Anh, nhưng rồi lần sau nữa thì cũng giống như vạn lần trước thôi ...

Có lẽ Anh vô tình đã đánh rớt sợi nhớ thương, nên chúng mình đã rời bờ lòng nhau. Em đã lơ ngơ nhặt lấy sợi nhớ sợi thương, rồi cất lại làm bùa yêu dưới gối. Không một lời ngỏ, không một lần hẹn hò, thế mà chúng mình đã gặp nhau. Tình yêu của mình thật lạ, Anh đã đến như một cơn gió. Cảm ơn Anh đã đánh thức trái tim Em. Cảm ơn cuộc đời và duyên may đã cho Em gặp Anh. Anh đã bước vào cuộc đời Em một cách nhẹ nhàng và cũng rất tình cờ. Em luôn tự hỏi vì sao

Em yêu Anh và yêu Anh từ lúc nào Em cũng không biết nữa, chỉ biết rằng Em đã yêu Anh. Trong Em, vòng tay ấm áp của Anh là nơi chốn bình yên nhất để sau bao quay quắt của cuộc đời, Em đã được ngã vào vòng tay ấy, được Anh ôm vào lòng và được Anh lắng nghe Em kể những vui buồn trong cuộc sống. Anh ơi, chúng mình nắm chặt tay nhau đi Anh nhé! Đôi lúc không có Anh bên cạnh Em, Em vẫn hình dung ra được hình ảnh ấy để ... Yêu Anh. Em lệ thuộc vào Anh hoàn toàn, Anh tin không? Không ai biết rằng hạnh phúc tình yêu của Em thật hiếm hoi, chỉ vài ba ngày được nhìn thấy Anh, thế đấy ... rồi Em đã biến hoá hết 360 ngày còn lại của năm tháng thành thiên đường rong chơi trong Em. Cái bóng mờ ảo của tình yêu ấy đã kéo kén thành nhộng và một hôm chợt hoá thành tơ tình óng ả. Em bằng lòng

để những sợi tơ ấy quấn cả hồn lẫn xác Em.

Đôi khi có những giọt mưa thấm len lõi tì những nỗi buồn vu vơ của tình, trái tim Em đau lắm - tội nghiệp nó, nhưng Em đâu biết làm gì để an ủi nó đâu. Có lẽ nó khóc một chút rồi cũng sẽ tự nhiên nín khóc thôi, như Em vậy. Lần khi trái tim Em đi tìm những ngọt ngào của Anh còn sót lại trong một góc nhỏ nào đó - dấu rất vụn vặt nhưng vẫn tràn đầy hương vị tình của Anh. cơn mưa nào rồi thì cuối cùng cũng tạnh và chỉ còn lại những chiếc bong bóng mưa vỡ ra vụn vè. Em cúi xuống nhìn lòng ngực mình, trong ấy có trái tim đáng thương của Em và trong trái tim Em có Anh ... như con nhộng nằm trong kén tình. Một ngày nào đó, xin Anh đừng hoá bướm bay xa khỏi kén tình Em, Anh ạ.

Có lẽ người đời cho rằng Em si tình quá đời, Em lặng yên không giải thích, nhưng đã vụng về để rơi rớt giữa dòng đời những bài thơ tình Em viết cho Anh - mỗi bài thơ tình là một huyền thoại giữa Anh và Em - sẽ không bao giờ người đời có thể hiểu được những thực hư trong thâm sâu dòng thơ của Em, vì họ sẽ không tin đó là sự thật.

Căn phòng Em - đầy tiếng cười của Anh và Em trong những lần hai chúng mình nói chuyện trên điện thoại. Dẫu Anh ở xa lắm, thế nhưng Em vẫn hình dung ra Anh đang cười, đang nói, đang hôn Em trong những lúc ấy. Có những lúc cả không gian cũng vang động với tiếng cười của Em. Từ những nơi ấy, thơ tình của Em đã chấp cánh bay theo niềm vui. Sau mỗi lần nói chuyện là một bài thơ tình ra đời như lưu niệm lại những niềm vui thơm ngát tình ... Dẫu tháng giêng hay tháng

chạp, hôn Em vẫn tràn đầy nụ xuân. Dấu ban mai hay chiều xuống, trong mắt Em vẫn là mây gió bốn phương trời về sẻ chia với Em hạnh phúc tình tuyệt vời.

Đời chỉ là một dấu chấm lửng phải không Anh? Rất đơn giản nhưng cũng biết bao điều nhiều khê trong dấu chấm lửng ấy - nhưng Anh đã nói với Em - Đời thì có lẽ vậy thôi ... Thế là một bài thơ tình lại chào đời. Đường như chữ nào, câu nói nào của Anh cũng như là Kinh Thánh đối với Em hết cả. Anh lại bảo Em mê muội quá - Ủ, Em mê muội vì yêu Anh thì đâu có sao !

Năm tháng qua đi, Em vẫn mãi mê theo Anh - lượm chữ của Anh rơi vãi để làm thơ. Anh ngạc nhiên, rồi cảm thấy thú vị vì tại sao Em lại có thể làm thơ tình với một chữ vu vơ như thế được.

Em cười nghịch ngợm và nũng nịu rằng: Nếu Em làm thơ được từ những chữ, những câu Anh nói rất bình thường, thì Anh có thưởng Em không? Chữ thưởng đây là Kôn Em đấy ... chứ không phải là quà thưởng đồ chơi, kẹo chocolate như những lần Anh đi xa về mua quà cho Em đâu.

Rồi những bài thơ tình của Em dường như làm xao xuyến lòng Anh ... để Anh không biết là Anh Yêu Thơ hay Yêu Em.... Thế là Em giận Anh, vì Anh sẽ phải yêu Em nhiều hơn yêu thơ Em chút. Những bài thơ tình đã đi qua những chặng đường tình dễ thương thế đấy, chúng như trải thảm đón mời gót chân tình lãng mạn của chúng mình Anh nhỉ? Chúng như vật nắng bất chợt làm ấm buổi sớm mai còn đọng chút sương mù lãng đãng, như giọt mưa nũng nịu với đêm về, như sắc hoa vàng của mùa Xuân, màu phượng đỏ trong sân

trường ngày ngộ học trò.

Anh trêu chọc hỏi Em rằng: Thế thì Em có thuộc những gì anh nói không?! Em hồn nhiên trả lời - dĩ nhiên rồi, ngoài ra Em còn thuộc cả những lá thư Anh viết cho Em nữa là - Anh cười, vuốt tóc Em và bảo Em khờ dại quá. Em xòe tay ra đón tình khi thời gian đang đếm tuổi đời của Em, nhưng Anh lại là người đang đếm tuổi tình của Em ... mười ngón tay Em vẫn tràn đầy những mật ngọt Anh trao.

Tóc của Anh và Em rồi sẽ bạc thêm như sóng biển vậy Anh yêu dấu, nhưng mà Anh chưa một lần nào đến biển của Em ... làm sao mà chúng mình có thể ngồi bên nhau mà nhìn sóng bạc đầu được. Thôi thì sẽ trắng hết cả hai chiều thời gian và không gian vậy. Em chợt nhớ có lần Anh dặn

dò Em: Nhớ khi ra biển gọi Anh. Em buột miệng nói ngay: Anh làm tiếp câu thơ 6 chữ ấy đi để thành câu thơ lục bát ... Anh ngẩn người ra, vì lời Anh nói chỉ là muốn Em nói chuyện với Anh khi Em đứng trước biển mà nhớ Anh, nhưng không có Anh bên cạnh Em được, chứ Anh đâu có làm thơ gì đâu ... Cuối cùng bài thơ tình chào đời - bắt đầu bằng câu thơ 6 chữ ngẫu hứng của Anh như thế đó. Biển của Em là Biển Con Gái nên bao giờ sóng cũng dầm thắm hết cả Anh ạ, ngoại trừ khi mùa bão đến. Anh bảo giống Em khi Em giận Anh !

Em cứ mãi quanh quẩn bên chân Anh, dẫu Anh rất xa ... Giai điệu tình trong Em như mảnh bùa của cuộc đời Em. Cứ sát môi hôn một lần mảnh bùa thiêng ấy thì sẽ nghìn năm nhớ mãi trong trái tim rồi đời.

Mỗi mùa lá rụng Em lại nhớ kỷ niệm của chúng mình. Sẽ về thăm lại gốc cây có lá phong vàng rụng của chúng mình phải không Anh? Nhật dùm Em sợi tơ tình Em lỡ bỏ quên dưới gốc cây ấy. Một lần Em loay hoay cài khuy áo trước khi ra sân nắng, Em không tìm được chiếc khuy áo và Anh đã giúp Em cài lại hai vạt áo, thế rồi bất ngờ Anh mở khuy áo Em ra ... Em đã ngạc nhiên vô cùng - sao thế Anh? Thương Em, Anh cài lại khuy áo cho Em ấm - Yêu Em, Anh mở khuy áo tình của Anh Đường như gốc cây gần đây là cây phong chứ đâu phải là cây si... Bóng Anh hoà nhập vào bóng Em dưới bóng cây thật đậm ấm. Giá như ngày xưa Em đứng đứng đợi ở đầu cầu đầu thai kiếp này lâu, giá đừng bèo dạt mây trôi, giá đừng một quãng đầy vơi cuộc đời ... chắc có lẽ Em sẽ gặp Anh sớm hơn rồi Anh nhỉ?

Mùa Xuân trở hoa ngoài ngõ, rồi cái lạnh của tàn Đông đã làm Em co ro hai tay trong túi áo dạ len, mỗi lần Em khoác chiếc áo ấy lên người, Em bỗng nhớ Anh thật nhiều ... Anh đâu rồi, Anh cài lại khuy áo cho Em đi Anh. Anh nói Anh thương Em lắm mà, đừng để thời gian trôi và đến một lúc nào đó một trong hai chúng mình chẳng còn ở lại với thế gian này, thì sẽ tiếc nuối sao không gặp nhau trong một lần nào đó. Chiếc áo của Em rồi sẽ phai màu, có lẽ những chiếc cúc áo biết đâu rồi sẽ rơi mất đâu đấy giữa dòng đời, nhưng trong lòng Em vẫn luôn luôn còn hình ảnh Anh cài khuy áo cho Em. Cho Em dấu trong vạt áo dạ len mối tình chúng mình nhé Anh.

Người đời thường hay ví von: Người tình xưa - Đối với Em, Anh chẳng bao giờ là Người tình xưa hết cả. Phím đời đã lẩn, nhưng Anh mãi

mãi hiện hữu nơi Em trong giây phút hiện tại. Năm tháng chỉ như là một chuỗi nối tiếp của yêu thương trong Em. Xoay vần quanh Em dấu máp mé đến bờ tử sinh, Em vẫn mừng tượng ra Anh như lần đầu tiên gặp Anh. Và Em biết chắc rằng dấu nhan sắc Em phai dần, Em vẫn là Hoàng Hậu, là Nàng Thơ của Anh. Chúng mình xót xa không giữ được hoàng hôn rơi để cho ngày tháng đàng phai tàn, nhưng ly rượu tình vẫn ấm môi màu son trẻ phải không Anh?

Cuộc tình của Em giống như những viên bi tròn đủ sắc màu quyến rũ. Em mãi mê vui chơi với chúng, những màu xanh, đỏ quắn quít với nhau trong viên bi - như Anh và Em gần nhau như thế, chúng không bao giờ bị tách rời ra khỏi cái vòng tròn trong veo hạnh phúc bảo bọc chúng. Cái vòng tròn ấy như thể Anh yêu Em và ngắm Em như

ngắm đóa hồng đang khoe nở hương nhụy, không đan tâm cắt vội cành hoa cành hoa ấy về cho phòng riêng của mình. Thà rằng mỗi ngày Anh lặn lội ra vườn ngắm lại đóa hoa ấy trong sương sớm, nắng ấm hay trong bóng nghiêng chiều xuống.

Em không biết những người yêu nhau sẽ ôm nhau như thế nào? Riêng Anh, Anh ôm Em thật lạ lùng - Là sự dịu dàng trong phút giây đầu tiên, rồi thật lãng mạn Anh nhẹ nhàng xoay người Em hết một vòng như vũ điệu tình - Em tận hưởng cảm giác được Anh yêu - Anh buông và giữ Em lại trong vòng tay ấm của Anh, Em ngây ngất nếm hương vị tình. Anh đỡ Em trong vòng tay Anh như đỡ giải lụa tình buộc ngang lưng áo mỏng và thế là lòng Em như lửa - bùng đốt cả mùa xuân thành mùa hạ. Và Anh ngắm đôi môi chờ đợi của Em,

Anh môn trốn môi tình bằng ánh mắt đắm say, rồi như giọt sương mai, Anh để lại trên đôi môi ấy giọt sương lỏng lánh tình. Chúng mình đã yêu nhau như một bài thơ lục bát - câu thơ 6 chữ nối liền vần điệu với câu 8 chữ. Câu thơ 6 chữ ấy đã dâng hiến âm vận gieo cuối vần cho câu thơ kế tiếp, Em trao Anh tất cả hương ngọc ngà ẩn dấu trong Em như một Dâng Hiến vẹn tròn.

Dấu chỉ là một chữ “Hương ơi” Anh viết dấu đó trong thư cho Em, nhưng khi Em đọc - Em như nghe tiếng Anh gọi Em từ nơi xa xăm. Anh không là một cung đàn, nhưng âm thanh của Anh là sự pha trộn ... Tiếng Anh gọi Em nghe như nỗi niềm nhớ nhau, như âm vang thoát ra từ bờ môi mềm, như tia nắng rớt nhẹ sợi tơ ngoài sân, như cơn bão thổi dồn về biển cả mênh mông, như tiếng đũa vông ru tình à ơi ...

Phân nửa trong Anh là Nguồn Thơ của Em - chợt hồi sinh khi bàn tay Anh chạm Hồn Thơ ấy. Bàn tay làm Em rung động như cơn địa chấn trong lần đầu tiên Anh nắm tay Em - Em chỉ biết cầm bàn tay Anh áp nhẹ lên má Em mà chẳng biết nói câu gì - hôn Em - lưỡi quyến lưỡi tình - và da thịt chạm thịt da ... Em bỗng nhiên ngu ngơ ... rồi chợt hỏi lòng mình: Đường như Thượng đế đã dấu phân nửa còn lại của Em trong Anh, để dẫn hết cuộc đời Em trong nước mắt, để nỗi buồn bay hết cả vạt đời ước mơ, Em mới biết được cảm giác của hương vị rụng rời hồn xác bên Anh.

Anh đã dấu hạt mầm yêu Em trong tim Anh tự bao giờ, mãi đến khi Em hôn lên ngực Anh - nơi có trái tim bí ẩn ấy - trái tim Anh chợt mở ngỏ. Mùi ngực Anh như hương đất tình diệu kỳ, Em mãi mê sáng trưa thả tình nằm soãi trên vùng

đất ẩm ấy. Có một bờ vai ghen tuông với những nụ hôn của Em trên ngực Anh. Làm sao bây giờ hả Anh? Thôi thì cho Em tựa vào vai Anh ... để Em ngược mắt nhìn thấy trong ánh mắt của Anh là bóng Em thật gần. Khi yêu đôi mắt chúng mình màu gì Anh nhỉ? Có lẽ là màu mây trời, màu chiều vàng bên kia song cửa và cũng có thể là màu ánh sao lung linh đêm nay.

Em cũng không biết trả lời Anh như thế nào khi Anh hỏi tại sao Em muốn gặp Anh ... đúng là gặp Anh chỉ để nắm tay Anh, để được Anh ôm Em, được Anh hôn Em, nhưng tất cả là Sức Sống của Em. Em hưởng thụ cái nâng niu của Anh, Anh biết không? Em tận hưởng cảm giác Được Anh Yêu. Khi Em nghĩ về hai chữ: Yêu và Được Yêu, tất cả những điều khác đều bị khoá lại trong ý nghĩ Em. Em không để một âm thanh của đời đi

vào trong Em khi Em làm thơ Anh đọc. Em đóng tất cả những cánh cửa hạnh phúc ngoài đời, chỉ mở một cánh cửa duy nhất trong trái tim Em: Trái Tim được Yêu Anh. Chân Em bước đến Anh có muôn màng lấm không anh? Em đã gửi nỗi đau cuộc đời Em vào vai Anh - may mắn là tận cùng năm tháng Em còn có một bờ vai tựa, đôi lúc Em ngỡ như tựa lưng giắc chiêm bao sau bao chắt chiu đợi chờ.

Ngon đèn sẽ hiểu hết đêm thâu hay vàng trăng dịu dàng sẽ chia khoảng tối mịt mù, để Em kể cho Anh nghe những biên biếc đời Em pha lẫn với những gập ghềnh khúc khuỷu. Tất cả võ vàng đã hoá dòng tóc Em đen thành trắng như thể rêu phong phủ kín một đời Em. Trong miền ký ức ấy, Em lao đao sống sót rồi chợt một ngày Em gặp Anh, cuộc đời Em bỗng dưng như chưa bao giờ rêu

phong, mà hiện thân là viên cuội hồng óng ánh của nguyên sơ. Anh đã phủi hết lớp bụi trần ai, trả hết những oan khiên bất hạnh của Em cho mệnh kiếp.

Em biết Anh xót xa lắm khi biết Em khóc, chỉ nghe tiếng Em khản giọng vì nước mắt, Anh đã hốt hoảng hỏi Em: Sao Em khóc? Em vội vàng trả lời mà không cần suy nghĩ là: Em nhớ Anh! Thế mà Anh vẫn ngọt ngào, nhỏ nhẹ dỗ dành cái nhong nhẽo, vùi vĩnh của Em ... Đừng khóc nữa, nói Anh nghe đi ... Không biết người khác dỗ người yêu như thế nào, riêng Anh - Anh dỗ Em rất tài tình, chỉ một vài giây sau đó là Em đã nín khóc và cười khúc khích tưởng chừng như trước đây 10 phút chẳng có cơn động đất nào!

Vòng tay Anh giang rộng ra đón Em và Em như thể mở hết vòng trời thênh thang mời gọi

... hãy bước vào cửa thiên đàng đi Anh, đừng ngại ngần vì nơi đây không có giọt nắng buồn chiều vàng, không có hạt mưa làm ướt áo Em, không có những cơn sốt chẵn lẻ năm tháng, không có đêm trắng võ mà chỉ có những giải thiên hà lấp lánh đi tìm nhau, đến với nhau thật gần để yêu nhau như chúng mình yêu nhau, chỉ có mùi hương thoang thoang theo gót Em hồn nhiên quanh quẩn với dấu chân tình..

Em đã không ngại ngần bước chân vào Cổng Tình Anh Nơi ấy Tình yêu như núi bám vào vách núi, rồi nối tiếp - cho Anh và Em sống những ngày đẹp như trang cổ tích. Trái tim bỗng băng khuâng lạ thường và khoảnh khắc thời gian chợt bình yên đến nao lòng. Chúng mình đã tay trong tay bước đi trên chiếc cầu định mệnh chênh vênh ấy, quên trời quên đất quanh mình để rồi an nhiên

như dòng chảy xuôi nguồn. Mặc kệ cát bụi mịn mờ nhân gian, vấy áo gối chăn Em rực màu hạnh phúc....

Hãy ngồi với Em thêm chút nữa đi Anh. Em đã níu kéo thời gian khi Em được ở gần Anh như thế. Một giây đối với Em bên Anh là cả một trời yêu thương. Một phút trong vòng tay Anh là khoảnh khắc vô tận trong Em. Em đã tận hưởng những mảng thời gian của một ngày như thế Anh ạ. Và từ đó, Em không đếm thời gian bằng giây, phút, giờ, ngày, tháng và năm nữa mà đếm bằng nhịp tim của Anh và Em. Tình Yêu ơi, xin hãy giữ hộ chúng tôi nhịp tim đôi trong thế giới hữu hạn này ...

Bàn tay Anh đã chạm vai Em - một mảng vai trần tục lụy, có lẽ trái tim Anh đã chùng xuống

như lẽ thường tình, nhưng rồi Anh đã buông tay thả tình lên khoảng trời xanh vô tận ... hãy bay đi ... cho trái tim Em được vĩnh viễn ở trong tim Anh ... bởi bờ vai Em đã có dấu ấn môi Anh và Anh chẳng bao giờ sợ mất Em. Khi Anh đến với Em, ngày ấy trong lòng Em như triệu đoá hoa hồng và nơi ấy những cánh hoa đại bên đường bỗng hoá thành những viên kẹo làm quà của Anh cho Em. Anh đã gói trái tim Em lại bằng những mẫu giấy màu rực rỡ như giấy màu gói kẹo - để chỉ là thơm ngát, ngọt ngào tình Anh và Anh để Em bay đi trong cõi hồn nhiên. Nơi ấy chỉ sẽ có gió và có hương hoa đất trời, nên Anh và Em cứ mãi lang thang như thế.

Có những ngày tưởng chừng như trái tim Em vỡ ra vì Anh làm Em buồn. Nó giống như là chiếc lá rụng giòn dưới chân Em, chân Em bước dẫm lên

chiếc lá khô của nỗi buồn mà đau lắm ... Rồi Em nhất định, nhất định sẽ quên tên Anh, quên hết tất cả những gì nơi Anh ... có lẽ Em đã làm như thế trăm nghìn lần rồi và cuối cùng vẫn là một điều oà vỡ ra trong trái tim Em - Em nhớ Anh vô cùng - thế là Em lại buột miệng nói câu đầu tiên khi nói chuyện với Anh: Em ghét Anh lắm ghét đến nỗi buổi tối Em đã lật úp chiếc gối Anh cho Em, đầu nó dưới chiếc gối của riêng Em, không thèm nhìn, không thèm hôn chiếc gối nhỏ của Anh rồi nói : Không thèm yêu Anh nữa (thay vì câu kinh tình yêu nhật tụng của Em là Em Yêu Anh, Anh dỗ Em ngủ đêm nay đi Anh yêu đầu).

Trong lòng Em, Anh như thánh đường bình an, để Em dâng Anh những ước mơ bé bỏng như một tín đồ ngoan đạo - như cánh hoa mỗi ngày chỉ biết lặng lẽ dâng sắc màu dưới nắng vàng rực rỡ,

như lá biếc mãi mãi xanh mượt cho tháng giêng lộc mới, Em yêu Anh như những điều đơn giản như thế yêu lẫn nhau trên trần gian này - vì Em chỉ có ngần ấy trong cuộc đời này. Có bao giờ trí óc Em sẽ không còn khả năng hồi tưởng lại quá khứ không Anh hay Em sẽ bị rối loạn những chùn dây thần kinh thương nhớ của Em. Lạy Trời cho Em mãi mãi ... chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ thấy, nghe, nhìn và cảm nhận được Em có Anh bên cạnh như ngày xưa Anh đến với Em. Xin hãy giữ dùm Em bản tình ca trong đường nối ký ức và hiện tại. Có phải Em dại khờ lắm khi tôn thờ Anh và tôn thờ một tình yêu không Anh? Khi yêu ai mà chẳng dại khờ để khi chợt thấy mình không già nua giữa cuộc đời năm tháng và tóc bạc thời gian, Em sẽ thầm cảm ơn Anh đã dìu Em đi êm đềm và nhẹ nhàng như tiếng rơi khẽ của chiếc lá khô đầu đầy

trên quăng cuối đường trần.

Khuya rồi Anh ạ, trời mưa bên ngoài. Đường như tất cả những người đang yêu nhau đều yêu trời mưa. Lại nhỉ? Tại sao thế? Em chợt ao ước được nép vào Anh để cảm nhận vòng tay Anh ấm, nhìn Anh thật kỹ, thật gần. Khuôn mặt Anh bỗng nhiên gần gũi với Em vô cùng. Em len lén cất những dấu vết tình quen thuộc ấy, nhưng Em chợt khám phá ra rằng dường như trong Anh vẫn là vạn điều Em chưa biết. Còn gì nữa trên khuôn mặt của người Em yêu? Đôi môi mà Em thỉnh thoảng vẫn trêu ghẹo Anh là môi hồng con gái! Anh cười và bảo ... tại vì Anh hôn Em hoài nên môi hồng ... chỉ vồn vện vậy thôi mà chúng ta đã ngồi bên cạnh nhau suốt ngày để nhìn môi hồng?! Môi tình thật lạ Anh ạ. Tại sao lại ngọt ... tại sao lại mềm ... tại sao lại đắm say đến chùng ấy ... tại sao lại

quần quít nhau hoài chẳng bao giờ Anh trả lời Em bất kỳ câu hỏi tại sao cả. Có lẽ Em sẽ đi hỏi dấu môi của Anh trên ly rượu đồng phòng, trên vóc ngọc thân ngà Em trong lần đầu tiên chạm ngõ ái ân.

Ánh Mắt của Anh, đã bao lần Em nhìn thấy bên cạnh cuộc đời Em, mắt Anh vui rạng rỡ khi thấy Em hạnh phúc, chùng xuống lo lắng theo bước chân khờ khạo của Em, cũng là đôi mắt ấy đã nhìn Em rất tình, ánh mắt lại như săn sóc Em trong những lần Anh thấy Em quay cuồng trên đường đời vạn dặm - Anh chẳng cần gọi Em ơi Em hỡi, chỉ nhìn Em bằng ánh mắt thương Em vô hạn, ẩn dấu một lời gọi ... về` đi Em ơi ... thế là Em quay về sau những phút giây mãi mê hái hoa bắt bướm và chợt thấy dường như mình đã lạc bước rồi.

Anh ạ, chuyện tình của chúng mình dường như là cổ tích. Một sớm mai thức giấc, Em bỗng hoá thành Nàng Tiên và Anh đến bên Em nồng nàn. Không biết trái tim của Anh khi 100 tuổi có còn yêu Em như thế không Anh nhỉ hay Anh sẽ quên đi những ngược xuôi quay quắt trong những lần nhớ Em?

Em không biết những người yêu nhau nhớ lời tỏ tình của người yêu mình lần đầu tiên như thế nào. Riêng Em, lời tỏ tình của Anh là một câu nói làm Em mê muội: Nhìn Anh đi. Em đã bất ngờ thấy đôi mắt Anh nhìn Em đắm đuối, chân Anh bước chầm chậm về Em, bàn tay Anh đưa ra đón Em ... Em quay cuồng như người say men rượu, như bị Anh thôi miên. Rồi sau đó Anh đã ôm Em thật nhẹ vào lòng. Cái cảm giác ấy quá đời diệu dàng. Có lẽ không có ai ôm người yêu trong tay

nhẹ nhàng bằng Anh hết cả, những ngón tay của Anh đan 10 ngón tay Em - tay quấn quít tay như giữ lấy đời nhau, mãi đến khi Em nghe thềm thì tiếng anh ... Cho Anh Hồn Em ... Và từ đây, Đất trời chỉ có Đôi Ta ... Em đã quên mình là ai, quên đi mảnh lụa mềm của riêng mình, để lụa Em quấn quít trong tay Anh say đắm.

Hai trái tim mở ngõ đến một vùng trời lạ để cả Anh và Em ngỡ như chúng mình lạc lối. Trái tim Anh như có chiếc đũa thần gõ cửa trái tim Em, bất chợt mùi hương con gái Em thoảng bay xa và Anh đã theo dấu hương trên vai Em. Chạm vai tình, hồn Anh bỗng dựng khờ khạo và Em chợt then thùng như lợn tọc mềm con gái thả tóc dài xuống phố. Có phải sợi tóc Em đã quấn hồn Anh mềm lòng?

Em đã hồn nhiên bước đến với Anh và Em đã cảm nhận như thể Anh giang tay đón nhận Em với tất cả tâm lòng và trái tim toả ngát hương.Ừ nhỉ, chúng mình phải lòng nhau như triệu triệu tinh cầu hàng đêm vẫn xoay chiều đổi hướng để được đến gần nhau. Có lần Anh bảo thôi đừng gặp Anh nữa, dần dần sẽ quên Anh thôi hoặc là hãy tưởng tượng được đến gặp Anh là đủ rồi! Em không tin là chúng mình có thể đi trong giấc mộng mà tìm đến nhau như thế được Anh ạ, vì Anh đã từng ôm Em bằng vòng tay Anh thật sự, thì làm sao Anh lại bảo Em sống trong chiêm bao với Anh được.

Anh đã nhuộm hết cả hồn Em bằng nồng nàn hơi thở, bằng hơi ấm toả ra từ cơ thể Anh, tất cả có thể nào là phù phiếm đối với Em không? Sẽ không được như vậy đâu Anh yêu dấu ... Em sẽ trở thành quả tinh cầu cô độc và trơ trọi đứng giữa

*mênh mông chờ Anh. Đừng làm Em luống cuống
khi chợt biết Anh sẽ không còn bên cạnh Em nữa.*

*Anh vẫn là người nhớ đến những ngày kỷ
niệm xưa của chúng mình như cỏ xanh nhớ ngày
tháng sẽ thơm vàng cho sắc thu. Anh thật lãng mạn
nhắc nhở lại cho Em nghe những đáng yêu và đáng
nhớ. Em nghiêng hết trái tim hồng của Em dâng
đóa hoa tình cho Anh.*

*Xưa anh có lẽ vô tình
Rớt sợi thương nhớ, chúng mình gặp
nhau
Hay là em thấy vườn sau
Buồng cau chín đỏ tìm nhau câu thề
Dấu trong tay áo đăm mê
Chút hương hoa lữ đường về lạc nhau
Anh ơi trong nụ hôn đầu
Dường như anh gói lá trầu nợ duyên*

Khi kết nụ đơm hoa, tình nào không đằm

say và môi nào không ẩm ngọt, chỉ cần nhìn nhau thì dường như cả mùa Xuân trong mắt Anh và Em đã rộn ràng lắm rồi.

Không biết Anh có tâm nhi kỷ niệm của chúng mình như Anh thường tâm nhi ly trà sớm mai - cạn vơi rồi vẫn còn cảm nhận vị ngọt trong dư hương của lá trà non nớt. Đôi khi Em chợt thấy như chúng mình đang ru mây trời ngủ, đâu có những ngày trời lạnh buốt và mây xanh trốn đi đâu mất biệt dưới màu xám bàng bạc. Lay Trời cho mây nắng lên cao, cho Anh và Em giung giăng giung giẻ, quên hết đất trời, vạn vật còn triệu nỗi lo toan rồi bời.

Xin thời gian trôi hoài trôi mãi như thế nơi đây là thiên đàng muôn sắc. Đôi cánh mỏng của tình yêu đã nâng Anh và Em đến cõi mộng diệu

dàng Một chữ Duyên thật tuyệt vời Em không thể diễn đạt được, chùng như là bất chợt nụ hoa vàng toả hương thơm ngát sau nghìn năm ấp ủ nhụy phong.

Em trải cuộc đời Em lên mỗi đoạn đường Em chung bước với Anh, để từ đó tất cả quá khứ gặp ghềnh của Em lắng yên. Em trao Anh những giọt nước mắt dấu điểm trong Em thay cho lời tình tự ban đầu khi Em đến với Anh. Tạ ơn Anh đã đến ngồi thật gần bên Em, chỉ để lắng nghe Em.

Chỉ vì Anh và Em cách xa nhau quá, nên khi gặp nhau lại cuồng quít môi hôn. Dòng sông khi nhớ bến đò đã dâng tràn con nước, vỗ về những thương nhớ thần thờ mà bến đợi đã âm thầm dấu kín với tháng năm. Bến vẫn nhìn dòng trôi bình thần qua đời mình, thương con nước quen thuộc của

mình lắm nhưng không đành lòng níu lại cho riêng mình bao giờ. Trong Em, Anh đã như dòng sông ấy, tự thuở mình bắt đầu có nhau và mãi mãi về sau. Chuyện tình của Anh và Em như một bài thơ gieo vần bằng ngọt lịm, như cơn nắng đầu mùa về rực rỡ bên đường, như cơn mưa thấm đất sống nước dịu dàng, như khúc quanh lối rẽ xôn xao trước con ngõ hoa vàng hạnh phúc.

Men rượu tình của chúng mình càng ủ càng nồng say Anh nhỉ? Trái tim dường như bỗng trẻ lại, không cần cỗi già nua như tuổi thời gian của Anh và Em. Tiếng cười Em vẫn trong veo và ánh mắt Anh vẫn đắm đuối tình, bàn tay Em vẫn nhỏ nhắn trong tay Anh để tìm lại ấm áp tươm mật thương yêu. Chúng mình đã lặng lẽ yêu thương nhau ... Và Em đã tưởng tượng rằng chúng mình sẽ có Hòn Lẽ - Gò Dầu sẽ áo lụa hồng, Chú Rể

sẽ cài hoa đỏ như màu hoa trên ngực áo Em. Kòn Lễ chỉ có hai chúng mình, à quên, phải có rượu tình nữa Anh nhỉ? Đường như điều ấy bằng bạc trong ý nghĩ của Em thôi, vẫn ao ước tha thiết, vẫn trầm lặng về vời mộng mơ.

Ngát bên trời sẽ có cỏ cây hoa lá chia vui với chúng mình trong ngày Kòn Lễ, Em thầm cảm ơn những ngày mưa ngày nắng đã nuôi cỏ cây lớn lên cho ngày vui của chúng mình. Hạt mưa đâu có vô tình đến với trần gian này đâu, Em nghĩ vậy. Vì nó biết chúng mình sẽ gặp nhau và sẽ yêu nhau nhiều lắm, nên chúng đã từ nghìn trùng theo bước chân phiêu du cùng vạn vật. Chúng mượt xanh như tình mình phải không anh? Rất non, rất trẻ ... Sẽ hoa đặng rục rỡ, sẽ có mây trời hoà lẫn vào màu áo Em, nghìn sao sẽ lấp lánh và Em ngã vào vòng tay của ánh trăng. Lưng linh màu trắng bằng bạc

lan toả vào căn phòng ấm êm của chúng mình Anh ạ. Đêm ấy có lẽ quả đất sẽ quên vòng quay ngày đêm mất thôi Anh nhỉ hay là thiên hà sẽ rối bời trật tự của nghìn thu và đi lạc vào cõi vô tận nào đó không định hướng.

Trong Em không bao giờ có điểm cuối cùng của ước mơ, quả bóng mơ ước mãi bay lên tận tít trời cao, chưa bao giờ Em nghĩ rằng khi quả bóng ấy chạm đến tầng trời cao nhất thì sẽ vỡ ra. Nó sẽ bay đến vô tận như vọn điều mơ ước hồng của Em. Anh có mơ điều hạnh phúc như thế cho cuộc tình của chúng mình không Anh? Chúng mình chúc phúc cho nhau Anh nhé, cũng có chim hót ngoài sân, lá hoa bên đời chung vui với hai trái tim ấm gần nhau.

Em chẳng bao giờ vội vã trong ước mơ, Em

nhìn những ước mơ ấy đến trong Em như bầu trời xanh ngát, bắt đầu tượng hình một cụm mây lơ lửng, rồi đến một vạt mây nhẹ nhàng ... có thể chúng rủ nhau trôi đi trong mộng tượng Em. Hãy để cho Em mơ thoáng hương trời ảo, bởi vì dòng sông đời muôn nhánh, biết đâu rồi sau này Em không còn thời gian để ước mơ nữa Anh ạ.

Đất trời chuyển mình sang mùa, còn Anh và Em trong tình yêu vẫn là mùa lá xanh ngợp trời. Trái tim thơ thần với chữ tình dịu êm. Điệp khúc trong Em là trông Anh, chờ Anh - thế mà nỗi nhớ ấy chẳng vờ vàng như lá thu bao giờ cả. Hãy thả cho hành trình yêu, lòng thanh thoi với những gì mình đang có trong tay khi gần nhau - Em thầm niệm câu kinh bình an cho cuộc tình của chúng mình như thế, nhưng lòng nghĩ rằng Anh và Em chỉ mới bắt đầu cuộc hành trình yêu, sợi tình

mình chỉ vừa mới vàng óng sợi tơ ...

Anh và Em đã rũ hết bụi tiền kiếp để gặp nhau, những ngày tháng mong manh nơi trần thế này bỗng hoá thành hào quang bốn mùa khi tình yêu của Em như đoá hồng thắm khoe nhụy. Lặng đặng mộng say toả ra trong từng nụ hoa cánh mỏng ấy. Năng thật đầy khi Anh nhìn vào mắt Em - nơi đó Em cất giữ tình Em - ẩn hiện những đam mê nồng cháy, những khoảnh khắc xao xuyến của lòng mình, những duyên dáng hương mật, những thoáng say của vòng tay ngọc ngà. Em biết rằng trong trí nhớ Anh, Anh vẫn ngắm Em qua vạt áo tình thương yêu, hình ảnh của sợi tóc vương trên vai Em không là ảo ảnh bởi vì Em đã đến bên Anh, ngồi với Anh

Rồi Anh dẫn Em đi hết lối mơ - một vòng

đất trời có dạt dào hoa lá nhuộm đủ sắc màu. Lối quanh nào trong cuộc đời Em đã gặp Anh như thế huyền thoại vậy hả Anh - khi vết chân chim đã bắt đầu sau khoé mắt Em, trời trở lạnh và vòng tay Anh thật ấm đến với Em muộn ở cuối đời và cuối mùa trong năm. Song điểm trên cả hai mái tóc của chúng mình Anh ạ. Bằng khuôn với thời gian trôi qua ... mình đã không có nhau ... nhưng đến khi mình gần nhau, Em lại ngỡ ngàng rằng: Mình có nhau thật sao Anh ? Yêu hay Thương hay cả hai - Thương Yêu - Nối lại nhau câu thề đã lỡ trong tiền kiếp đi Anh nhé.

Anh đã đỡ gót hoa Em từ bến đợi để Em cao sang bước sang thuyền rồng tình ái. Phiên khúc tình của Em sao đầy ắp hạnh phúc quá. Phù vân chỉ một khắc ấy thôi phải không Anh ? Và Em đã trao hết hương nhụy lòng Em, xếp lại tà áo phù

dung để mãi mãi vĩnh viễn trong tim Anh. Má hồng Em chợt thẹn thùng cho nhan sắc vờ vờ nét hời xuân mênh mộng cõi mộng ...

Em như cô Tấm thoát thai huyền thoại nghìn năm, về nép mình bên hạnh phúc môi thơm. Thế có nghĩa là Chúng Mình Yêu Nhau phải không Anh ? Chữ nghĩa bỗng mượt mà, để Anh gọi Em là Em Yêu và Em gọi Anh là Anh Yêu ... Mười ngón tay chạm khẽ nốt đàn, lướt trên cung bậc, rồi thánh thót buông tơ tình trên vóc ngọc ...

Em đắm mê thanh âm của Anh, như khúc trầm sưởi ấm, thật quyến rũ. Âm vang ấy dấu xa Em vạn dặm vẫn theo mây gió về với Em. Em gom lại và gìn giữ trong kho tàng yêu Anh của Em để ... yêu như yêu vầng trăng. Đôi khi Em thấy như có Anh từng giây từng phút - Anh lẳng lặng ngồi

xem Em kéo tơ trong kén tình, Anh nhẩn nha và kiên nhẫn đợi ngày Em thoát ra kén tơ ấy và hoá bướm vàng tung tăng. Con tằm nhỏ trong Em đã thoát xác trong hơi thở tình nồng giữa trời đất và tình yêu. Em thôi không còn là con sâu xấu xí nữa, vì trái tim hồng của Anh đã chằm chút những sợi tơ vàng Em. Anh đã lay dậy những ẩn tàng trong Em - chúng thức giấc trăm năm Anh ạ. Cánh bướm đã hồn nhiên bay cao với bao nhiêu là ước vọng - giọt sương đã kết thành ngọc từ nguồn cội Yêu Thương. Trong cái kén bảo bọc nhỏ nhoi xưa ấy, khát vọng tơ tằm dệt nên sợi tình lấp lánh để tình yêu vỗ cánh bay cao. Giấc mơ bướm tiếp nối đời tằm, Em rúc vào trong tổ ấm tình. Trong im lặng và âm thầm, cánh bướm chợt hoá vàng mơ. Tình yêu là thế đó phải không Anh, nàng bướm đã để lại chiếc vỏ rỗng ẩn nấu tháng năm và nhẹ

nhàng thoát xác. Anh đã phả hơi thở tình vào đời Em và nàng bướm trong Em đã trở giấc hẹn hò.

Em không biết vẽ, không biết đàn và cũng chẳng biết hát, nhưng Em đã vẽ bức họa Tình của Em trên Trái Tim Em - mảnh canvas Huyền Thoại Tình của trần gian. Nó được chảy tràn bằng dòng máu thấm tình và Em đã dùng mạch máu ấm ấy thay cho màu sơn vẽ. Em đã vẽ bức họa ấy bằng nụ cười, nước mắt, niềm vui, nỗi buồn, sự chờ đợi, trông ngóng, giận hờn và bằng cả những ngọt ngào, đổ dành như bất cứ cuộc tình nào... mơ hồ có cả khoảnh khắc của ái ân ... Bức họa tuyệt bản trong trí nhớ Anh và Em. Em đặt tên cho bức họa ấy là Điểm Tình Anh nhé. Bây giờ Anh hãy mừng tượng Điểm Tình đi, nó không chứa đựng một đường nét thẳng cong nào của đời thường, không thấp thoáng bất kỳ một hình

dáng góc cạnh nào, không một phác hoạ nét chì, không một màu chuẩn cho nền, mà nó là những nét vẽ được bắt đầu khi Anh ôm Em lần đầu tiên - nét vẽ của một vòng tròn không bao giờ khép kín vì tình yêu của chúng mình không bao giờ kết thúc.

Em cũng chẳng biết hát và biết đàn để diễn đạt nốt thăng Tinh vượt thoát trên cung bậc đời thường của ngũ âm cung. Ừ nhỉ, thế mà Anh đã đưa Em đến nốt thăng ấy thật tình, thật lãng mạn - không bằng một nụ hôn say đắm như lời yêu ngữ đầu tiên của tình si nhân gian. Có một nốt đàn dành riêng cho trái tim hai người yêu nhau không Anh? Em nghĩ là có đấy thôi, vì Em đã bị mê hoặc bởi nốt đàn ấy và men theo âm vang của nó mà yêu Anh - Nốt Tinh Thăng vượt khỏi khuôn nhạc đời thường.

Và hình như Anh là đỉnh thác đa tình. Giữa chênh vênh cuộc đời Em, từ trong lòng thác bao la, đỉnh thác đã gọi mời Em. Từ nơi Anh, Em đã trở thành dòng thác hiền hoà, bình yên hơn - vì Anh đã nhận hết tất cả những cuồng nộ hung hãn của dòng thác đổ thay cho Em. Nếu Anh là dòng thác cạn nguồn, Em sẽ là đáy thác - đợi ngày mưa nguồn tràn về yêu thương, để giữa cái mệnh mỏng của đất trời và thiên nhiên, Anh và Em vẫn quyện lẫn nhau chẳng tách rời ra. Nếu Anh là những phiến đá của tầng thác, Em sẽ là rong rêu trên những phiến mòn ấy, ôm phiến đá với trọn vẹn thương yêu.

Anh và Em đã bắt đầu đi từ thượng nguồn con thác, đổ xuống những khoảnh khắc hội ngộ giữa trần gian này hạt mầm yêu thương trong veo như giòng nước tinh khiết của tự ngã. Hãy để con

*thác tràn theo khe núi đá, len lỏi qua ngõ ngách
đậm xa và một ngày như điều huyền diệu, con thác
buông dòng cuồng lưu giao hoà với trời đất vô
cùng. Anh đã nâng niu, chăm chút những khoảnh
khắc yêu thương của chúng mình như thế, giá như
đồng có thời gian Anh nhỉ ... thì khoảnh khắc ấy
sẽ miên viễn vô tận. Em giang tay đón nhận nắng
vàng, chụm tay lại che ánh trắng bên song cửa để
ngày không đến, không đi và đêm chẳng trôi theo
tuần hoàn năm tháng. Đêm chẳng còn mong
manh, vội vàng để khoảnh khắc ái ân đọng lại
những phút giây của tràn đầy mật tình quyến rũ.
Từ đêm ấy, huyền thoại mưa Ngâu đã không còn
tồn tại trong Em nữa Anh ạ. Trí nhớ Em, từng
mạch máu trong huyết quản trong châu thân Em
đã dừng lại Điểm Hẹn của hai trái tim, chẳng bao
giờ có thể chia xa.*

Đôi khi Em lại chợt thấy Anh như là ngọn hải đăng kỳ lạ giữa mênh mông đại dương, nên Anh đã nhìn thấy tất cả ngõ ngách dấu kín trong trái tim Em. Anh soi suốt dặm dài mà Em đã trải qua.... Dấu anh là sương khói ảo ảnh, là đỉnh thác đa tình hay là ngọn hải đăng soi đường, Em đã đến với Anh như tìm về ân sủng - chắc là Em sẽ nợ Anh thôi, nhưng Em sẽ không trả nợ Anh đâu, bởi vì nếu trả hết nợ cho Anh thì làm sao kiếp sau gặp lại Anh được nữa ... Em để dành nợ tình của Em để kiếp sau Anh lại gặp Em để Anh đòi nợ Em.

Dấu những nụ hôn tình Anh trao Em chỉ phớt nhẹ, chỉ thoáng qua, nhưng đã để lại trên môi hồng Em ngàn lời ngẩn ngơ. Khi hai người hôn nhau, có lẽ cánh cửa Thiên Đàng hé mở cho đôi tình nhân nắm tay nhau đi vào khu vườn lạ của

cảm giác - một cảm giác rất tục lụy hoà lẫn với cảm giác tôn thờ, đam mê một nhan sắc - Môi Tình là Nhan Sắc của Tình Yêu đưa Em đến tuyệt đỉnh khôn cùng.

Khi đất trời giao tình, vạn vật nở hoa trong sương mù lẫn khuất và nắng ấm tình tỵ, khi Anh và Em gặp nhau, thơ bỗng hoá giai điệu như suối nguồn róc rách, như rạt rào sóng vỗ trùng khơi, như chim sáo véo von trên cành sớm mai, như bờ môi bắt đầu biết hát lời tình ca. Nốt nhạc biến cung của hai trái tim yêu nhau cao vút rồi lãng đãng phiêu du cùng với mây trời. Em và Anh tan trong Cõi Vô Cùng ấy, cái hữu thể hữu hạn biến mất giữa trần tục. Phút giao tình đã ngân rung trong mỗi một tế bào, len lõi trong từng mạch máu, nốt ngân như lời Tạ Ôn Thượng Đế đã ban cho con người biết cảm nhận Niềm Hạnh Phúc khi trao

nhau điều sâu thẳm của Hai Trái Tim, sự cảm nhận của một Nhất Thể trong nâng niu, chiều chuộng.

Khi chúng mình yêu nhau, bản tình ca mượt mà như sao giăng hoa giữa trời đêm, như mây khói hoàng hôn nhẹ nhẹ xao xuyến hơi sương, như một ngày sớm mai nắng ấm nhuộm lá thu vàng. Bản giao hưởng Tình của Anh và Em sẽ tan biến vào hư vô giữa chốn nhân gian này, vì tất cả sẽ trở thành quá khứ chỉ sau một giây ngắn ngủi của cuộc đời. Từng giây phút đã qua đi vội vàng, riêng Em lại cảm thấy muốn níu kéo lại những mong manh ấy. Em cảm nhận tình yêu bằng tất cả mọi giác quan trong Em. Trong vòng xoáy xúc cảm, nhịp đập và hơi thở trong trái tim Em tưởng như vô tình, bình thản - thậm chí hờ hững lắm, nhưng nó đã đắm chìm tình yêu của Anh.

Có bao giờ Anh nghĩ rằng: Em tạ ơn mặt trời, mặt trăng đã cho Em ngày và đêm, để hai vị thần tình tú tuyệt vời ấy đem Anh đến với Em trọn ngày và đêm không? Anh đến từ đâu, Em không biết, chỉ biết rằng di sản tình yêu mà Thượng Đế ban tặng cho trái tim Anh, Anh đã trao hết cho Em. Anh như là giọt mưa, giọt nắng trong Em. Em ngẩng mặt đón nhận giọt mưa mát rượi tình, màu nắng lung linh ấm - trái tim Em bỗng bừng ửng hồng e thẹn. Thế đấy, Em tung tăng với quả bóng Tình Yêu vạn sắc màu rực rỡ. Và cũng ngây ngô như cô bé tắm mưa thuở bé - Mưa Tình làm ướt mắt môi Em và vòng tay Anh ôm nhẹ sau lưng Em.

Em tận hưởng hương vị tình trong môi hôn hoà lẫn với giọt mưa. Đường như mắt Em biếc hơn mỗi khi Anh nhìn Em. Đường như phút xuân tình

khát khao nắng ấm bỗng thức tỉnh trong Em. Em
chắt chiu gìn giữ tất cả như dòng khe nhỏ chắt chiu
nước từ những hốc đá của thượng nguồn, để mai
kia hoá thân thành dòng thác tình si. Cả hai chúng
ta đều cùng như cùng đứng tắm dưới suối nguồn
tình yêu mát rượi. Nhắm mắt lại đi Anh, giữa trời
cao nhận phúc bình an cho cuộc tình của chúng
mình. Con thác hát lời tình ca thoát thai giữa lưng
trời.

Trong thăm sâu, Em như người đi tìm Tinh
Yêu của chính mình qua mọi ngõ ngách và chợt
khám phá ra rằng Anh đã phủ lớp bụi bao quanh
viên ngọc tình trong Em - để viên ngọc ấy được toả
sáng. Viên ngọc ngày thoát xác long lanh chợt
ngắn ngủn ... Lớp bụi thời gian ấy có lẽ đã tích tụ
hàng triệu triệu năm từ thuở khai thiên. Nó đã bao
phủ và khuất lấp mọi ước muốn của Em để chỉ còn

âm vang dấu kín trong lòng núi. Một ngày Anh đến, thật lạ lùng, tiếng vọng của âm vang dấu kín ấy bùng vỡ.

Xin Anh hãy cùng Em hoà âm Giai điệu Tình hồng sau âm vang bùng vỡ ấy. Xin hãy quên đi đường trần với bụi bặm cơm áo, để bờ môi xuân được tạ ơn người chiều chuộng, để ấm tràn mạch máu luân lưu trong những ngày bên nhau như kỷ niệm trên châu. Giai điệu tình của Anh và Em xin như là nốt nhạc vượt khuôn nhạc đời thường, là nét cọ xuất thần chấm phá đôi mắt người con gái đa tình trong tranh, là đường cong nữ tính của nét khoả thân thanh thoát, là nét bút đa tình trên trang giấy ngõ lời yêu, là vương lụa dịu dàng ôm ấp vóc hình Em. Em không mơ ước điều gì... chỉ xin được là những giọt nước mắt, nụ cười rất bình thường trong cuộc đời Anh, Anh yêu dấu. Chỉ vì ... Em

Yêu Anh ... Đơn giản thế thôi.

*Em chợt thắc mắc một điều ngộ nghĩnh:
Không biết ngoài vũ trụ kia có Tinh Yêu không
Anh nhỉ? Anh bảo rằng sẽ có chứ - nơi nào có Con
Người và có Trái Tim, nơi ấy sẽ có Tinh Yêu.
Trong Tinh Yêu đường kẻ giữa thăng hoa và tục
lụy mong manh lắm, phải không Anh? Giữa thánh
thiện và trần tục, cả hai chúng ta bình lặng đi bên
nhau. Sợ tan vỡ cái Thánh Thiện, sợ khuấy động
cái Trần Tục nên Anh- Em đã khe khẽ bước đến
gần nhau. Một lần Em nép sát vào Anh khi ngoài
trời sương phủ se lạnh, thiên đàng mở cửa nguồn
cội thăng hoa - bỗng dừng ngay trong khoảnh
khắc mệnh mông ấy, Em muốn thời gian dừng lại,
muốn xin mặt trời và mặt trăng quên vòng quay đi
- để chỉ còn lại Anh và Em dừng lại ở ngưỡng cửa
thiên đàng - Mời tình thật lạ Anh ạ. Tại sao lại*

*ngọt ... tại sao lại mềm ... tại sao lại đắm say đến
chùng ấy ... tại sao lại quấn quít nhau hoài*

*Những sợi nắng sớm tung tăng trên mắt môi
Em, trên áo lụa còn thơm mùi con gái, len lỏi qua
khung cửa sổ - một ngày mới bắt đầu, Em đợi
Anh rộn ràng từ khuôn cửa ấy, nhìn xuống những
con đường ngoằn ngoèo ôm ấp nhau. Chút nữa
thôi, hai trái tim sẽ gần nhau thật ấm, chúng sẽ rúu
rút như tiếng chim hót sớm mai không Anh? Có lẽ
vậy, như Anh và Em vậy. Đôi khi Em chợt nghĩ
rằng có phải Em đắm mê ảo ảnh trong cuộc tình
của chúng mình không? Hay chỉ vì Em mê muội
anh nên dấu vàng trắng nửa khuya, dấu chỉ cần
nghe tiếng Anh thì thắm vẫn dạt dào quyến rũ.*

*Em đợi Anh như trẻ thơ đợi vàng trắng cổ
tích, như non ngàn đợi nắng ấm lung linh, như cánh*

chim đợi chiều vàng về tổ, như hồn trăm hương đợi
phiến gỗ mục âm thầm. Rừng nối rừng đi bạt ngàn
không hết, con đường tình chúng mình đi cũng thế
- năm tháng qua, càng yêu chúng mình càng khám
phá ra những bí ẩn khôn cùng như sâu tận rừng
thẳm nghìn trùng, để rồi bước chân tình của Anh
và Em vòng quanh chân núi khám phá ra cánh
đồng cỏ đại mệnh mộng - có sắc vàng hoa điểm
xen lẫn với màu tím tím đầu đầy.

Mai sau nét chữ của Anh chắc sẽ là những
đường vòng run rẩy như Em và thế thì chúng ta
làm sao còn viết thư tình cho nhau được nữa, dấu
vấn yêu như thuở nào. Chiếc hộp thư tình của Em
đầy ắp những cảm giác yêu trong Em. Những lá
thư được viết trên giấy xanh như thói quen của
Anh. Khi chúng mình yêu nhau tóc đã phai, thế
mà vẫn còn như thời của khờ dại đôi mươi. Thời

chúng mình già rồi Anh nhỉ? Thế, trái tim có già đi không? Kinh như không Anh ạ .

Lời tỏ tình khi hai người yêu nhau đầu ở lứa tuổi nào đi chăng nữa, vẫn ngọt mềm, vẫn đượm nồng hương yêu và Em uống cạn lời yêu thương ấy của Anh. Đôi lúc Em đã nghĩ rằng tại sao ngày nào Em cũng nhớ Anh, cũng yêu Anh - chẳng biết Em đã dành cho Anh bao nhiêu tiếng đồng hồ trong 24 tiếng đồng hồ của Em kể cả giờ giấc đi làm, ăn, ngủ. Em đã tham lam đến nỗi muốn Anh ngồi bên cạnh Em suốt ngày. Để làm gì ấy hả? Em không biết. Có lẽ chỉ để nhìn Anh thôi! Anh như là mặt trời cuốn hút Em bởi sức nóng cuồng nhiệt, là mặt trăng đã thu hút hồn Em trong cái lãng mạn mơ hồ. Tràn ngập trong đời sống Em là hình ảnh của Anh: những tấm hình, những kỷ vật trao tặng, những câu nói quen thuộc của Anh,

những tiếng cười vỡ tan cả không gian khi chúng mình nói chuyện với nhau. Em chẳng bao giờ có ý nghĩ rằng Anh sẽ bớt yêu Em, dẫu một mai Anh và Em sẽ không còn gặp mặt nhau nữa. Nếu một ngày nào đó Anh rời xa Em, thì điều ấy cũng giống như mảnh trăng ẩn mình vào hư ảo của những đêm không trăng vậy. Anh sẽ vẫn còn đâu đấy, vẫn nhìn thấy Em trong nước mắt ràn rụa đôi mắt Anh.

Em đã nhen nhóm một cảm giác thật mãnh liệt khi gặp Anh lần đầu tiên: Chúng mình thuộc về nhau, là của nhau - dẫu có mối tình đơm hoa kết trái hay mãi mãi là bóng dáng của kỷ niệm. Anh là một thế giới ảo hay thật? Kinh như cả hai Anh ạ. Khi Anh giang tay Anh nắm lấy tay Em, Em cảm nhận được sự rung động từ trái tim Anh truyền đến Em, nhưng khi Anh im lặng, Em lại

thấy Anh xa vời vợi nghìn trùng. Anh cho Em cả hai cảm giác bình lặng và sóng gió trong lòng Em. Một giây phút ngọt ngào từ nơi Anh đã làm hồn Em choáng ngợp niềm hạnh phúc Anh biết không Anh yêu dấu? Yêu thương dấu nói đến vạn lời vẫn chỉ là điều lập đi lập lại những từ ngữ của thương yêu mà không nhàm chán - Anh Yêu Em và Em Yêu Anh - Chỉ có thể thôi mà lòng Em thanh thản trong cuộc đời đầy rối rắm lo toan này Anh ạ.

Chúng mình đã chẳng bao giờ dám để hai trái tim bị thương tổn hết cả Anh nhỉ bởi vì nó giữ hộ mình những rung cảm diệu kỳ của Thượng Đế trao tặng cho loài người: Cảm nhận Tinh Yêu Trong dòng máu luân lưu đồ thắm ấy, tín hiệu yêu mà chúng mình đã trao nhau vĩnh viễn tồn tại - đây là ánh mắt lần đầu tiên khi chúng mình đến với nhau. Em gọi ánh mắt ấy của Anh là dấu ấn rực

rõ nhất trong cuộc tình này. Linh hồn bé bỏng của Em kiêu hãnh lắm Anh biết không, nhưng khi gặp Anh rồi, bỗng nhiên Em chợt thấy cái kiêu hãnh ấy tan biến đi trong Anh. Em sợ làm Anh buồn hơn là Anh làm Em buồn, vì Em buồn thì khóc một chút rồi cũng sẽ hết khóc thôi. Em sợ làm Anh lo - Anh lo thì sẽ cuống cuống lên vì không ở gần Em để lo lắng cho Em được như lòng Anh mong muốn. Em sợ Anh giận vì như vậy thì Anh sẽ không còn vui nữa. Đây ... từng giây, từng phút, từng giờ của mỗi ngày Anh là như thế trong lòng Em và lúc nào Em cũng thấy ánh mắt Anh nhìn Em tràn ngập trêu mến và yêu thương Em Có lần Anh hỏi Em : Có bao giờ Em giận Anh không ? Em trả lời Anh rằng: Em chẳng giận Anh được quá một ngày bao giờ cả, vì Em biết Anh không bao giờ mây may có ý định làm Em buồn hết! Làm sao mà

ngăn được Tình Yêu như rạt rào sóng vỗ, như lãng mạn thác đổ, như cuộn cuộn dòng chảy con sông, như quay cuồng cơn bão của đất trời thiên nhiên trong Em....

Em đem lời Anh nói chia sẻ với trời đất, sông núi, cỏ cây, mây trời vạn vật. Em cảm tạ Thượng Đế đã cho Em Biết Nghe, Biết Hiểu và Biết Cảm Nhận được Tiếng Nói của Người Em Yêu và Biết Rung Động với Âm Vang từ Tiếng Nói ấy. Làm sao mà người đời biết được tần số rung động ấy? Chỉ có Anh và Em. Anh có thấy Em Hạnh phúc không? Vâng, Em Hạnh Phúc khi Em Yêu Anh - chứ Hạnh phúc người đời hiểu không bằng Anh và Em đâu (Em có ngạo mạn không Anh?). Thật đấy, Hạnh Phúc Yêu là mình cho đi mà không giữ lại điều gì cho riêng mình hết cả, còn đào xới thêm những ẩn tàng để trao tặng

người mình yêu - Em đã đào xới Trái Tim Thơ nhỏ bé của Em để trao Anh. Ừ nhỉ, thế là trái tim của Em sẽ có Hai Ngăn Tim: Nửa để Yêu Anh và nửa kia để Yêu Thơ. Giữ gìn Em Trái Tim rất đáng yêu ấy. Em yêu Anh và yêu Thơ. Trái tim ấy sẽ là một Phương trình Bất đẳng thức - có khi Anh lấn áp Thơ của Em để Em yêu Anh hơn yêu thơ và đôi khi Thơ của Em dành chỗ của Anh để yêu thơ hơn vì ... Em giận Anh ... nhưng cả hai vẫn sống hài hoà với nhau để nhịp tim Em được bình an giữa cuộc đời.

Em đã giữ Anh chung với ngăn tim thơ của Em chứ không giữ Anh trong vòng tay của Em vì vòng tay Em nhỏ bé quá, biết đâu mai sau lỡ chúng sẽ làm mất Anh ... Xin giữ hộ Em khoảnh khắc của những rung động tâm hồn và thể xác Em như điệu kỳ diệu của chiếc lá bồng một ngày như

*mầm trên cành khăng khieu hay như cánh hoa thơm
lòng đêm nguyệt. Có lần Anh nói với Em rằng:
Anh Yêu Thơ và Anh Yêu Em. Còn Em lại hoán
chuyển điều ấy trong tim Em: Em Yêu Anh và Em
Yêu Thơ ... vì nếu không có Anh thì làm sao có
thơ được hả Anh? Có lẽ Anh là những áng mây ẩn
mình bỗng thành mưa trong một ngày hoá kiếp nào
đó, nên Anh chọt thành câu thơ trong Em. Và
Tình yêu của chúng mình như khói sương toả bay
khắp không gian đến cùng trời cuối đất, không
dừng chân, không cần nơi hẹn hò của hội tụ
thanh thản và nhẹ nhàng sống như mây bàng bạc
khắp nơi để phiêu lãng với đời và với tình ca
thương yêu.*

*Tình Yêu của Anh đối với Em đôi khi Em
ó von như một Tách Trà! Những búp trà lặng lẽ
đơm chồi non trong tình yêu thương của đất và của*

người chăm sóc, rồi chúng sẽ đến với đời trong chia sẻ, hoá giải những đắng cay, uẩn khúc. Trời đất đã trao giọt sương, hạt mưa, hạt nắng cho búp trà nõn non để một ngày nào đó chúng được dâng hiến vị ngọt cho đời khi hạnh ngộ như lời tạ ơn của nụ trà. Nụ trà Em tạ ơn Anh, người chăm sóc và nâng niu Em trong nắng sớm, chiều hôm...

Anh như sóng cuộn, Em chiêm ngưỡng những con sóng ấy, khởi nguồn từ bước chân rón rén của Em thử ban đầu len lén. Em tận hưởng niềm hạnh phúc âm cúng ấy như môi tình ngậm ô mai, riêng mình mà không cho Anh hay biết. Và Anh ngây dại nhìn Em, để rồi cả hai chúng ta cùng ngất ngưỡng trên đỉnh cao hạnh phúc. Sẽ không có tấm hình nào chụp được niềm hạnh phúc vỡ tràn ấy trong Em, ngoại trừ đôi mắt Anh - đôi mắt ghi nhận ánh mắt Em cười vui rạng rỡ trong

áo mới sũng sũng. Anh ôm Em và hỏi Em thích món quà Anh tặng không? Thật đơn giản, Em trả lời Anh bằng nụ hôn - chỉ thế thôi và chúng ta lại quấn quít nhau trọn ngày. Tình yêu của Anh và Em tưởng chừng như nối dài vô tận. Em lặng lẽ theo gót tình Anh, để trong khoảnh khắc, Em chợt thấy hồn mình đi vào giấc mộng say tình tự lúc nào không biết. Tờ áo Em cuộn ước mơ cho cuộc tình để trí tưởng tượng của Em phiêu lãng cùng Anh đến tận bên kia đồi cỏ vô tận và hồn mình bỗng bay bổng như mây khói hoàng hôn cùng đất trời rong chơi. Gió và cơn rét lạ chón này đã làm Em xôn xao để chợt nhóm lên trong lòng Em những ước mơ như ánh lửa bùng lên nghiêng ngả cuộc đời.

Đôi tay Em đã bầu vịu Anh để đi tìm hạnh phúc - cái Hạnh Phúc mà Em muốn viết hoa cho riêng Em, vì người đời nhận được nó một cách dễ

dàng và đơn giản lắm, ngoại trừ Em. Anh đón nhận Em với tất cả tấm lòng. Những ngón tay của Anh và Em đan quện vào nhau và cảm xúc theo dòng máu luân lưu từ trái tim yêu chọt vỡ tràn niềm vui. Có một lần, Anh đã hôn những ngón tay của Em rất nhẹ ... Nhẹ - như thể Anh sợ làm thức giấc những ngón tay con gái của Em. Trên một quãng đường đời nào đó rất hạnh phúc, Anh đã trêu mếu để lại trên ngón tay mềm chiếc nhãn yêu thương. Lấp lánh tình. Ngọt ngào yêu. Em thì thắm trong khoảnh khắc ấy ... Anh và Em vốn đã là của nhau như khúc biến tấu từ hẹn hò kiếp xưa.

Chiếc nhãn tình ấy có lẽ mai sau sẽ không còn ôm tròn ngón tay gầy guộc của Em nữa - lúc ấy Anh và Em đã già - nhưng Em ao ước chúng ta sẽ được sống gần nhau một tuần lễ trong một năm, rồi chúng ta nắm tay nhau đi bên cạnh nhau.

Chỉ vậy thôi. Những ngón tay của chúng ta vẫn đan nhau trong đầm ấm như thuở xưa, chỉ khác nhau là ngày ấy chắc là cái hôn của Anh sẽ không còn run như lần đầu tiên Anh hôn bàn tay Em nữa. Dẫu bao nhiêu năm qua đi, cảm giác vẫn êm đềm trong Em, ngón tay tình của Em vẫn thuộc về Anh. Chúng ta ngồi kề bên nhau để hồi tưởng lại hương yêu của mận nồng, để dẫu bạc đầu, mảnh trăng tình của chúng ta vẫn tròn như vòng nguyệt lung linh mãi mãi.

Anh là người quan trọng của đời Em và thật sự Em không biết diễn tả thế nào cho Anh hiểu điều ấy, Anh yêu dẫu. Anh ở trong Em từng giây phút, từng lời nói, cử chỉ và hành động của Em dường như Em thấy Anh đang đứng nhìn Em, biết Em làm hết tất cả mọi chuyện và Em đã cố gắng làm thật đẹp, thật giỏi, thật hay. Có bao giờ Anh

bình thơ Em đâu nhỉ? Anh chỉ nói một chữ “ Ừ “ hay là “ Khập Khiễng ” là đủ - Chữ Ừ đối với Anh nghĩa là khen đấy và Em hí hửng bỏ vào ông heo một viên sỏi để nhớ mình đã được 10 điểm. Còn nếu bị chữ Khập Khiễng thì Em sửa chỗ khập khiễng ấy... Hạnh phúc trong thơ của Em là thế đó.

Dường như Em xuống trần gian này chỉ để yêu Anh và để làm thơ Anh đọc. Chỉ có vậy thôi và cũng chỉ có ngần ấy chuyện Em làm được trong suốt quãng đường trần này. Dẫu Thượng Đế đã phân chia và ban phát đồng đều những món quà cho nhân loại. Em - người con gái đã không làm được hai thiên chức mà Thượng Đế đã ban cho em: Sinh Con và Nuôi Con. Em tiếc? Em buồn? Em giận Thượng Đế? Không. Vì sao? Vì Ngài đã ban cho em một Trái Tim Yêu. Và Em đã có

những đứa con tinh thần mà đời đón nhận chúng với tất cả lòng bao dung và trầm trồ khen ngợi.

Có ai đó nói rằng thế giới cổ tích luôn luôn đầy mơ ước và ngọt ngào như kẹo. Em đâu cần bước chân đến chân trời ấy mà cũng đầy mơ ước rồi Anh ạ. Mỗi lần xuân đến là một lần Em lại nao nức áo mới để gặp Anh - Tháng ba, nơi Anh ở sẽ hết lạnh và ngày tháng đó nơi Em nắng vàng khắp ngõ. Em thấy áo hương nồng và thật nhu mì đến bên Anh. Đời như thể một mùi hương trầm lan tỏa phải không Anh ?

Phủ kín hết đam mê trong Em vẫn là Anh. Vất cạn hồn xác thơ Em vẫn là Anh. Em chẳng còn biết Em nhớ Anh như thế nào, nhớ điều gì nữa, chỉ biết là quay quắt nhớ khi thời gian trôi đi mà Em không gặp được Anh. Giống như là hoa phải

đâm chồi nở nụ, lá phải tươm xanh mộng ước và Em phải gặp anh rất thường tình như bốn mùa thay đổi.

Một buổi chiều thật đẹp, gió lùa những chiếc lá mỏng manh vàng theo cơn gió. Em ngồi nói chuyện với Anh mà lòng tưởng chừng như tựa vào vai Anh. Lá tuôn thành từng dòng như mưa lá Anh ạ. Chúng nó quấn quít đuổi bắt nhau rồi rào rào khắp nơi. Khúc tình ca của đời lá rất mượt, rất tình, rất nhẹ nhàng thanh thoát. Chúng hẹn nhau rũ áo phong trần về lại chốn bình an miền viễn. Những chiếc lá có lẽ đã thả hồn thu pháp vờ vờ câu Ngộ Gôi Vô Thường - sẽ nởn xanh rồi vàng úa trong gió.... Đường như cũng có những chiếc lá băng khuâng, lạc giữa dòng và lại có những chiếc lá cố vướng víu lại cành, dấu chúng đã ngả sắc vàng như qua rồi thuở hồi xuân.

Cho Em vịn vai Anh như vịn bờ sóng cả dẫu chỉ là thoáng tình thơ - như bài thơ lục bát -dẫu tờ đàn ngân phím rồi cũng sẽ kết thúc như một trăm khúc lênh đênh. Nơi đây một màu vàng lá ngợp trời, nhưng ai có biết đâu chỉ mới hôm qua sắc vàng ấy hãy còn rất mượt làm say lòng người. Và Em cũng thế, một ngày nào đó rồi Em sẽ không còn Anh bên cạnh Em nữa. Bàn tay tình sẽ rời nhẹ phím đàn, sẽ không còn phút giây sống bên nhau, nghe tiếng nói của nhau như thế này ... Em không biết hát, thế nên có lẽ những chiếc lá rụng ấy đã hát thay cho Em trăm lời yêu anh ... yêu anh ... Rồi những cánh lá vàng lúta sẽ tìm lại mùa xuân năm sau, như Em đã giữ lại nét cười trong ẩn tình dưới mắt. Không biết cuộc đời lá vàng sẽ đi về đâu, riêng Em dẫu em lạc lối chốn nào đi chăng nữa, Em cũng sẽ tìm về lại Anh. Em ôm chặt Anh như

cuồng lá đã bám vào thân cành bao năm trời.
Hãy cho Em chút nhựa trong Anh như chiếc lá
ngậm giọt sương mai lớn lên.

Đường như những người yêu nhau đều tính
năm tháng họ yêu nhau, nhưng Anh và Em thì
không ... Năm tháng đã giống như hàng tỉ năm
hạnh phúc diệu vợi rồi. Người đời thường hay ví
von rằng khi người ta yêu nhau, vạn vật như thể
Khai Xuân và cả lòng người cũng thế. Anh cho
Em hết cả bốn mùa ... Mùa Xuân của nắng ấm
như Em trong vòng tay Anh. Mùa Hạ lại bắt hoa
hái bướm như ngày xưa. Mùa Thu đợi Anh khen
dáng Em trong áo lụa thật hiền. Mùa Đông để
Em nói thầm cho riêng mình Anh nghe: *Đỡ bé ngủ
đi anh ... và nhịp ru tình của Anh lại bắt đầu* “
Ngủ đi em, ngủ đi em”. Cuộc đời Em bỗng
nhiên bình an như giấc ngủ trẻ thơ trong tay Anh.

Và những giấc mơ thật hiền đến với Em như hơi ấm của Anh khi Anh ôm Em.

Sau những nỗi nhớ chao lòng, Em gặp Anh - dấu chỉ dăm ba giờ - cảm giác hạnh phúc trong Em tròn trịa khôn cùng - nồng nàn đoá tình xuân. Đôi khi Em đã chột nghĩ rằng thời gian đã thách đố tình Em đối với Anh, Em dấu nỗi nhớ vào hoa lá bốn mùa nơi công viên mở ngõ - nơi ấy có những lặng lẽ vạt nắng như Em ngóng Anh.

Năm tháng giao mùa thay đổi, nhưng Anh và Em vẫn thong dong an nhiên bước đi, lần theo quãng đường ấy như câu thơ nhẹ nhàng buông vãn điệu. Cuộc tình của Anh và Em giống như một chuyến hành trình, cứ đi đi mãi, chỉ cần bước đi mà không cần nghĩ đến điểm cuối cùng, vì trên đường chúng ta đi, cả Anh và Em đã quên mất đoạn

đường còn lại là gần hay xa, cũng chẳng cần nghĩ đến chùn chân mỗi gó, chênh vênh, gian nan hay thanh thản - chỉ biết nắm tay nhau đi như thể sẽ đến nơi nào đó trong một ngày rất bất ngờ.

Đa diết làm sao trong những tháng ngày Em vừa mới xa rời Anh, trái tim Em ngập ngừng mà không dám khóc, chỉ mềm như chiếc lá ... để rời Em đếm ngày, đếm tháng để gặp Anh lần nữa. Ngoài vườn sau, đông sắp tàn, nắng xuân đến, sắc hạ sẽ chớm màu và tình thu cũng theo gót hồng Em ra đi - Anh ở đâu hồi người Em yêu đâu. Đầu mùa Đông có lạnh ngắt, nhưng xin Anh đừng đóng băng với tình Em - tội nghiệp trái tim Em - nó bồi rói, cuồng quít như những sợi tóc mỏng manh trong tay Anh hôm nào, như những con số Tháng Giêng hò hẹn, Tháng Ba mắt đợi, Tháng Sáu vời vời, Tháng Chạp môi hồng - thời gian như

đã vô tình đưa giỡn với sự mong đợi của Em, tình ơi - nhưng xin đừng để môi tình Em hoá thạch dấu âm thầm tiếng vọng trên đá lời Yêu Nhau như tín hiệu tương phùng.

Xin hãy đợi chúng tôi, hồi mùa lá rụng yêu kiều - chúng ta gặp lại nhau để cùng đưa giỡn với những chiếc lá phiêu bạt khắp nơi rồi cười vang với tình hồng. Em xòe hai bàn tay nhỏ ra đón lá cuối thu như thể chờ đón tình Anh, ngẩng lên nói thầm lời tiếc nuối rằng đã phung phí hết nửa quãng đời đi tìm Anh - như chiếc lá vàng loay hoay mãi mới theo gió tìm về lại cội xưa. Hoàng hôn của tuổi đời đến, vàng hết cả một đời người phù du, bỗng một ngày gặp Anh, lòng Em chợt muốn nhặt lại ngày tháng cũ. Em như cơn gió lập đông vụng về gom lá tình làm quà tặng người yêu, những chiếc lá đã qua đi bốn mùa mưa nắng, đã xoay vòng

theo nhân thế khóc cười, rồi mong manh theo mệnh lá rơi.

Em cảm nhận được điều huyền diệu của hơi ấm Anh truyền sang. Để rồi bỗng dưng Em chợt yêu mùa Đông hơn, mà phải là cuối Đông Anh ạ. Hân như khi Em yêu Anh, cái lạnh của cuối Đông thật nhẹ nhàng như màu son môi hồng nhạt, một chút cảm giác thêm được nũng nịu với người yêu, một chút ước mơ thêm ... Anh ôm Em ... hay nghe tiếng Anh - một giọng nói quen thuộc thật trầm - bên Em.

Mùa Đông không phải là tàn hương cuối năm, mà là điểm mốc dừng lại của tình yêu trong Anh và Em. Tháng Chạp - dừng lại để nhìn nhau thật gần, để dấu kín những ao ước có nhau mãi mãi, để chia sẻ những sâu lắng lòng mình mà năm

tháng đã giữ gìn nâng niu. Trong khoảng lặng
dừng lại ấy, âm sắc hoài niệm bỗng dường là một
điều gì đó như quay lưng với ngôn ngữ – chẳng còn
ngôn từ nào có thể diễn đạt trọn vẹn và đầy đủ
những gì chúng ta đã trao nhau. Đường như mùa
Đông ở chôn này đã đan dáu với cuộc tình của
chúng mình, để Anh và Em cùng cảm nhận cái
ouót ve của se sắt lạnh trên bờ da cảm xú. Chúng
hôn lên tóc Em thong thả, đọng trên bàn tay Anh
sáng sớm, lướt nhẹ bờ môi Em còn ngái ngủ đêm
qua và vỡ tràn hạnh phúc yêu thương.

Thế còn hai mùa mưa nắng nữa Anh ạ ...
hình như là mưa nhiều hơn nắng Anh hay làm
Em khóc dễ dàng rồi lại dỗ Em nín khóc một cách
cũng dễ dàng! Rồi thì Anh bảo Em người mau
khóc và em lại nũng nịu: Tại anh ... thì anh phải
dỗ chút sao! Ông Trời đổ mưa sẽ không mau bằng

nước mắt của Em đâu, người yêu ơi Chưa bao giờ Em dám nói với Anh rằng: Đôi khi chỉ muốn khóc mà thôi, chứ chưa thật sự khóc mà Em đã ràn rụa nước mắt rồi. Để được Anh dỗ. Thế giới tình là gì nhỉ? Hình như là thế đấy.

Có lẽ Em đã ngộ độc tình yêu của Anh để hồn Em như lạc vào cõi đam mê đắm đuối mà không biết. Không phải chỉ là làn hương gió say hồ hững bên thêm lá bay, mà là điều rộn ràng từ tâm tình thức. Cuộc đời Em trĩu nặng và Em đã đưa tay Anh nắm. Rồi từ đó kỷ niệm như mối dền, chất ngát thêm yêu thương, xếp ngăn nắp thú tị theo thời gian trong Em và Anh. Mỗi ngày chúng ta đều có thể nghe tiếng nói của nhau, nhưng vẫn khơi nổi nhớ trong nhau như thể là một thời khoá biểu cố định. Cõi yêu thương ấy có mịt mùng không Anh hay là giấc mơ trầm khúc lãng mạn.

*Em đã tìm trăng hỏi chuyện chúng mình:
Trăng sẽ tròn, sẽ khuyết - thế thì chuyện chúng tình
của chúng tôi bao giờ sẽ khuyết trăng ơi ? Em
bằng lòng làm người liêu đày trong thế giới tình
của Anh - chốn ấy bàn tay ngọc ngà Em mân mê
vuốt đường tơ say đắm, rồi giọt nắng chiều rơi đã
ngắn ngơ lòng, rồi mây mù về hội tụ thành mưa
Cầu mong cho Anh và Em mãi có nhau trong tâm
tưởng như thế này. Lời nguyện có hiển linh không
Anh hay sẽ thoảng qua trong đau khổ của đoàn
khúc chia ly vô thường.*

*Anh vẫn thường bảo Em đừng lụy ân tình
sâu khi chúng mình không còn gặp nhau nữa
vì như thế sẽ biến cuộc đời Em thành giếng bão.
Anh nói thì nghe dễ dàng vậy, nhưng Anh có biết
rằng Em không chủ động và kiểm soát được con
tim của Em không. Chán Em vẫn đi tìm Anh. Mất*

Em vẫn ngóng trông Anh trong sũng nước. Mỗi Em vẫn gọi tên Anh ngay khi Anh giận hờn Em. Em cần môi thật sâu để lòng đừng nghĩ đến điều ấy. Đời không như mình ngỡ thật, nhưng Thượng đế sẽ bù đắp cho Em ở cuối đời phải không Anh?

Đôi khi trong lặng động khôn cùng, Em âm thầm nói với trái tim Em rằng sẽ có một ngày Em ngồi nơi đây một mình - Không Có Anh - xanh xao ngày tháng sẽ đến như bao điều thường tình khác. Gắn gũi hay chia xa trời đã định, chỉ tội tình Em gượng gương trên những biệt ly đoạn trường. Những lúc có nhau chúng mình đã nói biết bao nhiêu lần một câu nói Anh Yêu Em và Em Yêu Anh, bây giờ âm vang ấy quay cuồng giữa vũ trụ bất biến ... Trong mộng, chúng mình vẫn còn có nhau đầy chú, nhưng giữa đời thật - tình tự của chúng mình ẩn hiện. Rồi chúng mình có quên mất

nhau không Anh? Như chiều nhạt nắng. Như nỗi niềm quặn đau, Em sẽ thôi rươm rướm nước mắt như ngày xa Anh - nước mắt con gái mong manh như giọt mưa vỡ. Môi ngọt tình của Em sẽ mặn - Anh không còn bên cạnh Em để nếm môi Em như ngày xưa nữa.

Mỗi lần nói chuyện với Em, ngôn từ Yêu - ngôn từ Nhớ của Anh chỉ vồn vện là: Em đang ở đâu đó? Vậy mà dòng suối nhỏ thương yêu trong Em lại hoá thành sông ngàn, thác đổ mệnh mông. Giác tình nào cũng say cả phải không Anh? Để tâm thất tim Em chợt gọi tên Anh cuồng si, rồi từ đó chúng mình chia nhau mưa nắng của đất trời, lãng đãng rong chơi với thơ cho thoáng trăm năm cõi trần này nhẹ nhàng như sương rụng. Như duyên nợ bút nghiên, Anh mang hồn nghiên mực, Em nghiêng bút nhả tơ tình bên thềm thơ. Chúng

mình đưa nhau đến cõi không ngày tháng, quên bước trăm luân một thuở mới chào đời.

Anh là biển thức vô cùng, đã xếp lại những trăm khúc buồn trong lòng Em vĩnh viễn. Kết gió lại đi Anh, để mây trời đưa chúng mình vào rong ruổi tình mộng. Chắt chiu sương mai để hôn Em thiết tha yêu Anh như yêu nắng ấm. Ngắm lại những con đường thơm mùi quen thuộc của Anh đi qua, để Em ngẩn ngơ lòng nhưng nhớ. Con phố ấy trồng cây si như Anh, nên chỉ nhìn dáng Em qua, thì con phố đã vụng về nghiêng bóng đổ.

Buổi sáng Em đi bộ theo hàng cây bờ giậu, nhìn những giọt sương mai còn đọng trên kẽ lá xanh mượt tràn đầy nhựa sống. Có lẽ chúng đến với cuộc đời bằng những nụ cười long lanh như sự hiện hữu tuyệt vời, chắc những giọt sương ấy đã

biết tu thân từ ngàn tiền kiếp, để mỗi sáng chúng dâng hiến cho đời những đoá hoa ngọc như thế. Rồi khi ánh mặt trời lan toả khắp nơi, chúng lại thong dong biến hoá thành mây, gió, nắng hay mưa ... để rồi sáng hôm sau, lại kết tụ thành những hạt kim cương óng ánh trong nắng mai.

Mỗi lần Em đến với Anh, được gần Anh, Em cũng muốn Em như những giọt sương ấy - trao Anh nụ cười tròn từ thoáng môi mềm, từ trái tim nhỏ thơm mầm hạt yêu thương Em. Chỉ cần trong lòng Em nghĩ đến được gặp Anh là niềm vui Em vỡ tràn. Chỉ cần được gần nhau, trong Em những điều Em quên vẫn có từng nỗi nhớ Anh đầy ắp.

Nỗi nhớ trong Em như màu tình tỵ của lá, đâu có xanh mướt, vàng úa hay ngả nâu thì vẫn băng khuâng, nồng nàn bởi vì thời gian có âm

thăm qua đi chậm rãi hay vội vàng, tình yêu của Anh cho Em vẫn đậm chồi kỷ niệm. Chiếc thăm tình của Em chỉ là một mảng mây trời trong xanh ngoài cửa sổ, nhưng màu tương tự, màu tình ái đã biến mảng mây ấy thành một cung điện nguy nga trong trí tưởng tượng của Em. Để từ đây, tim Em chọt thò thăm lời yêu Anh ...

Đôi khi gió đã chao nghiêng cụm mây tình, nhưng nắng về hong tình Em ngất ngây Anh ạ. Anh đã từng làm tia nắng ấy, cũng như sẵn lòng làm giọt mưa đêm về trong giấc ngủ bình yên của Em. Trái tình đã chín, nhưng cả Anh và Em đều ngần ngại đừng ngắm quả tình ấy dưới lăng kính của hồng trần. Vì Anh đã là mưa, đã là nắng, là bốn mùa trong Em, thì hãy để trái chín tuyệt vời ấy trên cành trong những sắc màu huyền diệu với vạn vật quanh mình, đừng hái đi Anh yêu dấu nhé.

Nỗi nhớ càng thấm màu, trái tình càng dẹt nên những vần thơ đắm đuối trong Em. Chảy suốt trong dòng thơ ấy của Em duy nhất hình bóng Anh. Anh như phiến mây mỏng ngang qua đời Em, thế nhưng phiến mây ấy đã che ánh nắng gay gắt cho Em, đã hoá thành giọt mưa mát rượi, trôi diu dàng và êm đềm trong ngõ ngách thơ Em. Phiến mây ấy cũng đã dẫn Em đi lang thang khắp cùng trời cuối đất, mùa nối tiếp mùa, tháng năm tiếp nối tháng năm.

Em yêu Anh trong những điều đơn giản vô cùng, Anh biết không? Có lần Anh đã nói với Em: Lại đây ngồi với Anh - Em đã giữ âm vang ấy của Anh. Trong lòng Em, âm vang ấy như luôn ở bên cạnh Em - từng giây phút của 24 giờ một ngày. Chúng mình đã có những phút giây ngồi gần nhau như thế, gần thật gần và nhìn nhau trong yên lặng.

Trong khoảnh khắc ấy, một cõi mệnh mang ngập tràn hai trái tim. Chúng mình có nhau.....

Hãy ngồi gần Em như thế này mãi mãi Anh nhé, đừng để tay Em vói tìm Anh trong một khoảng hư không nào đó, vì chúng mình rất gần nhau, chớ không cần phải vói tìm nhau thì mới có thể có nhau được đâu Anh nhỉ? Tựa vai nhau kể chuyện tháng ngày qua cho nhau nghe đi Anh, để nhớ mai kia bóng ngả thì làm sao Em tìm lại được những gọi mời thiên thu như thế này nữa Anh ơi ... Dẫm ba bước tạm trên cõi đời này trong những thặng trầm ngược xuôi, của trăm vết thương đau buốt trong lòng Em bỗng dưng phai đi.

Sau những nỗi nhớ chao lòng, Em gặp Anh - dẫu chỉ dăm ba giờ - cảm giác hạnh phúc trong Em tròn trịa khôn cùng, nồng nàn đoá tình xuân.

Đôi khi Em đã chợt nghĩ rằng thời gian đã dần nổi nhớ vào hoa lá bốn mùa nơi công viên mở ngõ - nơi ấy có những chồi non lặng lẽ đợi vạt nắng, chờ giọt mưa - như Em ngắm Anh.

Năm tháng giao mùa thay đổi, nhưng Anh và Em vẫn thong dong an nhiên bước đi, lần theo quãng đường ấy, như câu thơ buông nhẹ nhàng âm điệu vẫn bằng. Cuộc tình của Anh và Em giống như một chuyến hành trình, cứ đi đi mãi, không cần nghĩ đến điểm cuối cùng, vì trên đường chúng ta đi, chúng mình quên mất đoạn đường còn lại là gần hay xa, cũng chẳng cần nghĩ đến chùn chân, mỏi gối, chênh vênh, gian nan hay thanh thản - chỉ biết nắm tay nhau đi như thể sẽ đến nơi nào đó một ngày rất bất ngờ.

Da diết làm sao trong những tháng ngày

Em vừa mới xa rời Anh, trái tim Em ngập ngừng mà không dám khóc, chỉ mềm như cánh lá rơi - rồi Em đếm ngày, đếm tháng để gặp Anh lần nữa. Ngoài vườn sau, đông sắp tàn, nắng xuân đến, sắc hạ sẽ chớm màu và tình thu cũng theo gót hồng Em ra đi - Anh ở đâu hỏi Anh yêu đâu? Dẫu mùa Đông có buốt giá, nhưng xin Anh đừng đóng băng - tội nghiệp trái tim Em - nó sẽ khóc ... Những con số Tháng Giêng hò hẹn, Tháng Ba mắt đợi, Tháng Sáu vời vợi, Tháng Chạp môi hồng như đã vô tình đưa giỡn với sự mong đợi của Em, tình ơi - nhưng xin đừng để môi tình Em hoá thạch dẫu âm thầm tiếng vọng trên đá lời Yêu Nhau như tín hiệu tương phùng.

Xin hãy đợi chúng tôi, hỏi mùa lá rụng yêu kiều - chúng ta gặp lại nhau để cùng đùa giỡn với những chiếc lá phiêu bạt khắp nơi rồi cười vang với

tình hồng. Em xòe hai bàn tay nhỏ bé của Em ra đón lá cuối thu như thể chờ đón tình Anh, nói thầm lời tiếc nuối rằng đã phung phí hết nửa quãng đời đi tìm Anh - như chiếc lá vàng loay hoay mãi, mới theo gió tìm về lại cội xưa. Hoàng hôn của tuổi đời đến, vàng hết cả một đời người phù du, bỗng một ngày gặp Anh, lòng Em chợt muốn nhạt lại ngày tháng cũ. Em như cơn gió lập đông vụng về gom lá tình làm quà tặng người yêu, những chiếc lá đã qua đi bốn mùa mưa nắng, đã xoay vòng theo nhân thế khóc cười, rồi mong manh theo mệnh lá rơi.

Em cảm nhận được điều huyền diệu của hơi ấm từ Anh, rồi bỗng dưng Em chợt yêu mùa Đông hơn, mà phải là cuối Đông Anh ạ. Hình như khi Em yêu Anh, cái lạnh của cuối Đông thật nhẹ nhàng như son môi hồng nhạt, một chút cảm giác

thèm nũng nịu với người yêu, một chút ước mơ thầm ... Anh ôm Em đi ... hay được nghe tiếng Anh - một giọng nói quen thuộc thật trầm bên Em.

Mùa Đông không phải là tàn hương cuối năm, mà là điểm mốc dừng lại của tình yêu trong Anh và Em. Tháng Chạp - dừng lại để nhìn nhau thật gần, để dấu kín những ao ước có nhau mãi mãi, để chia sẻ những sâu lắng lòng mình mà năm tháng đã giữ gìn nâng niu. Trong khoảng lặng dừng lại ấy, âm sắc hoài niệm bỗng dưng là một điều gì đó như quay lưng với ngôn ngữ - chẳng còn ngôn từ nào có thể diễn đạt trọn vẹn và đầy đủ những gì chúng ta đã trao nhau.

Đường như mùa Đông ở chốn này đã đan dáu với cuộc tình của chúng mình, để Anh và Em cùng cảm nhận cái vuốt ve của sắt se lạnh trên

từng bờ da cảm xúc, chúng hôn lên tóc Em thong thả, đọng trên bàn tay Anh sáng sớm, lướt nhẹ bờ môi Em còn ngái ngủ đêm qua và vỡ tràn hạnh phúc yêu thương.

Khoảnh khắc của vầng trăng tròn toả ra trọn vẹn hết tâm nguyện làm đẹp cho đời, cho người, khoảnh khắc ấy bóng trăng rất gần với trần gian. Chính khoảnh khắc ấy vầng trăng thể hiện được tình yêu, sự dâng hiến của mình. Bóng trăng đã trút bỏ hết nét sâu tư của nét trăng gầy để trao cho đời dòng trăng êm đềm dịu dàng nhất. Nếu Anh hỏi Em, Anh đã cho Em điều gì mà Em cảm nhận hạnh phúc nhiều như vậy. Em sẽ chẳng ngần ngại trả lời Anh rằng: Anh cho Em biết được sự rung động của nhịp tim Em trong trái tim Anh - Mậu Nhiệm Tình.

Trái tình trong Em dường như đang độ chín muồi như một lần Anh đã nói với Em, như vàng trắng bất chợt phát tiết ra tất cả những nét ẩn rồi hoà nhịp cùng đất trời và nhập cuộc với nhân thế cho dịu dàng tươi tắn nét cần khô vì thiếu sự lãng mạn của yêu thương. Cảm ơn Anh đã giúp Em nhận biết được những áp ủ thầm kín trong Em, Em đã không ngần ngại đặt bàn tay Em trong tay Anh. Tình yêu trong Em quả thật là sự tin cậy tuyệt đối. Tin cậy người yêu mình sẽ làm cho mình cảm thấy hạnh phúc hơn, sẽ vẫn còn mong muốn được đặt tay mình trong tay người triệu triệu lần - dẫu Cung Tình yêu có biến thiên vạn cung bậc khác nhau đi chăng nữa, thì điều cốt lõi cũng vẫn như thế - tay Em trong tay Anh để mình cùng sống vai bên nhau.

Xin hãy đi cùng với Em những bước chân

bình an và thâm lặng như thế Anh ạ. Để Em được chia sẻ với Anh những niềm vui và nỗi đau trong Em từng ngày. Xin yêu Em như tình yêu của tia nắng, dịu dàng sưởi ấm trái tim Em. Hãy đến với Em như giọt mưa bình thường giữa cuộc đời để Em giang tay ra đón chút lạnh của giọt mưa. Anh là giọt mưa, anh là tia nắng chứ không là hư không, hư ảo trong Em. Xin đừng xem Em như là một con búp bê và vì yêu Em, nên Anh đã bỏ Em vào trong tủ kính để ngắm Em. Đến lúc ấy, Em chỉ biết nhìn Anh qua khung kính, chứ làm sao em biết được Anh vui buồn hay yêu Em như thế nào.

Hãy dẫn Em đến bờ sông, nơi dành cho những cặp tình nhân bên nhau Nơi ấy nắng chiều hoàng hôn không thể thay thế màu mắt Anh - Em bất chợt gặp được ánh mắt ấy của Anh khi anh quay người Em lại để Anh nhìn Em thật gần

- cho dấu màu nắng ấy được diễn tả như thế nào trong ngôn từ của các văn nhân thi sĩ đi chăng nữa, thì màu mắt người Em yêu vẫn tuyệt vời nhất. Vẫn là nhìn nhau thật gần, nhìn nhau thật kỹ vì ... chúng mình yêu nhau ...

Chính đôi mắt ấy đã từng biết ... khi mắt Em chỉ vừa mới cay cay sắp khóc là đã đổ dành Em rồi - sao Em khóc, nói Anh nghe đi Những lời tình tế hoa mỹ yêu đương bỗng trở nên vô nghĩa đối với Em lúc ấy. Anh không nói câu nói ấy bằng âm thanh ngôn ngữ của một con người mà nói bằng ánh mắt, nói bằng trái tim yêu Em ... Thế là dấu bên đời bên mộng có mệnh mông khôn cùng, vẫn không bằng ánh mắt Anh nhìn Em. Rung động lòng Em là những dấu ấn tình tuyệt vời thế đấy, vì Anh đã không cố tìm gì trong mắt Em ngoài nỗi buồn, vui còn ẩn nấp, dấu kín ... Có lẽ

Anh đi tìm một nửa bằng bạc của vàng trắng của kiếp xưa mà Anh đã lỡ lạc đầu. Một nửa bằng bạc yếu mềm đó đã thuộc về Anh.

Xin hãy đặt bàn tay của Anh lên vai Em, hãy vòng tay Anh ngang sau lưng Em, từ đây Em sẽ biết rằng Em có Anh và Tình yêu của Anh. Có bao nhiêu lời yêu tha thiết lắm thì vẫn vơ vong vọng một điều Anh bên cạnh Em từng giây từng phút trong trái tim và khối óc của Em. Tình Yêu chẳng bao giờ mất đi và có những cung bậc kỳ diệu của riêng nó để hai người yêu nhau cùng chiêm ngưỡng và đắm say.

Em chợt nghĩ cuộc tình của chúng mình như chiếc rèm cửa của căn phòng trên tầng lầu cao. Mọi ô cửa đều giống nhau về cấu trúc và màu sắc, nhưng bỗng dưng có ai đó đã trang hoàng cho

khung cửa một chiếc rèm cửa xinh xắn - màu kem nhạt và những nếp vải gấp rủ xuống viền khung cửa một cách kín đáo duyên dáng. Thế là ô cửa sổ ấy bỗng nhiên nổi bật lên hẳn so với những khung cửa bên cạnh đấy... Anh đã viền cuộc đời Em bằng nét rèm Tình Yêu và từ đó cuộc đời Em bắt chợt như được vẽ vờ thêm hoa lá. Và chiếc rèm cửa như trở thành phần sơn trang điểm nàng tiểu thư khuê các nếp mình trong từng nếp lụa gấp. Khung cửa bỗng trở nên quýn rũ hơn. Em đã đặt tên cho cái khung cửa đặc biệt ấy là Khung Cửa Tình. Em thấy như khung cửa đã mở hé cho những chiếc lá vô tình ghé ngang. Có lẽ trời chiều hôm nay khung cửa tình sẽ say hạnh phúc như Em, rồi nó sẽ đợi buổi hoàng hôn, đợi đêm về mơ giấc tràn mộng phần hương.

Em hong hết nắng tơ trời như đón nhận hết

tất cả những vòng tay của Anh trong giấc mộng đêm qua. Bao ngôn từ không còn đủ nghĩa đối với Em nữa, chỉ biết rằng dường như Em ngây ngốc lắm khi yêu Anh, chẳng ngần ngại chi và trái tim Em đã quay cuồng giữa vòng khúc xạ tình óng ánh ấy. Anh biết không trái tim của Em đã dấu Em, khi nó nhận được tín hiệu tình của Anh, nhưng bất chợt Em nghe những huyết đạo, dòng máu trong Em ấm lên rồi bỗng dừng ngược chiều quay rất lạ.

Có lẽ khi hoá điểm sơn trước giờ phút nham thạch xoáy hết dòng chảy nóng bỏng trong tận cùng đam mê, để rồi sẽ không thể nào ngăn được phút giây trào ra mạch tình của thẳm sâu. Vạn vật lặng im nhìn dòng thạch chảy tràn khắp nơi - Nóng bỏng - Cuồng nhiệt - Sục sôi - Những mong manh đời thường bỗng chết lịm đi. Và cửa tình mở

ngõ hoan ca. Tâm của ngọn núi lửa ấy cũng tan biến đi và hoá kiếp thành thạch động miên viễn, sẽ chẳng bao giờ có ai biết rằng từ thuở xưa, xưa lắm, nơi ấy đã từng có những phút giây tan chảy vỡ vụn như thế.

Trong miền thạch động bí ẩn ấy vẫn còn vang vọng tiếng Tinh Nhân khi giao hoà cùng lòng núi ... Yêu Nhau Đi Em ơi - Yêu Nhau Đi Anh ơi Vách núi đã giữ lại âm thanh của những vuốt ve và ôm ấp tình, để ngàn năm Tâm Núi là âm thanh huyền thoại, là Tiếng Vọng không nguồn cội, không phương hướng bởi vì không ai biết Ngõ Tinh từ đâu đến. Lòng núi làm sao biết được điều gì đã làm những kim loại rắn bỗng một ngày tan chảy ra. Trái tim Tinh Nhân cũng đã mềm theo dòng tan chảy ấy, chỉ còn lại hai người ngơ ngác nhìn nhau, chỉ còn lại hai đôi môi

âm cảm giác hôn của phút giây tình đến và chỉ còn lại một không gian huyền hoặc sắc màu.

Người đời có lẽ nghĩ rằng Tiếng Vọng ấy chỉ là tiếng vọng của hư ảo, chứ không ngờ rằng đây là Tiếng Vọng Thâm Sâu nhất của tận cùng ngõ ngách con tim, ngõ ngách tận đáy lòng núi lửa. Xin hãy để nó xoay vần theo định luật của Thượng Đế - Yêu và Được Yêu - Hòn và Được Hòn - Giếng Rắn như núi đá và Mềm Chảy như dung nham, để chúng tự tìm về Tự Ngã của chính mình mà không vướng bận chút mặc cảm tội lỗi, một thứ mặc cảm đoạ đày hạnh phúc rất bình thường của Đời Núi - Đời Người.

Chính nơi ấy là Cõi Thiên Thu mà vách núi đứng nhìn tự mình hoá thân Hạnh Phúc - Ta là Hạnh Phúc và Hạnh Phúc cũng chính là Ta -

Một mệnh đề tưởng chừng như vô lý lắm, như Núi Đá và Kim Loại, Anh và Em bỗng dưng có một ngày quỵện lấy hôn xác nhau ... Đá Núi vỡ ra triệu mảnh hoà lẫn với dòng đồ chảy quanh cơ như Anh và Em. Lòng Núi không cuồng tâm mà nó chỉ lần bước về cõi thật của chính mình. Chính phút giây nhiệm màu ấy, Núi biết mình là Núi, ché không phải là một từ ngữ khuôn mẫu. Em biết Em là ai kể từ khi Em biết Yêu Anh. Phút giây ấy là phút giây vinh quang, thăng hoa của một cuộc tình - có lẽ người đời định nghĩa như thế, nhưng riêng Em - đó là phút giây Em cảm nhận Em có Anh, chỉ đơn giản vậy thôi Em có Anh trong từng mạch máu, trong từng tế bào - như Lòng Núi nhìn thấy mình thoát thai thành dòng chảy đa tình khi bùng vỡ mạch yêu.

Dung nham là bầu sữa - Lòng Núi đã nâng

bầu sữa tình của mình tặng riêng cho vạn vật. Cây cỏ sẽ tạ ơn Núi trao mình cho nguồn sống mai sau. Núi đã không còn giữ lại cho chính mình điều gì nữa cả. Rồi lòng núi rỗng không, còn lại vách đá bốn bề vọng âm. Em đã không còn giữ lại điều gì cho riêng Em chỉ còn lại cảm giác Anh đã đến với Em trọn vẹn.

Em mong mình sẽ có trái tim như Tâm Núi, để biết yêu đam mê như Lòng Núi. Tinh núi bình thản, không cần cố, không một vết xước nào của đời có thể chạm được. Trái Tim Núi bất biến nên Gôi Tinh của Núi vô cùng.

Anh và Em như choáng ngợp trong huyền diệu của nhau để âm vang là ngôn ngữ rất riêng của một thế giới nào đó - ngôn ngữ ấy làm rung động núi rừng thăm sâu, làm xoay chiều dòng

xoáy của con nước dâng, làm vỡ tan những lặng
thình trong tận cùng đề nén của ước muốn cảm xúc.
Một ngày mặt trời rực sáng bỗng dưng hoá lòà
trước niềm hân hoan của thể xác, mặt trăng bỗng
ngượng ngùng khi nhìn thấy vẻ đẹp e thẹn, dịu
dàng trước dòng tóc người con gái bên cạnh người
yêu trong giây phút giao hoan - có lẽ giây phút ấy
giống như sự bùng vỡ của dung nham sục sôi trong
lòng núi lửa.

Chuyện tình của chúng mình thần thoại quá
Anh nhỉ? Khi chúng ta biết nhau, như giấc mơ kỳ
diệu, trời đất bỗng hoá mênh mông và lặng im
nghe tiếng lá rụng nơi góc phố dịu dàng, nơi có con
đường nhỏ mà Anh dẫn Em ngang qua - vòng tay
tình ngang lưng con gái và chạm khế tóc dài Em -
50 năm không gặp lại, chỉ một thoáng vô thường,
Em dịu dàng bước ra khỏi trang cổ thư thần thoại.

Và tim Anh chưa lỗi hẹn Em bao giờ - để lần đầu gặp nhau, ánh mắt Anh đã tràn niềm vui và chúng mình đã hôn nhau bằng ánh mắt ấy.

Anh đi vào cuộc đời Em như một huyền thoại - Huyền Thoại Tình. Ừ nhỉ ... Có lẽ hai chúng ta đã thai nghén cuộc tình này từ triệu triệu năm xưa, ở một nơi nào đó không có thời gian và không gian là vĩnh cửu vĩnh hằng. Khi nụ hoa khép từ ngàn xưa trở thành Huyền Thoại, linh hồn hoa áp ủ bỗng bùng dậy khoe sắc cùng cỏ cây ven đường. Nét tình bỗng chín đỏ như những đường gân trong từng cánh mỏng của Đoá Hồng - thưở khép nép đã qua và giờ đây phút giây khai nhụy hương thơm chợt đến trong đam mê - Niềm đam mê rất người và cũng rất thánh thiện vì Em biết Thượng Đế đã ban cho Em tất cả tuyệt phẩm thánh thiện nhất trong thể xác và linh hồn. Em

thừa hưởng sự trinh khiết của dòng suối, vị ngọt ngào của mật, nét dịu dàng của dòng sông, nỗi cuồng nhiệt của thác đổ, sự nóng bỏng của núi lửa, nét đa tình rạo rức của cánh bướm, dáng quyến rũ của đoá hoa Thương Đế đã tặng cho Em kho tàng châu báu ấy và Em đã để dành cái gia tài trân quý ấy cho Anh - Người Em Yêu.

Tình Yêu của Anh và Em hình như là một truyền thuyết để mỗi độ trăng tròn, Em hoang dại ngây ngất trong vòng nguyệt quế tình Anh trao. Có lúc Anh lặng lẽ nâng niu Em, lắm khi Anh thật bình lặng chấm phá cuộc đời Em bằng dịu ngọt ân tình hay bằng khuâng ngời ngắm vàng trăng cổ tích của nguồn cội khi Em kể lại quá khứ. Khi Em vui, Anh ngập tràn nhịp điệu hạnh phúc theo Em. Khi Em buồn, Em khóc ... Anh ghen lòng - hình như lúc ấy Anh dấu giọt nước mắt Anh như dấu

giọt sương đọng sớm mai.

Khi chúng mình yêu nhau, bản tình ca mượt mà như sao hoa giăng giữa trời đêm, như mây khói hoàng hôn nhẹ nhẹ xao xuyến hơi sương, như một ngày sớm mai nắng ấm nhuộm lá thu vàng. Và bất ngờ khi bước chân Em càng đến gần Anh, Em chợt nhận ra rằng Anh giang rộng vòng tay ra đón Em. Là thật chứ không là ảo ảnh. Sương khói đã bao phủ hết cả hai chúng mình. Trần gian đã mất Em khi Em đến với Anh. Không biết sương mù đã quyến rũ Em hay vòng tay Anh quyến rũ Em? Vòng tay ân tình bảo bọc, săn sóc và chiều chuộng Em.

Em bỗng dừng muốn cảm ơn những sợi tóc bắt đầu nhuộm bạc của Anh và Em. Ôi những sợi tóc nhuộm màu đã cho Em được nhìn lại Anh lần

nữa từ kiếp xưa bởi vì nếu Em yếu tử, có lẽ Em đã không gặp được Anh rồi.

Tình yêu nào có bay xa như những cánh chim của những buổi chiều như thế này đâu Anh - có bao giờ một mai tình yêu vẫn còn đó trong trái tim, nhưng chúng mình đã không còn nhau nữa hay biết đâu những ngày tháng của cuộc đời Em lại thu hết vào những buổi chiều như thế này - Anh đứng sau lưng Em, vòng tay ôm ngang, Anh len lén hôn nhẹ lên tóc Em. Gió ở phương nào đã thoảng qua, biết đâu hương tóc Em đã hoá nghìn trùng trong Anh ... Trái tim Em nhỏ bé quá nhưng Em dành cho Anh những rung động huyền diệu nhất, những hun hút thắm sâu của tận cùng cảm giác hạnh phúc, nơi thánh địa ấy chỉ còn lại đôi ta trong Điểm Tình và đìu nhau đi bên nhau ...

Ngoài kia trời đất hoá bơ vơ bên bờ sông cát trắng, bên ghềnh đá đợi chờ. Ngày xưa trong Em đã trôi qua nhẹ nhàng như giấc chiêm bao ngắn ngủi. Năm tháng đã không còn dài, không còn rộng khi Em bên cạnh Anh bằng khuông nhìn vạt nắng rơi chầm chậm chung quanh chúng mình - 10 năm, 20 năm, 50 mươi năm của tìm kiếm đã đủ đón đau trong Em, biết bao đêm Em đã sưng nước mắt với chiếc bóng chính mình. Rồi tất cả như câu thơ lục bát gieo vắn bằng ngọt ngào cuối đông, Em đã gặp Anh cuối đời như thể xuôi hết con đò ngang trên Bến Đợi. Phút giây ấy, Em nghe như trong tim mình lời xao xuyến buổi ban đầu sau những đêm ngày rỗng rã ngóng trông.

Những bài thơ tình của Em khởi nguồn từ âm vang Anh và từ những chữ trong câu nói của Anh ! Có lẽ người đời sẽ cho rằng Em thi vị hoá

dòng thơ Em. Chỉ cần một chữ đượm tình của Anh, dòng thơ Em tràn ra ... Đôi khi Anh hỏi Em chữ đâu mà Em làm thơ tình cho Anh đọc hoài vậy, Em cười trả lời ý nhị nhưng rất chân thật: Bao giờ Anh hết yêu Em, Em sẽ không còn chữ để làm thơ tình nữa.

Chuyện tình của chúng mình như chuyện Ngàn Lễ Một Đêm! Không có kim chỉ thời gian đo đếm được từ khởi đầu - bởi vì có ai biết mình bắt đầu yêu từ bao giờ, nên làm sao có được điểm kết thúc. Khi nào còn bàn tay Anh nắm tay Em trong trí nhớ Em, còn đôi mắt Anh cười mỗi lần Anh hôn Em, thì Em vẫn còn làm thơ tình Anh đọc. Mỗi bài thơ của Em đã cưu mang một huyền thoại hư và thực từ nơi Anh. Anh vuốt tóc Em chợt thấy những sợi tóc thời gian đổi màu, nhưng trong tâm tưởng Anh, Em vẫn là nhánh tóc đen đầy khát vọng và

ao ước xanh. Anh và Em không cần nhớ tuổi đời nhau, chỉ cần đếm tuổi tình của chúng mình trong mỗi lần thấp nển sinh nhật - những con số thật dễ thương và tròn trịa như nụ cười Anh.

Những chiếc lá nõn xanh lớn dần rồi biêng biếc độ xuân thì và xa lìa, có thể chúng tiếp nối cuộc đời lá của chúng như cuộc đời của những bài thơ tình của Em. Người đời đã tìm thấy điều gì trong từ ngữ, ý thơ của Em, Anh nhỉ? Thơ Em là ống kính vạn hoa mà Thượng đế ban cho tình yêu của Anh và Em. Năm tháng đi qua ngỡ tình lấp lánh vạn sắc màu như thế. Em nhận chữ của Anh trong lời đối thoại thường ngày uôm mơ mật ngọt tình yêu Anh và chúng đã hoá thành dòng thơ êm đềm.

Có một ngôn từ mà Thượng Đế đã ban cho

Em, để Em cảm nhận được tình yêu Anh trao: Âm vang giọng nói của Anh. Từ âm nhạc và âm vang của tiếng sóng biển, Em đã chìm đắm với khuôn nhạc và đam mê biển, riêng Anh - Anh ru Em bằng âm thanh trầm của Anh - giọng nói Anh chợt hoá thành phiên khúc tình len lỏi vào tận ngõ ngách tâm hồn Em, như sóng biển trùng dương rạt rào, vỗ về bờ cát mênh mông.

Vẫn là Âm Vang từ tiếng nói của Anh:
Anh Rất Thương Em và Anh Ôm Em Thật Chặt
.... Em nghe giọng nói của Anh chùng xuống khi Anh gặp Em lần cuối - một lần gặp gỡ chẳng ngờ là một lần của lối rẽ cuộc đời Em và Anh đã thay đổi dòng thơ Em ... Dẫu tưởng như là những đoạn rời chấp vá một kiếp người, nhưng nối kết lại bỗng thành một dòng sông ... có khi xuôi dòng bình lặng, đôi khi len lỏi qua những khúc khuỷu đá

ghênh, rồi lại lặng lẽ trôi thênh thang ... Em chợt muốn mình trở nên cuồng si như sóng biển, cuốn Anh ra tận mãi tận tận trời khơi. Lời sóng ôm chúng ta dâng lời cầu nguyện tình, không để Anh và Em riêng lẻ nữa - chỉ là một trong nhau, để Anh và Em dấu mình giữa con sóng ấy và tình tự mặn nồng như biển mặn, như dòng thủy triều dâng.

Bước chân Em sẽ đi đến cuối đường trần, nếu không - Em sẽ chẳng bao giờ có thể rời khỏi vòng tục lụy này được. Dấu chân của Anh và Em đi qua rồi sẽ bị xóa nhòa theo sóng biển một cách rất thường tình, nhưng trong lòng của biển sâu, đôi chân ấy đã được giữ lại tận cùng nơi đáy đại dương - vì mỗi ngày khi Em ra biển, Em đã thì thầm với biển cả rằng: Xin dấu cát hãy giữ gìn tình yêu của Em tận thẳm sâu trùng khơi như Em giữ tình yêu tận đáy lòng Em.

Em đến từ biển cát - nơi chôn mà mỗi ngày
Em đã viết tên Anh bao năm trời, rồi ngẩn ngơ
tình, dường như lòng Em cũng rời cả lên khi yêu
Anh. Sao thế nhỉ? Có điều gì vô biên thẳm trong
Em - một điều dễ thương, hai điều dễ ghét, ba điều
dễ nhớ, bốn điều dễ quên ... Em đếm mãi những
vòng tròn thương thương nhớ nhớ quanh quần áo
khi Em vắng Anh. Chỉ cần một thoáng mắt nhìn
của Anh là lòng Em như giông bão về, chỉ cần một
chút gió lay mặt hồ đêm đuối là trái tim đại khờ
Em đã run rẩy rồi. Anh là vàng trắng thật đầy
dầu đầy là vàng trắng khuyết, vì Anh mãi mãi là
vòng tròn thật tròn trong lòng Em và Em như tan
vào vũng tâm điểm của vòng tròn tình ấy như tan
hoà vào Anh.

Thế còn mưa nắng? Em rủ anh nghe sóng
vỗ với Em. Em là người ra biển mỗi ngày như một

người ghiền biển, thế mà không có Anh ở bên cạnh Em, để sóng biển ôm ấp Em, mơn trớn Em, đùa giỡn với Em. Anh có ghen với biển không? Em tỉnh bơ để Anh ghen, để xem Anh ghen thì có giống như những ngày biển nổi bão cuồng phong không? Đừng ghen với Em, Anh à ... Em gọi tên Anh thật to giữa vô cùng đại dương, tiếng gọi của Em át tiếng sóng vỗ vì đây là tiếng gọi tình nhân. Thế nào gió biển cũng mang thông điệp tình của Em đến bên Anh, rằng ... Anh yêu dấu ơi, Em nhớ Anh, Em muốn Anh ở bên cạnh Em, biển đang ở bên cạnh Em đây, còn Anh ở đâu Anh là mây đang bay ở trên trời phải không Anh? Anh là những hạt cát nhỏ dưới gót chân trần? Anh là gió lang thang hay là bờ cát rất quen của Em mỗi khi Em ra biển? Bất cứ nơi nào Em cũng tưởng tượng nơi đó có Anh. Có khi Em khóc vì không có Anh

bên cạnh Em, nước biển mặn như nước mắt Em ...

Và xót xa nữa ...

Khi nào Em rủ Anh cùng nghe sóng biển với Em, Anh cũng hỏi Em một câu: Em vui không? Rồi thì tiếng Em cười khúc khích, rộn ràng. Có Anh, Em ... quên khóc, quên buồn, chỉ biết nũng nịu, làm dáng - có lẽ khi yêu mình sẽ trẻ lại nhiều lắm phải không Anh? Em cảm tưởng như thế, chú làm sao Em trở lại tuổi 15, 17 được nữa! Thế nào anh cũng cười Em khi nghe Em nói thế.

Dẫu Em biết một đời hoa rồi sẽ tàn, như ngọn nến tắt trong phòng Anh, nhưng Em đã bằng lòng kiếp hoa phù dung ngắn ngủi - bởi vì định nghĩa của Một Ngày mãi mãi sẽ là từ lúc Mặt Trời mọc, cho đến lúc Mặt Trời lặn, Mặt Trăng lên và Mặt trăng lặn - chỉ vòng vèo 24 tiếng

*đồng hồ. Gần Anh, Yêu Anh trọn vẹn một ngày -
thế là đủ đối với Em.*

*Anh với Em đi bên nhau trong cõi sương mù
lãng mạn. Chúng mình có đa tình không Anh hay
chỉ là một mình Em đa tình như Anh vẫn thường
trêu ghẹo Em - Anh bảo không đa tình làm sao
làm được thơ tình! Em đã trả lời Anh là Em chỉ
cần Anh yêu Em là Em có thể làm thơ tình được
thôi. Người đời tưởng như chúng ta sẽ đi vào ngõ
cụt, nhưng chúng ta càng đi tới, bước chân càng
chạm đến những điều hạnh phúc vô ngần. Càng
bước đi, con đường càng thênh thang rộng mở.
Trong túi chúng ta có Thơ và trong tim chúng ta
có Tình, nên con đường đã hóa thân thành Cõi
Tình Thơ.*

Như mái ngói cổ kính đợi màu rêu phủ, Em

đợi Anh - nỗi chờ đợi từ nghìn năm xuân sắc, để rồi một ngày Anh đến với Em. Con đường của Anh và Em đi dạo trên trần gian này không giảng hoa, mà chỉ là con đường của những chiếc lá rơi êm đềm, âm thầm dưới gót chân chúng ta. Sương khuya đọng trên lá, làm mềm những chiếc lá vàng úa mỏng manh, Em lượm nắm lá trong tay và những cánh lá vàng ước mơ lên trời cao - cầu nguyện bình an cho cuộc tình mình. Lá vàng trải gấm hoa trên đường chúng ta đi - âm vang xào xạc của chúng dưới gót chân Em thỏ thẻ như lời chúng mình tình tặc.

Chúng tôi đã yêu nhau nhưng chẳng bao giờ có thể gần nhau, chẳng bao giờ có thể gặp lại nhau lần nữa dấu rằng vẫn nhớ nhau da diết trong những nỗi buồn vui mỗi ngày. Có lẽ mai sau khi cùng trời cuối đất, Thượng Đế sẽ cho chúng tôi

gặp lại nhau lần nữa chăng? Có được điều ấy không hỏi Anh yêu dấu - Em đợi đặc ân ấy của Thượng Đế và Em đợi Anh Gặp nhau để Anh đỡ Em đi trong nấc thang cuối cuộc đời. Lúc ấy chắc là hai bàn tay già nua run rẩy của chúng ta nắm tay nhau chặt lắm đấy thôi, nhớ ngã thì sao ...

Anh mãi mãi không thuộc về Em, chúng mình thật gần nhau, thật sự có nhau mà chẳng bao giờ có thể gần nhau được - một lời nguyện phù thủy nào của tiền kiếp chăng? Hay là một trong hai chúng ta đã làm lạc mất tín vật để nhìn lại nhau? Tại sao cuộc tình này lại là hai đường thẳng song song như thế, khi Anh và Em thương yêu nhau vô cùng? Tại sao dòng sông tình của chúng ta chảy miên man mà không có điểm gặp gỡ nhau được hả Anh?

Có những ngày tháng Anh và Em đều âm thầm lặng thinh nhớ nhau. Vẫn sống hết chuỗi thời gian của một ngày với 24 tiếng đồng hồ - hoặc mưa hoặc nắng - nhưng trong lòng thì dường như chẳng biết nắng mưa đến tị bao giờ mà chúng mình chỉ biết nhớ nhau. Ở một nơi nào đó, bất chợt Anh nhắc nhớ Em và Em đã cảm nhận được điều gì trong trái tim Anh nói với trái tim Em.

Buổi sáng vòng tay Anh thật ấm dẫu bên ngoài trời rất lạnh. Chỉ một bàn tay vô tình của Anh đặt lên bờ vai Em, Em đã cảm thấy hạnh phúc vô ngần rồi. Tại sao người đời khi được gần nhau lại không biết trân quý những phút giây bên cạnh người mình yêu thương Anh nhỉ - Em không hiểu được - có lẽ vì những điều mình đang có trong tay sẽ trở nên tầm thường chẳng ? Hay người ta không có những mơ ước đơn giản như Em? Khi

cuộc sống không thêm thưởng một ao ước hạnh phúc nào đó, Em bỗng thấy dường như cuộc sống ấy buồn tẻ lắm Anh ạ. Em lại là người mơ ước nhiều, mơ cả những điều mình không thể nào có được - Giác mơ dấu kín trong Duyên Nợ Trăm Năm với Anh.

Có một lần Em đã dối Anh khi nhìn lại tấm hình của chúng mình chụp chung, chỉ có vòng tay nhỏ bé của Em vòng lại ôm Anh, còn Anh thì vô tình để trái tim của Anh lang thang đâu đó, nên buông thõng vòng tay tình thật ấm của Anh vẫn thường ôm Em. Và Em đã dối Anh một tuần lễ ... Vẫn thế, sau đó Anh đềm Em bằng một nụ hôn dài, tội lỗi của Anh bỗng dung biến mất trong đại khờ của Em, để Em dụi đầu vào vai Anh thật gần. Vòng tay Em ôm Anh lúc ấy như lời ước: Ước gì Anh là của Em - có được không Anh hay chỉ là

điều tưởng tượng tuyệt vời như quả bóng đỏ thưở bé thơ. Ừ thì ... Anh hãy cho Em quả bóng tình đỏ thắm ấy, để môi Em chúm chúm hạnh phúc rồi dôi mắt lên trời cao vui rộn ràng ... quả bóng mắt hút rồi vẫn còn mừng tượng chắm đỏ quuyến rũ ấy còn lơ lửng đâu đây giữa trời xanh.

Đường như tình một nửa là mơ như lời của một bài hát nào đó Em hát cho Anh nghe chiều hôm nào để trong ý nghĩ của Em đang hình thành một giấc mơ tình dễ thương: được tựa đầu vào vai Anh một lần nữa. Chỉ đơn giản thế thôi Anh yêu dấu.

Vòng tay Em nhỏ bé nên đã không giữ được Anh cho riêng Em và cuộc tình trong Em đã thắm lặng với những quất quay thương nhớ. Em ngồi đây thật bình thản, nhìn Anh đến nồng nàn trong

Em và mai kia ra sẽ đi thật nhẹ nhàng như gió thoảng ngoài vườn hoa trước sân nhà. Có lẽ chỉ có những cánh hoa đang nở cảm nhận được sự ra đi của Anh mà thôi. Trong Em, dường như Anh vẫn còn ở quanh quẩn bước chân đầu đấy vô hình ...

Hãy đến và đi như thế Anh yêu dấu, để Em không cảm thấy bị hụt hẫng như rơi vào hố sâu thăm thẳm của tuyệt vọng khi xa Anh. Có lẽ Anh đang trách Em lại khốc tình nữa rồi, phải không Anh? Cuộc tình nào mà không có nụ cười và nước mắt như vạn điều tâm thường khác bởi vì dấu hoàng mai có nở rộ đêm Xuân, sắc hoa ấy vẫn sẽ rụng vàng ngõ Em qua.

Anh giống như vương lụa ngà choàng cổ mùa đông, rồi bất chợt trong một ngày nắng ấm về, vương lụa tình ấy về lại với hư không. Em nhớ

cái âm áp của vương lụa ấy hay Em nhớ Anh hôn nhẹ lên dáng cổ Em trước khi Anh choàng mảnh lụa cho Em, Em không biết ...

Đấu ấn từ nơi Anh trong Em là điều mà không bao giờ Anh có thể hình dung ra được vì Em như người hành khát tình yêu, bằng lòng và hoan hỉ tràn đầy nhận những gì Anh trao cho Em, để bất chợt Anh sẽ thấy nụ cười quanh môi Em sao tròn hạnh phúc đến thế. Đấu cuộc đời Em bước thấp bước cao, Em vẫn cảm nhận trong màn sương mù ấy, Em có Anh thật hiện hữu và Anh đã sống thật trọn vẹn với Em.

Gié đời Anh như thế đời vật nắng đến trong ngày đông tàn, chùng như Em đếm thời gian bằng cách ấy Anh ạ, thoáng Em lại thấy mình lao đao, nghẹn ngào quá đỗi trong nỗi nhớ cồn cào tim

mình....

Đêm qua Em về nhà từ đường xa, phố mưa như trút nước, có lẽ phố đang nhớ ai đâu đó, Anh nhỉ? Tiếng hát của mưa như cuộc hành trình yêu, ban đầu thấm thùi giọt nhỏ đến lúc như thác đổ trên nguồn rồi vỡ tan ra thành những bọt bong bóng như vô thường muôn thuở. Vọng trong tiếng mưa rơi, Em nghe âm vang của quá khứ khi Anh vỗ về Em ...

Không biết quãng đường mưa có dài vạn dặm như cuộc tình của chúng mình không Anh? Em mơ ước thế - Đứng để giọt mưa tạnh, đứng để vạt nắng tàn - cho khoảnh khắc yêu sẽ trang điểm đời thêm hoan ca. Bất chợt Em bật khóc khi ngoài thêm mưa dút hạt, Em bỗng yêu tha thiết những bong bóng mưa còn sót lại. Một chút nữa thôi,

chúng sẽ rộn ràng trên đoạn đường đầu thai kiếp sau cho những người yêu nhau trú mưa dưới hiên tình.

Em dụi đầu vào chiếc gối nhỏ như thể dụi đầu vào Anh nửa đêm nồng nàn khi cơn mưa ngừng rơi, rồi đi vào giấc ngủ đầy mộng. Giấc mộng tràn đầy những nụ hôn, nụ hôn chưa từng được khai hoang như cánh đồng cỏ dại, để cánh đồng lại bắt đầu kể chuyện về hai người biết nếm mật môi lần đầu... Anh đã nếm thơ tình của Em và nếm Nàng Thơ của Anh - tất cả là của Anh.

Mưa nắng vẫn vô chùng như Em phải không Anh? Duy chỉ có đêm khuya sẽ ngấm dần những giọt nước sương ướt ấy bằng tình yêu độ lượng như Anh trao Em. Không biết điều gì đã mở ngõ tình yêu nơi Em và Anh, không biết tị bao giờ

chúng mình lại bước đến gần nhau như thế này nữa. Nhìn những giọt mưa gầy mỏng manh ngoài khung cửa, bất chợt Em thềm một ngụm trà ấm cho vơi đi những rưng rức trong Em. Biết đâu mưa đã hoá thân từ mỹ nữ cung tần, để trong nét đẹp ngàn năm xuân sắc của cô đơn ấy, mưa đã lặng lẽ rơi trong nỗi niềm hoài niệm bí ẩn.

Gửi sát gần nhau để rồi xa nhau, cũng đành như lá rừng hay sương mù trắng xoá rồi sẽ tan, nhưng trong Anh và Em, dốc mòn muôn thuở vẫn mệnh mông nọ hôn trao tình của một lần vai kề vai nhau giữa đất trời cây cỏ. Anh giữ ngày nắng lên môi Em, Anh dấu giọt mưa khuya ru Em giấc ngủ thật hiền, để rồi trăm năm tựa hồ như nép khế vào Anh, thì thầm với Anh. Không tựa vào vai nhau mà Anh ôm Em hết một vòng tay thật tròn, để Em chẳng dấu điểm gì được Anh.

Những ngón tay Em đã đếm vội ngày tháng có Anh trong những niềm vui rộn ràng. Làm sao Em rả bỏ được Anh... Mặc cho đời mong manh, chúng mình đã loanh quanh với tình mà quên đi bèo dạt cuộc đời.

Anh và Em đã gióng thuyền tình rong chơi trên bến nước với đầy không bến bờ, chỉ mãi mê với sóng nước, với cỏ cây hoa lá. Năm tháng cứ trôi như con thuyền, một khoảng trời cao đón mùa thu về và chia cho chúng mình một khoảng không gian của lá rụng, cho riêng Em những chiếc lá của sắc màu. Xoay vần quanh Anh và Em là những dòng lá từ trời cao ấy. Mùa thời gian đã rơi xuống đầu đó và hồi xuân trong vòng tay tình của Anh và Em, chúng chẳng còn là những chiếc lá già nua cần cỗi nữa. Đường như thoang thoang có lời ca thiên thu của ngàn lá, không còn tiếng chim hót

ngậm ngùi của bóng tà huy, mà chỉ còn lại tiếng hát véo von giữa nắng sớm mai thơm vàng rực rỡ ước như mơ ước của Anh và Em - nhấp cạn môi nhau giọt tình quyến rũ.

Giữa gió bụi cuộc đời, Em cũng chẳng ngờ tình cờ như thế một vần thơ, Anh đã cho Em nguồn thơ tình như cốc rượu mạnh. Say - phải Em vẫn còn say men rượu ấy. Say như cái say ngất ngây ngắm buổi chiều tà, muốn níu lại ánh tà dương ấy cho nét đẹp còn khôn đành tan biến. Say, như nhan sắc say mùi hương phấn. Say, như hồn thơ say cung điệu gieo vần. Anh đã pha gì vào ly rượu tình ấy cho Em hỏi Anh yêu dấu ?

Ngôn ngữ tình đã theo những bài thơ tình tiếp nối quyện hai trái tim chúng mình lại với nhau. Có lẽ rồi trăm năm sau nữa khói tình vẫn mãi mãi

còn đó không tan biến đi. Thơ Em là lời tỏ tình, là nhật ký viết cho Anh, là những lời yêu rưng chín trong tim Em. Nếu Anh bắt Em ra khỏi thơ Em, Em sẽ chết mất Anh ạ.

Bờ vai Anh như cả mệnh mông, cho cuộc đời Em ngã tựa, từ đây Em sẽ rải hết những hạt buồn của Em theo dọc đường đi. Ngút ngàn cây lá xanh cũng nghe mình xôn xao khi cúi xuống nhìn thấy những đấng cay Em bỏ lại bên đường, nên con đường đã vàng úa một chiều gió rưng năm xưa ...

Thêm một lần gặp Anh, rồi một lần nữa - mỗi năm lặng lẽ trôi đi hờ hững như thế, nhưng trong lòng Em thì chẳng hờ hững bao giờ. Mỗi lần gặp nhau, Em lại thấy kỷ niệm xưa tròn hơn, vì sẽ có ngày nào đó chúng mình thả yêu thương xuống lòng đất hai bờ chia ly vĩnh viễn, phải không Anh?

Có dùng đường cách mấy thì cũng sẽ đi về cõi xa xăm ấy.

Ngồi đây với Em đi Anh...thật gần để biết rằng chúng ta vẫn còn yêu nhau nhiều lắm, nhưng cuộc đời đã không cho chúng ta gần nhau được . Em không giận Anh đâu và Em chẳng bao giờ trách Anh điều gì hết cả. Ngồi lại nơi góc quen của ghé đá mà ngày xưa Anh đã từng ngồi một mình để nhớ Em, nhưng Anh chưa bao giờ có dịp để dẫn Em đến nơi ấy ... Để rồi Anh cứ phải ngồi một mình khi Anh nhớ Em. Riêng Em thì lại tưởng tượng chiếc ghé ấy và dáng Anh ngồi, chung quanh có cây cỏ hoa lá bốn mùa, có mưa nắng thiên nhiên hiền hoà và có Em trong trái tim nhớ của Anh.

Thời gian, không gian tưởng như đã lặng

chìm phôi pha, nhưng chẳng có nghĩa là mất đi hết, hãy còn ở đâu đấy bên kia đời, phải không Anh? Có bao giờ khi Anh nắm tay Em lúc cuối đời, Em chợt nói với Anh rằng: Tôi nhớ tôi gặp ông ở đâu đó rồi, ông rất quen, nhưng bây giờ thì tôi không thể nhớ ra được, lạ quá, có lẽ tôi đã lú lẫn vì tuổi già. Có thể nào điều ấy xảy ra không hả Anh? Không, Em vẫn yêu Anh ngất ngây như thuở nào – thuở cung bậc tình chúng ta cao vút, chỉ vì... Vì mặt trời không thể chia đôi và mặt trăng muôn đời lẻ loi... (Nhạc phẩm Khi Ta Xa Rời Nhau của Trúc Hồ), nên chúng ta đã chỉ đến với nhau trong Duyên Thơ mà chẳng là Duyên Nợ anh à.

Khi Em khao khát được sống yên bình, lặng lẽ với ước mơ, khát vọng trong quãng đời cuối cùng một cách trọn vẹn, Anh đã đem đến cho Em hương vị thật đậm thắm, tận sâu thẳm tim Anh, Anh đã

đau Em... Khi Em run rẩy vì cuộc đời khắt nghiệt, bàn tay Anh đã vói Em và dẫn Em qua ngõ chông chênh.

Em cảm tưởng như Anh sợ trời mưa làm ướt mắt Em, lo trời nắng làm vàng tóc Em, cuồng cuồng vì trời lạnh sẽ làm tím ngắt môi Em ... phải không Anh? Một ngày nào đó Anh lên thiên đàng rồi, không còn ở dưới trần gian này với Em nữa, Anh có còn lo lắng cho Em như vậy nữa không? Em nghĩ rằng Anh vẫn thế, vẫn âm thầm theo dõi bước chân Em và lo lắng cho Em từng chút một trong lặng lẽ, không một lời nói.

Những viên kẹo tình mà Em nhận được khi Em bệnh như những hương vị ngọt ngào của Anh gửi đến Em. Chúng mình ở xa nhau quá phải không Anh? Thế mà lúc nào Em cũng có cảm giác

là Em ở trong vòng tay săn sóc của Anh, ngay cả khi Em bệnh. Chỉ là những viên kẹo rất bình thường, nhưng Anh đã để hết cả tâm trí của Anh, trọn vẹn cả trái tim yêu của Anh vào trong ấy - Trái tim của tràn đầy lo lắng - Những viên kẹo ấy là những viên thuốc xoá đi những mũi thuốc đã làm Em đau tê dại - Em chỉ biết thắm khấn cho thời gian qua mau để những nỗi đau thể xác của Em cũng sẽ trôi qua nhẹ nhàng.

Anh thường hay vuốt tóc Em và nhìn Em ngủ, trông Em thật hiền - chưa có người yêu nào chiêm ngưỡng người tình như Anh - mai sau khi Anh và Em đã già, tâm hồn chúng mình lắng đọng lại, chúng ta chắc sẽ nghĩ đến khúc hoà âm ân tình bất hủ này thật nhiều. Ký ức lại nhắc nhở những hoài niệm của dư vang một thời...

Không còn phân định được không gian, Em theo chân mặt trời, Em theo gót mặt trăng và tìm nghe âm vang tình để đi tìm Anh. Ngày xưa Em đã từng mong cho tháng chạp mau hết, để năm tháng sẽ qua đi mau hơn, để khúc đoạn trường xa Anh sẽ được thu ngắn lại. Bóng chiều đã xô ngã tuổi mai vàng thanh xuân của Em, Anh ạ. Tiếc làm sao ... một ngày bỗng chợt nhận ra tim mình vẫn còn xanh mà tóc đã phai rồi.

Em xin Thượng Đế hãy cho Em một khoảng trời rất riêng với Anh như một đền bù cách chia những ngày tháng trôi dạt của Em, để trái tim Em nạm ngọc thương yêu đợi chờ và trao Anh tất cả lấp lánh tình. Xin cho Em được yêu Anh như sợi tóc dài lặng lẽ. Cho Em xin làm chút sương mong manh ngập ngừng của ban mai bối rối và quẩn quít bước chân Anh khi ngoài kia đời vẫn

trời. Có được không hỏi Anh yêu dấu ?

Đâu đó ở mọi góc khuất của cuộc đời Em vẫn có Anh, người cho Em khoảnh khắc bình yên và đáng yêu, dấu những dấu tích xưa nhuộm màu thời gian, để Em sẽ tận hưởng một điều được lập đi lập lại trong tâm tưởng Em: Mơ được đi bên cạnh người mình yêu. Đôi khi Anh đã bỏ quên Em ở đâu đó bên cạnh cuộc đời thường nhật của Anh, đến khi Anh chợt nhớ ...hình như Anh có Em và hỏi Em ... Em đấy hả ? Ừ thì, Em vẫn còn đâu đấy như mặt trời vẫn mọc, như mặt trăng vẫn sáng về đêm. Còn Em, thì không phải như vậy, Em có Anh trong từng giây phút, trong từng ý nghĩ, Anh chưa bao giờ Anh rời xa Em cả .

Mai sau, dấu trí nhớ Em có quên lãng đi ít nhiều, Em vẫn dành một phần trí nhớ của mình cho

những hình ảnh đó. Xin hãy cho Em được viết tiếp ước mơ của đời mình cho đến cuối đời, bởi người Em yêu. Sẽ ước mơ thật nhiều để mai sau sẽ không còn cơ hội ước mơ nữa.

Trong Anh và Em chẳng có một lời cam kết nào về tình yêu của chúng mình hết cả, nhưng những kỷ niệm đầy ắp đã êm đềm buộc hai trái tim chúng ta lại với nhau và trở thành hương vị tình, hương vị đời ... Kỷ niệm từ bao giờ đã là nguồn sống của Em, dẫu Em biết ... Em sẽ không bao giờ quay ngược lại được quá khứ, nhưng có lần Anh đã nói với Em rằng Em là phiên bản của cô đơn. Em đã lặng thinh chấp nhận - dẫu lòng chùng xuống thật nhiều Anh ạ, để rồi Em vẫn thường loay hoay với những ngày tháng xa xưa - như con ốc nhỏ giữ lại âm vang của sóng biển trong thế giới của riêng mình. Em đã đi tìm Em trong cái thế giới

rất riêng ấy của Em, trong ấy có Anh mãi mãi thương yêu Em - Anh đến, Anh đi, Anh còn hay mất - điều ấy không quan trọng đối với Em, Em không để những cảm nhận bên ngoài ấy len lỏi vào tâm trí Em, mà chỉ duy nhất một điều **ANH YÊU EM** là điều vĩnh viễn đến trong mọi ngõ ngách trí nhớ của Em.

Đêm qua Em mơ thấy Anh - tình thì thôi Anh hả? Giấc mơ đêm qua đẹp quá. Anh đến bất ngờ - như xưa giờ Anh vẫn vậy - rồi hôn Em trong thinh lặng. Làm sao mà Em dám mơ ước được Anh cho Em cái hạnh phúc tuyệt vời ấy. Mơ ước không hảo huyền nhưng cao vời vợi như vói tay hái sao trời. Tim Em phủ đầy hào quang của nét Điểm Tình ấy.

Đường như giấc ngủ của Em ngắn quá, chỉ

oạt Chop mất là đã thấy trời sáng rồi, Em đã có cảm tưởng như vậy! Anh đến với Em thật ấm và Anh chỉ gọi tên Em rồi Ôm Em mà không nói thêm gì nữa. Vòng tay của Anh choàng hết sau lưng Em, Anh đã ôm Em thật dịu dàng, không hối hả vội vàng - hình như không có thời gian trong Anh. Anh giữ Em trong vòng tay của Anh như vậy trọn giấc ngủ của Em, đến phút cuối cùng, Anh hôn Em và bỗng dưng biến mất. Tán giấc mơ, Em thức giấc 5 giờ sáng, ngày xưa 5 giờ sáng là giờ Em pha trà sáng sớm cho Anh và Em trôi theo dòng đời lặn hụp của thế gian. Chúng mình đã dành riêng cho chúng mình những tín hiệu yêu mà trần gian không hiểu được: Sự Bình An.

Anh ạ, trong hun hút đậm dài của cõi phù phiếm này, Em sẽ chẳng dễ dàng gặp lại Anh, Em sẽ gõ cửa luân hồi để được tiếp nối quãng đường

yêu Anh đang dở trong kiếp này - để yêu Anh trong kiếp sau ... sau nữa và chúng ta sẽ chẳng bao giờ có lần tiến đưa nhau cuối cùng - chỉ một thoáng nhắm mắt cuối đời, chúng ta lại tương phùng, đâu có gì biến biệt nhau phải không Anh ?

Thôi đành - kiếp này Em đã son phai, chỉ còn lại thoáng dư âm rối bời hương tóc ... Em sẽ đeo bùa bình an để kiếp sau cuộc đời Em sẽ không trôi nổi, gặp ghềnh đi tìm Anh trong lặn hụp trần gian.

Kiếp sau Anh nhớ đừng làm Em cuồng quít khi hội ngộ nhau như lần đầu tiên Em gặp Anh kiếp này - sẽ hẹn Anh như hẹn trăng rằm bên thềm án, sẽ buộc câu thề bằng tơ trời ngũ sắc đam mê. Em sẽ trở lại với Trái Tim Tinh như điều mơ ước vô tận thiên thu. Đợi Em kiếp sau nhé, Tinh ơi, để chúng mình lại hồi sinh sau những nụ hôn dài say đắm, để tiếc thắm ai đã gọi năm tháng là tháng

năm vì trong Anh và Em sẽ không có thời gian, phải không Anh? Dấu vết tìm nhau sẽ là Những Nốt Ruồi của Anh và Em.

Cho Em tựa đầu vào vai Anh – đôi vai mà Em biết đã quen thuộc từ kiếp trước - dấu đã muộn màng, Em đã dấu điểm hạt tình trong hương đất từ vụn cỏ xa xăm và mùa xuân đã toả hơi thở nồng nàn cho hạt mầm đâm chồi, kết nụ ái ân. Chẳng có rong rêu nào trên phiến đá cuộc đời Em có thể ngăn cản bước chân Em đi tìm Anh. Biếc hết một dòng sông vẫn là một chữ Yêu Anh. Mong manh như giọt mưa khuya ngoài thềm vẫn là Em Đợi Anh. Vạt tóc đã phai rồi ... vẫn nâng tay trao Anh sợi tóc tơ phai màu ấy.

Giời đời rồi mà Anh vẫn còn nợ Em một món nợ: Dẫn Em đến chiếc ghé bên dòng sông ấy

... Có lẽ kiếp sau Anh lại phải trả nợ Em nữa rồi, Người Tình ơi... Đêm nay có lẽ chiêm bao hồng sẽ đến với Em trong giấc ngủ hiền, giấc mơ chắc sẽ mềm như chiếc gối tình bên cạnh Em thôi, Anh nhỉ? Trái tim Em bỗng như giọt mưa thấm đất ngọt ngào, như thoáng hoa ngâu về lãng mạn gieo vần cho cung điệu câu thơ.

Đêm nay Em sẽ về gõ cửa giấc chiêm bao của Anh để chúng mình dắt tay nhau đi tìm những khoảng lặng - rất lặng, nhưng có lẽ trái tim Anh và Em đều xao xuyến bởi vì có những dấu tích êm đẹp trong quá khứ mà chúng ta đã đi qua sẽ trở về lại trong giấc mơ, Anh nhỉ? Trong những dấu tích ấy, ý niệm về không gian, thời gian không còn tồn tại nữa và trong cảm nhận của Anh - Em, tất cả như giao thoa lại - không còn Anh riêng rẽ và cũng chẳng có Em một mình - để rồi sẽ tan biến

vào cõi vô cùng ấy. Cái đẹp và lãng mạn đi vào miên viễn hư không. Hình như màu sắc của hạnh phúc óng ả như tơ lụa, thật giản dị và bình yên.

Em cảm ơn Anh đã đến với Em trong kiếp này - Cô Bé Áo Đỏ đã sống một quãng đời thật vui, hạnh phúc và có những gì như cô bé ao ước trong Cõi Thơ. Em đã tràn đầy hạnh phúc với thơ vì Anh là Nguồn Thơ của Em. Có lẽ Trời đã đền bù cho Em những gì người ta có mà Em không có, nên Thượng Đế đã cho Em biết làm thơ và gặp Anh.

Cuộc đời của Em không có hạnh phúc thật sự - cho đến ngày hôm nay, chuyện mai sau thì Em không biết, nên lúc nào Em cũng loay hoay đi tìm *GIẤY BỐN KINH PHÚC*. Anh cũng là một Cái Bóng Hạnh Phúc trong Em, nhưng Em biết

rằng Cái Bóng của Anh và cái Bóng của Em đã có cơ duyên nhập lại thành Một Cái Bóng Duy Nhất, nhưng bản chất của nó vẫn là Hai Chiếc Bóng.

Và mơ ước Một Đêm được làm vợ Anh, được Anh áp yêu trong vòng tay của Anh ... Nó có thể như chuyện Nghìn Lễ Một Đêm. Biết đâu cho đến khi Em nhắm mắt, Em vẫn mơ ước ... mình sẽ có được Một ĐêmBiết Đâu Ngày Mai ước mơ sẽ đến với Em.....

Những ngày tháng Em rong chơi với Anh và với tình đã trở dậy trong Em bao nỗi khao khát yêu đời, như thể Em muốn hoà mình vào dòng chảy nhân gian. Tình yêu của Anh không chỉ cho Em một chữ tình, mà còn cho Em thêm nhiều điều khác nữa: Sự bình yên trong hiện hữu dẫu quanh Em là

giông bão quay cuồng. Làm sao mà Em lại nhìn thấy nơi Anh nhiều phù phép như thế nhỉ? Thật ra không phải là phù phép mà chỉ là Anh đã đến với cho Em bằng một tấm lòng chân thật, đơn giản như dòng sông thanh thản, con suối róc rách reo vui, như tiếng rừng sâu thẳm đêm khuya, như mây trời, gió lộng, cỏ cây hoa lá hiền hoà giữa thiên nhiên.

Đường như trong mỗi bước chân dẫu Em, Anh đã nói thầm khe khẽ bên tai Em: Em hãy bước đi những bước thật nhẹ nhàng, để cuộc đời Em sẽ nở hoa theo từng bước chân Em ... hãy nhẹ nhàng như thể Em rong chơi giữa đất trời và chỉ có Em với cái khôn cùng ấy ... hãy trải lòng mình ra với đời, với vạn vật như đoá hoa đại khoe sắc vàng trên đồi trong nắng sớm - chúng đâu cần một lời ngợi khen nhân thế, mà chỉ biết hiến dâng và góp mặt với muôn loài. Nhắm mắt lại Em thấy Anh,

nụ hoa và đất trời quyện lẫn nhau thật bình an. Trong ấy có lẽ đã ươm mưa Xuân, nắng Hạ, gió Thu, chút lạnh mùa Đông và ươm cả tình yêu của Anh nữa.

Mùa Xuân đã đi vào lòng núi, những nụ hoa đã ắp mình cho mùa Xuân năm sau. Hãy phả hương vào quá khứ Em ... để mùa Xuân năm sau những đoá hoa sẽ trở lại dịu dàng hơn. Chúng đã để lại gì cho mùa Xuân sau - Anh đã để lại gì cho Em sau cuộc tình này?

Một chữ Tình với những hoài niệm đầy cảm xúc trong trái tim Em. Một chữ Ngộ - Ngộ ra điều Vô Thường như Anh đến và đi, như hoa nở rồi tàn. Em xoè tay ra hứng lấy giọt tình, bắt chợt một cánh hoa rụng khẽ trên tay Em. Anh nắm tay Em - Em ơi, hãy giữ lại cánh hoa trong tay Em

như thế - vì trong phút giây này chúng mình có nhau, chúng mình bên nhau, để cuộc đời Em sẽ thơm hoa ... Có một lần Anh bảo: Thương Em lắm khi Anh hôn nhẹ đôi bàn tay Em ... Hương của Em và Hương của hoa ... mở lòng bàn tay em ra, 6 đoá hồng vẫn thơm ngát...

Một chữ Bao Giờ - Bao giờ Em cũng vẫn là của Anh như ngày xưa. Đi đến cuối cuộc đời còn lại của Em trong dặm dài nhân thế, Em vẫn nói với Anh câu nói ấy, dẫu sẽ chẳng bao giờ gặp lại Anh lần nữa... Biết còn có một lần nữa không Anh? Biết có lần sau ... sau nữa không Anh? Anh chẳng buộc Em bằng sợi tơ tình nào cả, chỉ bằng thương yêu.

Gạn chất hết kỷ niệm của chúng mình vẫn là những tiếng vọng chưa phai trong lòng Em, vẫn

chưa phai Anh ạ ... Đường như thời gian đã càng làm nảy mầm thêm những yêu thương. Phần lương riêng Em đã trôi qua thời dậy thì, nay bỗng thức giấc như lời ước hẹn tình nhân, xôn xao lòng Em như thể lược gương trau chuốt thời con gái.

Có lẽ viên cuội, hòn sỏi khi yêu cũng biết nằm mơ nữa Anh nhỉ? Em cũng thế, từ đó trái tim Em bình ra tờ non, búp lá rộn ràng. Tình yêu của Anh và Em không một mảnh đất hứa, chỉ là những câu thơ trôi theo thời gian thay cho lời hò hẹn, có những bài thơ kế tiếp những bài thơ kế tiếp ... Có thể ngày mai bút thơ Em cạn dòng, có thể bất chợt một hôm nào đó dòng thơ Em đổi chiều hay lời thơ Em là lời hò hẹn với hư không, Em không biết, nhưng hôm nay vẫn phơn phớt mắt môi Em hồng thay cho màu giấy thơ tình, chở đầy hồn Em vẫn là Anh.

Không biết Anh có chìa khoá tình bí mật nào để mở cửa trái tim Em mà sao ngõ ngách nào trong ngăn tim Em Anh cũng biết hết? Anh cười và trả lời Em rằng : Anh chỉ biết gọi Hương ơi - tự động cánh cửa tình sẽ mở ra thôi. Đó là chìa khoá vạn năng duy nhất của Anh, chứ Anh chẳng phải lặn lội kiếm tìm chi cả, bởi vì Anh biết Em vẫn còn mãi miết yêu Anh, biết trái yêu thương của Em chún đồ trên cành.

Anh đã bủa vây hôn Em bằng ánh mắt nhìn lặng lẽ, để Em chợt nghe sóng tình cuộn cuộn trong Em. Chử nghĩa Em bỗng nhiên bỏ ngõ khi vòng tay Anh ôm Em thật lòng. Bất kỳ lúc nào khi Em đến với Anh, Em cũng có cảm giác như là Anh muốn cho Em một điều gì đó. Ánh mắt Anh vẫn dịu êm, rồi Anh nói : Ngồi đây đi Em, ngồi đây với Anh Chỉ thế thôi mà cả hai chúng mình đã

lặng thình ngời bên nhau. Ngày mai biết có còn trên cõi đời này để nói với nhau câu nói ấy nữa không Anh, cho ước mơ khê nâng tình Em lên ngôi oanh hắng.

Nếu có thể chiều hôm ấy mãi vàng như lá, thì giữa khoảng lặng và cuộc đời rộn rã của Em là mệnh mang tình Anh. Giai điệu ngày xưa mang hơi thở tình đã nghiêng xuống gọi mời trái tim Em, thắm nhắc lời đợi chờ trăm năm như âm hưởng thên thang giữa vô cùng. Anh ghé vào đời Em và cung nghinh trái tim Em như mặt trời cung nghinh nét điểm lệ một vầng trăng.

Đi về trên quãng đường tình ấy mỗi ngày, Em vẫn nghe vọng lời thiết tha của Anh: Thương yêu - để ngày mai Em lại đợi ngóng âm vang tình quen thuộc ấy. Lúc nào Em cũng hình dung ra

khuôn mặt Anh, nét môi cười của Anh khi Anh đang nói chuyện với Em. Anh như thể rất gần Em. Có một lần Em phải đi xa, Em nhớ Anh lắm và đợi Anh. Bất chợt, Anh gọi điện thoại cho Em và thì thầm bên Em: Anh ru Em ngủ bên này Hương ơi ... Có phải Em mong chờ ảo ảnh của giấc ru êm hay đó là sự thật?

Vì Em để lỡ hết cả dốc đời yêu Anh, nên cuộc đời Em đã khuyết đi một góc lõm trong tim mình. Chẳng phải có lần Anh đã bảo: Em chỉ vừa mới ôm Anh đây, buông ra thì lại muốn ôm Anh trở lại rồi đây sao ... Em đỡ thềm chỉ tại băng khuôn trời trở lạnh...

Anh đỡ gót hoa Em trong tà áo mượt và Em đã trao hết phiên khúc đường trần riêng Em cho Anh. Em biết điều ấy có thể là phù vân đây chú,

nhưng khoảnh khắc nào của mai sau để Em có thể gặp lại Anh giờ đây - Trao hết dẫu chỉ một thoáng tương phùng hạnh ngộ ngắn ngủi. Anh trân quý tình Em như viên ngọc quý, nên trái tim thúc giục của Em chợt ngỡ ngàng.

Chúng mình không một lời thề hẹn, không dấu tích nhắn hồng nhưng Anh đã là tất cả của Em. Và tấm lòng nghiên bút đã đón mời tình thơ chúng mình. Tình gõ cửa Tình, Tim gõ cửa Trái tim và chúng mình yêu nhau mãi từ sáng tinh mơ đến khuya trăng mọc. Trần gian này có bao nhiêu mối tình như chúng mình Anh nhỉ? Chắc thuở xưa - một nửa của Anh là Em, nên bây giờ Em gặp Anh để đòi lại phần của mình ?

Siết nhau một mảng vai êm
Mới hay tình đã nửa đêm mất rồi
Hôn em một nửa bờ môi
Nửa môi còn lại ... em ơi đa tình

Bài thơ chỉ đến đây rồi dừng lại vì Anh đến bên Em rồi Khi nào Anh đến ngồi gần bên Em là hình như chỉ có một mình Anh viết, còn chữ nghĩa của Em biến mất, Em chẳng còn làm ra được câu thơ nào nữa.

Anh có biết rằng, Anh như người mở trang sách ra cho Em để Em làm thơ tình không? Nếu Anh giả vờ bình thản không thèm mở trang sách ấy ra cho Em, Em cũng sẽ an nhiên tự tại cất những bài thơ tình ấy dưới gối, không nao núng! Chỉ cần Anh lật trang giấy trắng sẵn ra trước mặt Em, rồi bảo Em hãy viết đi khi Em còn viết được, thế là dòng thơ Em tràn ra và hồn Em bay lên với trời mây.

Gó lẽ trong tiềm thức Em, câu nói ấy của Anh sống lại trong Em từng giây phút khi Em nhìn

thấy trang giấy Anh dành riêng cho Em như thế.

Khi Anh đến với Em dấu chỉ bằng tiếng nói, Anh như tiếng khánh vui ngoài ngõ hiên nhà, thật bình an và yêu đời trẻ trung. Cuộc đời Em có mãi như thế, thật rộn ràng theo tiếng khánh Anh ạ.

Những bài thơ của Em như thơm sực nắng óng tơ tình. Tình yêu thật kỳ diệu. Có ai đây bảo chỉ tại màu nhung nhớ làm mềm lòng, nên trái tim sẽ ẩn hiện đủ sắc màu. Phải, Anh là vết khắc trong tim Em, Em để dành khoảng mệnh mông còn lại của nửa cuộc đời Em cho Anh, dấu Em đã phải cất hết những luy phiền vào bên kia nửa ngăn tim của mình.

Em là người của phố núi, đã từng sống với đời, rừng cây hoa lá, suối reo, lòng canh cánh vẫn

còn nợ chôn ấy những vãn thơ, ấy thế mà Em vẫn loay hoay làm thơ tình Anh đọc mãi thôi. Nơi Em đang ở là biển, nhưng rìeng và biển chỉ thấp thoáng ẩn hiện trong thơ Em sau những lời tình ca Em viết cho Anh.

Có bao giờ Em đã và đang sống trong mộng ảo không Anh? Một cuộc tình không bao giờ có thật trên thế gian này, một người tình cũng chẳng bao giờ có thật - tất cả giống như Em soi bóng mình qua dòng nước, rồi mơ giấc mơ có một người tình bên cạnh bóng mình. Chỉ cần lấy tay khoát nhẹ dòng nước tình mơ ấy, Anh và cuộc tình tan biến đi.

Trái tim ngọt ngào của Em, xin Anh đừng biến mất trong Em. Xin hãy như vạt nắng trong lòng Em - vạt nắng vàng bên cạnh chúng mình đến

nhảy múa trên băng ghế của Anh và Em ngồi .
Chúng đến thật tình cờ rồi sau khi đã tạo thành
những hình bóng ngộ nghĩnh, chúng bay lên trời
nơi ngọn cây vượt lá cạnh bờ sông đang chờ đợi
chúng. Xin Anh hãy như nước mặt hồ phẳng lặng,
lòng Em thật bình an Anh ạ. Anh nghe không, trái
tim em đang hát lời tình ca dành riêng cho Anh,
tiếng hát lan dần rồi toả ra trên sóng nước. Mặt
nước gợn sóng từ âm vang, những con sóng tình
nhỏ nhỏ đáng yêu phải không Anh? Chúng quấn
quít với nhau thật dễ thương với những vòng tròn
đồng tâm nhẹ nhẹ rồi biến mất đi.

Hỡi dòng sông quyến rũ, xin hãy chở câu
hát tình trong trái tim Em đi thật xa, chia đều
khắp hết ngọn nguồn của dòng trôi, rồi đem đến
chân đồi đầu đặng cho đồi thêm nét xinh, nét đẹp với
cỏ cây. Dòng sông trôi xa, bóng nắng đã qua, chỉ

còn Anh và Em ngồi lại nơi đây, nơi từng hạt bụi dưới chân tình của Anh và Em cũng cuống quýt theo chúng mình. Tội nghiệp băng ghế vì chút nữa đây khi Anh và Em rời xa nó, không biết có ai đến với nó không. hay sẽ để nó cô đơn và đợi Anh với Em ngày mai trở lại.

Chiều sắp tàn, bóng ghế đã không còn nữa, chỉ còn lại những dấu chân của Anh và Em trong chiều nay - những dấu chân xa, rồi gần, gần hơn và cuối cùng lẫn lộn nhau khi chúng mình ngồi thật gần nhau. Mặt đất cũng yêu chúng mình đây Anh nhỉ ? Không biết làm gì chia vui với chúng mình trong hạnh phúc bên nhau như thế này, nên chúng giữ lại dấu chân tình cho mình phải không Anh

Anh đến với Em trong từng phút giây mỗi ngày như những con sóng từ khơi xa tràn về bờ cát,

chúng sắp hàng xa tít tắp rồi tuân tụi diu dàng đến bờ mênh mông. Chúng mình đã rất gần nhau như những bọt sóng bạc đầu ấy, những chiếc bong bóng không còn ranh giới nữa, từng vòng tròn nước quện lẫn nhau thật dễ thương. Em ngồi đợi những con sóng ấy với tâm trạng mừng vui rộn rã, hôm nay chúng có hạnh phúc như chúng mình không Anh?

Chỉ có đôi ta trên bãi biển thơ mộng và những giây phút khơi dậy tình trong đam mê ... Biển sáng sớm - bây giờ thuộc về Anh và Em, bắt đầu một ngày mới bằng những con sóng lăn tăn không vội vã như chúng mình đi bên nhau. Anh hôn Em nhẹ như gió biển sớm mai - em sưng sò, rồi bất chợt choáng ngợp trong nụ hôn tình - nụ hôn của Anh thơm ngon khó tả, có lẽ nụ hôn được ướp hương tình của Anh và của biển. Tình yêu của Em

óng ánh như những hạt cát lấp lánh dưới ánh mặt trời, Anh yêu dấu ạ.

Gió biển thổi nhẹ, dịu êm như tay Anh vuốt tóc Em, Em thoáng bối rối nhưng giả vờ cười khúc khích theo những cánh chim vui đùa giữa nghìn trùng sóng nước. Chúng trò chuyện với nhau bằng ngôn ngữ riêng của chúng, âm thanh nghe rú rít rộn rã làm sao, chúng vỗ cánh, liệng bay cao vút rồi sà xuống mặt nước trong xanh. Chúng rủ rê bay xa hơn nữa, cuối cùng chỉ còn là những chấm đen nhỏ trên nền trời vừa rực nắng bình minh ...

Thật khó để diễn tả hết cảm xúc khi ngắm dấu chân trần của Anh và Em đi song đôi với nhau trên cát, những bước chân đôi khi là hình ảnh của nét tung tăng vì chúng xiên xẹo không ngay hàng thẳng lối hay là dấu ấn thật sâu hằn trên biển

cát ướt.

Ngay trong giây phút hiện tại này, nếu chúng mình ngồi bên nhau trước sóng biển tung bọt trắng xóa vọt lên không - Anh sẽ làm gì? Anh sẽ như chiếc vỏ ốc không lồ bao phủ Em, rồi ôm Em trong vỏ ốc của riêng Anh, Anh trả lời Em thế Em - con ốc nhỏ đã thay hình đổi dạng, mất đi những đường nét nguyên thủy sơ khai qua những bão tố cuồng phong, nhưng sóng trùng dương và cát đã mài nhẵn những góc cạnh khi nó gần gũi với biển mặn. Rồi bỗng một ngày chiếc vỏ ốc của Anh nhốt trọn con ốc nhỏ Em - Em trong vòng tay Anh giữa biển khơi bình an nghìn trùng. Trong vỏ ốc của Anh, Em vui vẻ cảm nhận được không gian mênh mông của biển cả và thích thú với từng đợt sóng biển rạt rào qua âm thanh huyền diệu của vũ trụ.

Xin Anh hãy ngồi gần Em như thế này mãi mãi, đối mặt nhau, vòng tay Anh ôm choàng hết khoảng lưng mềm của Em - Em chỉ muốn nhìn khuôn mặt Anh thật gần để nhớ trọn vẹn từng nét yêu thương của Anh trong lòng Em. Gió có làm rối tóc Em không, để Anh chải tóc cho Em ... Biển có làm mặn môi Em không, để Anh hôn đền Em ... Nắng sẽ làm má Em ửng hồng - cô bé đồng danh của Anh. Bé đừng nhúc nhích, hãy ngồi yên như thế để Anh ngắm ... môi xinh hồng hồng của riêng Anh. Rồi chúng mình nắm tay nhau đi bên nhau từ sớm mai đến khi biển chiều lặn hoàng hôn - Em chỉ ao ước được một ngày bên Anh như thế đó Anh ạ.

Xin Thượng Đế hãy điểm tô cho hai người đang yêu nhau bằng những điều huyền diệu của Ngài như Ngài đã từng sáng tạo trái tim cho loài

người biết thế nào là Tình Yêu. Xin nắng biển
hãy vàng ấm như mộng trong mắt Em long lanh.
Xin bờ cát mịn hãy dịu dàng hạt nhỏ quăn quít
dưới gót chân lãng mạn của đôi tình nhân. Xin
thủy triều hãy dâng sóng vỗ ngọt ngào như môi
tình. Xin giọt biển còn hoài hương vị mặn nồng và
xin Anh hãy giữ cho Em phút giây thiên đàng này
trên ngôi vịnh hằng trong trái tim yêu của Anh và
Em. Cho Anh làm giọt nước biển mặn còn đọng lại
trên ngực Em. Cho Em làm hạt cát vương gót chân
Anh để Anh mang Em theo đi trên bước đường
vạn dặm còn lại bên bờ trùng dương.

Anh là một ngày đầy nắng ấm trong đời
Em - chỉ vậy thôi. Trong Anh, Em cảm thấy
không có dấu chấm hết, mà lại là dấu chấm lửng
... để Em bay đến cõi tình riêng Em ... Còn 12
tháng nữa là Em gặp Anh rồi ... Em có mãi đến

*thời gian bằng cách ấy trong suốt vòng quay còn lại của đời Em. Có lần Anh nói ... Anh như muốn đắm mình, cuộn tròn và ngủ yên trong tình yêu của Em, để nghe Em thở thở điệu ru tình - Anh Yêu Em vô cùng tận, Nàng Thơ Yêu Dấu của Anh. Em là *Điểm Tình* của riêng Anh*

Kim Văn - Mue Thương

*Cuối trang rồi, cảm ơn các bạn đã chia
xẻ Chuyện Tình của Như Thương*

*Hãy nghĩ đến Người Tình Yêu Dấu ở
một Góc Rất Riêng nào đó trong Trái Tim
bạn ...*

ÃN PHÍ: US \$15

